CARTEA DE VACANȚĂ

petru idriceanu

REVELION PE MALUL LACULUI

REVELION PE MALUL LACULUI

editura
SPORT TURISM
București 1931

DE LA O GLUMĂ

Tocmai pusesem punct și mă pregăteam să scot pagina din mașina de scris. Eram, de ce să nu mărturisesc, destul de încântat de mine, mi se părea că muza inspirației mă vizitase, când se auzi soneria de la ușă.

Bingbang!

E destul de neplăcut să fii deranjat când creezi dar, mai ales, de persoane care nu se anunță. Și nu așteptam pe nimeni. Bingbang-ul se aude din nou și mă hotărăsc să deschid totuși. La ușă, cât pe ce să nu-mi dau crezare ochilor: trei indivizi cu niște respectabile bărbi colilii, înveliți în ceva alb care aducea a cearșaf și cu altceva strălucitor în jurul capului.

— Fiule, cuvântă unul dintre ei, avem o problemă cu tine.

— Intrați! îi invit eu în culmea uluirii. Despre ce e vorba?

— Recent ai făcut o afirmație în legătură cu un strămoș de-al nostru, intră direct în subiect purtătorul de cuvânt. Pe ce te bazezi?

— Eu am făcut o afirmație în legătură cu…? repet total căzut din cer.

— Da! mă fulgeră cu privirea tipul în cearșaf. L-ai blamat !

— Cu ce *vă susțineți teoriile? mă întrebă destul de mâhnit al doilea, care părea și cel mai tânăr dintre ei, adică sub sută.*

— Cred că mă confundați. Nu cumva ați greșit adresa? Pe cine căutați, de fapt?

— Nu, nu, tu ești ! Te-am reperat la fix!

— Nu te mai preface că nu știi! Arată-ne documentele și te lăsăm în plata domnului.

— Oameni buni, habar n-am despre ce e…

— Taci ! îmi tăie vorba al treilea. Ieri ai susținut public o adevărată blasfemie la adresa strămoșului nostru.

— Noe! spuseră într-un glas ceilalți doi, privindu-mă semnificativ.

Atunci „îmi căzu fisa” cum se spune cu o expresie foarte uzitată dar neîntâlnită în dicționar. Cu o zi înainte mă pomenisem cu un telefon:

— Alo! se auzise o voce, vorbim cu „umoristul”?

Considerând că un amic îmi face o glumă, *intrasem și eu în joc:*

— Da! Cu umoristul! Dar cine-i?

— Vrem să vă invităm astăzi la două să ne spuneți și nouă niște glume de-alea de-ale dumneavoastră. Avem un grup de turiști și trebuia să-i ducem la circ. Da’ s-a suspendat spectacolul că se mărită dresoarea de porumbei și atunci ne-am gândit la dumneavoastră. Vă așteptăm neapărat !

Îmi dădu toate indicațiile cum să-i găsesc și — ce să-i faci? gloria amețește! — m-am dus. Pe drum m-am tot gândit ce să le spun. N-aveam niciun subiect! Ceea ce i-am și declarat celui ce mă invitase.

— Las că vă vine dumneavoastră o idee! Oamenii așteaptă! Da’ să fie ceva în legătură cu turismul.

Și mi-a făcut brânci în fața publicului care începu să aplaude frenetic. Se vede că, pentru a-i ostoi că nu-i mai ducea la circ, mă prezentaseră așa, un fel de Mark Twain.

Nemaivăzând nimic înaintea ochilor, cu un efort supraomenesc mi-am descleștat fălcile și am scos un jalnic:

— Stimați…

Ropote de râsete și aplauze m-au acoperit și, parcă mai venindu-mi inima la loc și ideea că un scurt istoric al turismului l-aș putea încropi eu din ce îmi mai aminteam în urma unor lecturi mai de demult, schițai un zâmbet și începui: «Scopul venirii mele aici în fața dumneavoastră este de a trata la modul cel mai serios (Râsete-aplauze)… un subiect amuzant cum este deplasarea în spațiu cu

caracter de loasir. (Figuri nedumerite). Ei bine, pe baza unei serioase documentări am hotărât să-mi aduc și eu modesta mea contribuție la slabilirea adevărului, unic și indivizibil, în ceea ce privește originea acestei străvechi preocupări.

De-a lungul vremii s-au făcut auzite mai multe voci după care inițiatorul acestei agreabile îndeletniciri — de unde și termenul de „agrement" — ar fi fost un oarecare Noe, considerat și întemeietorul unei societăți navale care efectua curse de plăcere pentru turiști — un fel de Lloyd, dar în alt plan — plimbând de colo până colo, printre altele, și diverse specii de animale perechi.»

Auditoriul meu se așeză mai bine în scaune, unii înăbușind un căscat, alții adoptând o mimică ce spunea: „Poftim! Uite de ce nu ne-au mai dus la circ!"

„Total inexact!" continuai eu, prins în capcana oratoriei. „Noe, la care se referă vocile menționate, nu era nicidecum organizator de turism, ci doar un anonim meșteșugar care lua în antrepriză diverse construcții cu caracter *edilitar pe care, în marea lor majoritate, nici nu le prea izbutea, de unde și starea lui cvasi-i alimentară.*

Într-o bună zi însă, providența, întorcându-și către el fața cea zâmbitoare, i-a întins un deget, făcând să fie chemat la unul dintre șefii săi cunoscut și sub apelativul de „Atotputernicul" care, nepreavând cu ce-și umple timpul, avu în schimb așa din senin ideea să întreprindă o croazieră pe mare. Cum pentru transpunerea în viață a acestei idei îi era necesar un mijloc de transport care să se mențină în marea majoritate a timpului la suprafața apei, „Atotputernicul".

În cauză a apelat la serviciile acelui Noe.

Au stabilit condițiile, prețul, un termen, au bătut palma și fiecare și-a văzut de-ale lui.

Trecând termenul și neavând niciun semn de la Noe, Atotputernicul l-a chemat la el și l-a luat la întrebări:

— Unde mi-e arca ce ți-am comandat-o? Termenul stabilit în contract a fost depășit. Vrei să plătești penalizări?

— Iertare, începu să se scuze Noe, proiectantul meu a întârziat foarte mult cu planurile…

— Nu mă interesează, i-o reteză Atotputernicul.

Dacă în șapte zile și șapte nopți nu va fi gata, va fi vai și amar de tine!

— Așa va fi! se grăbi să-l asigure Noe.

Dar… nu a fost așa!

— Constat că nici acum nu ești gata! se încruntă la el, după șapte zile și șapte nopți, Atotputernicul.

— Cer îngăduință, prea puternicule, lemnul de cherestea de-abia mi-a fost livrat și cel mai bun dulgher al meu e în concediu medical! se milogi Noe.

Atotputernicul n-avu încotro, îi mai fixă un termen, îl amenință cu comisia de litigiu și, bineînțeles.

Noe, din nou, nu fu gata!

— Bine, dar chiar mă exasperezi! exclamă el (Atotputernicul) la noua întrevedere. Sezonul e pe terminate și eu încă nu pot să plec în croazieră!

— Ce să fac, bietul de mine? se plânse Noe din nou. Catranul e de proastă calitate, iar fiii mei m-au părăsit. Și-au dat demisia de pe șantier și acum cântă la un local. Iertare, prea puternicule!

— Dar animalele pe care ți-am dat dispoziție să le îmbarci pentru a-mi ține de urât, unde sunt?

— Au fost livrate la o altă adresă. Săptămâna viitoare însă…

— Promisiuni și iar promisiuni! îi tăie cuvântul Atotputernicul. Și păsările paradisului unde sunt?

— Sunt disperat, se căina Noe, astea se livrează numai pe bază de repartiție specială… Știți și dumneavoastră cum e!

Atotputernicul se făcu roșu la față, îl amenință pe Noe cu cele mai cumplite pedepse și-l dădu pe ușă afară. Acesta, văzându-se în pericol să nu-și mai în caseze beneficiul, grăbi lucrarea, folosi ce materiale avea la dispoziție, trase o vopsea ca să ia ochii și, făcând rost de o sticlă de șampanie, anunță inaugurarea.

În prezența beneficiarului nava a fost botezată — trebuie să precizez că a rezistat la impactul cu sticla de șampanie cu care s-a efectuat ceremonia conform obiceiului — și, umflându-și pânzele cu ajutorul unui vânt prielnic, creat de echipa de trucaje de la Studioul cinematografic din localitate, a luat calea ape lor, în prima sa călătorie.

Care a fost și ultima, eșuarea fiind inevitabilă datorită unor motive lesne de înțeles.

Timpul, învăluind în negura uitării realitatea, a creat fel de fel de legende. Adevărul acesta este însă", am încheiat eu, „și pentru oricine s-ar îndoi de temeinicia afirmațiilor mele, păstrez documente autentice care certifică întru totul teoria avansată de mine! Vă mulțumesc pentru atenție!"

Aplauze firave mi-au însoțit ieșirea din scenă, eu, însă, am plecat cu satisfacția nemaipomenită că găsisem un subiect admirabil pentru o schiță umoristică. A doua zi, ziua când primisem vizita necunoscuților în alb, tocmai o bătusem la mașină. Deci la asta se refereau ei. Izbucnind în râs, am căutat să le explic că totul nu a fost decât o fabulație, că eu sunt umorist etc. etc.

Se vede însă că nu aveau deloc umor pentru că, scoțând cu rapiditate un cearșaf dintr-o sacoșă, m-au imobilizat în el cât ai clipi din ochi și m-au scos, ba lot, pe ușă. De emoție mi-am pierdut cunoștința. Când m-am trezit, era să mi-o pierd din nou. Mă găseam la bordul unei nave antediluviene, cu pânze, înconjurat de kidnapper-ii mei. Pierdusem total noțiunea timpului și eram și în prada unui rău de mare care mă lipsea de orice picătură de energie.

— Pentru faptele tale nesăbuite, cuvântă unul dintre cei trei, vei fi pedepsit amarnic. Mai întâi însă îți voi dovedi că teoria ta nu se bazează pe nimic. Să te înveți minte altă dată, să nu mai scornești fel de fel de bazaconii.

— Aceasta este arca strămoșului nostru Noe, în interveni altul, și…

Dar nu mai putu să continue întrucât un șoc brutal ne trânti pe toți care încotro. Arca se ciocnise de o stâncă.

Ultima mea imagine fu un deget acuzator îndreptat asupră-mi. Parcă îmi spunea: „Numai tu ești de vină!"

ESENȚIAL ESTE GHIDUL

Autocarul cu *dizain* elegant se puse în mișcare și lențios, descriind o elipsă grațioasă, incredibilă pentru un asemenea mastodont.

Din difuzoarele invizibile răsună metalic:

— Foaie verde de mătreață, vă salută Gil Mustață, ghidul dumneavoastră în această dimineață. Stimați turiști, vom face astăzi împreună turul orașului având posibilitatea de a lua contact cu frumusețile locale, cu specificul acestei minunate așezări căreia i-ați încredințat, în acest sfârșit de săptămână, șansa organizării unui uichend. Cu siguranță, nu-l veți uita niciodată!

— Cam doct, tânărul! comentează un turist cu ochelari de intelectual, aplecându-se ușor spre vecina sa de scaun căreia îi cedase plin de curtoazie, puțin mai devreme, locul său de la fereastră.

— Ssst! îi replică scurt vecina, aproape strâmbându-și gâtul în intenția de a-l asimila — din punct de vedere vizual — cât mai integral pe tânărul și afle ticul ghid, posesor al unui profil haiducesc, imagine întregită și de abundenta podoabă capilară pe trei dimensiuni: plete, barbă, mustață pe oală.

Acesta, mânuind cu nonșalanță microfonul cu o mână — cu cealaltă își aprindea un *kent* — continuă cu multă distincție:

— Dar să nu predestinăm nimic, deocamdată să respectăm programul întocmit cu atâta dăruire de către specialiștii *ojete* locali.

— N-ar fi exclus să aibă umor! își încercă din nou șansa turistul cu ochelari dar vecina, clipind cu rapiditate din genele-i bogat rimelate, îi întoarse ostentativ o treime din bust cu reversul, lăsându-l să-i admire coafura savantă în care fiecare firicel de păr era orânduit după o arhitectură de o precizie matematică.

— … părăsind, deci, confortabilul hotel în care ați efectuat cazarea conform tarif unu a, se auzi în difuzoare, și unde vom reveni pentru a petrece împreună o seară plăcută, în elegantele saloane ale restaurantului aferent, ascultând solourile vocale ale cunoscutei interprete de muzică ușoară, Vivi Ciocârlan, laureată a concursurilor „Cireașa de aur”, „Păpădia de argint” și multe altele, ne îndreptăm pe splendi dul bulevard ce transează în două această minunată localitate, spre plin centrul orașului, având posibilitatea, la prima intersecție, de a o lua la dreapta sau la stânga, dar eu propun să mergem înainte, deoarece la capătul drumului veți putea oferi privirilor dumneavoastră însetate de frumos, neuitata panoramă a acestei urbe, care-și schimbă de la o zi la alta înfățișarea, de pe terasa celebrului motel „Cornul caprei”, unde tot astăzi, la masa de prânz, vă veți putea delecta cu specialitatea maestrului bucătar Rică Scurtu, „papiote à la Palermo”. Un mic detaliu: la magazinul din incintă amatorii găsesc spre satisfacția lor de plină obiecte artizanale executate cu măiestrie de harnicii cooperatori cu munca la domiciliu, după modele originale create de reputați artiști plastici din capitală.

Vă rog, atenție acum, accentuă documentatul Ci cerone, chiar în acest moment trecem pe lângă cofetăria „Garofița”, denumită astfel simbolic, întrucât numai aici puteți degusta excelenta cafea realizată după rețeta proprie a tușii Sofica, pe bază de nescafe „Globo”, dar nu pentru asta v-am semnalat-o ci pentru că vizavi, între radiotelevizoare și Arta modei, se găsește un mic magazin, „foarte mic”, vorba cântecului cu loz în plic, unde posesorii de Dacia 1300 pot găsi, cu puțin noroc și o recomandație la șeful unității, bielete și pivoți inferiori stânga, planetare și simeringuri originale…

— Da’ seturi de motor franțuzești au? se băgă în vorbă vecina cu coafura savantă.

— Nu vă pot promite dar… își încărcă glasul de făgăduințe prolixul ghid.

— Dar clădirea aceasta cu coloane ce reprezintă? nu pierdu ocazia turistul cu ochelari să-și epateze vecina.

— Nu știu, că nu este introdusă în itinerar! îl neglijă ghidul. Și continuă:

— Iată-ne ajunși în dreptul uneia dintre cele mai reprezentative opere de artă ale acestei localități, fântâna cu patru animale subacvatice…

— … Tritoni! precizează turistul nostru.

— Da, se poate, eu nu mă pricep la zoologie, acceptă imperturbabilul Caron pe Styxul turismului, dar asta nu are nicio importanță. Rețineți doar că în perimetrul ei se găsește situat magazinul de desfă cere al Cooperației meșteșugărești care desface mult râvnitele cojoace din oaie întoarsă Alain Delon, pentru dame.

— Pe mine m-ar interesa talia întâia că sunt subțirică! îl avertizează surâzătoare tânăra care-i sorbea cu atâta aviditate orice cuvințel.

— Totul este posibil, nimic nu este irealizabil pentru iubiții noștri turiști, subliniază și din ochi, cuvântul „iubiții”, ghidul.

Dar să ne urmăm traseul! Toată lumea să-și întoarcă privirile spre dreapta. În întâmpinarea noastră își etalează silueta elegantă modernul magazin stil BIG, unde turistele noastre prea stimate pot achiziționa pe loc și fără nicio problemă minunatele cratițe minune, oale minune, ceainice minune, termosuri minune precum și produsul de curățat „Ideal” care curăță ideal…

— Dar statuia pe lângă care am trecut a cui o fi? îl întrebă la derută, turistul cu ochelari, pus, de bună seamă, pe torpilare.

— Statuia? cade pe gânduri ghidul.

— Da, personajul ăla cu barbă, precizează serafic interlocutorul său.

— Păi, trebuie să fie un personaj… Am remarcat și eu că are barbă, conchide ghidul.

— O fi Petru Cercel! îi sugerează lago-ul cu chip de turist.

— Nu-i exclus! nu se opune expertul nostru într-ale istoriei, dar turista cu coafura savantă îi întinde o mână caritabilă:

— Să lăsăm fleacurile și să revenim la zilele noastre!

— Exact! Mă bucur că ați remarcat statuia, să știți că în spatele ei există un magazin de accesorii TV. Aici și numai aici veți putea găsi mult căutatele și de negăsit lămpi PCL 85 și FX 58 sau, în sfârșit, ceva asemănător care lipsește, de obicei, televizorului dumneavoastră. Dar, iată-ne ajunși la momentul surpriză al excursiei noastre! Nea Mitică! Oprește! dădu el indicația de rigoare șoferului.

Masa de turiști din autocar ciuli urechile.

— Ei bine, lungi expunerea oratorul menajându-și efectele, observați în fața dumneavoastră acel părculeț cu arbuști seculari, apărut recent pe harta orașului nostru ca urmare a muncii patriotice depuse de localnici vara trecută…

— Monumentul! E foarte modern! se intercală din nou ochelaristul, dar fu rapid acoperit de „Ssst”-ul usturător al vecinei sale.

— Nu, nu la monument mă refer, își manifestă satisfacția deplină printr-un zâmbet de superioritate ghidul. Treceți pe lângă el, ieșiți din părculeț, luați-o la dreapta și, lângă magazinul de articole casnice unde se găsesc mături de sorg, arcuri pentru uși de aragaz și fitinguri…

— Mămico! se auzi în acel moment, vreau și eu gogoașă!

Mămica în cauză își luă pușiul de mână și coborî să-i îndeplinească dorința.

— Dacă tot facem pauza asta, ce-ați zice să facem o poză ! o invită turistul cu ochelari pe vecina sa.

Aceasta îl neglijă suverană și, abandonându-și locul, se apropie de ghid. Aplecată la urechea lui, începu să-i șoptească ceva cu caracter strict particular.

Ghidul dădu din cap aprobator și amândoi izbucniră într-un râs cu hohote.

Ulcerat, turistul cu ochelari, jucă ultima carte:

— Spuneți-mi, vă rog, se adresă el ghidului, orașul acesta nu are și un muzeu? M-ar interesa să fac niște fotografii… ca amintire…

— Muzeu? nu știu! se arătă total derutat tânărul ghid! Dar o să mă interesez!… Sigur că da…Dacă vreți să faceți poze, n-am nimic împotrivă…Suntem oricând la dispoziția dumneavoastră…

— Vă mulțumesc! spuse după o clipă de gândire turistul cu ochelari. Accept cu plăcere propunerea dumneavoastră! Vă rog să

vă așezași cu fața la soare! Așa ! Zâmbiți! Gata! Sunt convins că va fi o piesă rarisimă! Voi avea cu ce să mă laud la toți cunoscuții!

— Cum? Nu mai vreți să faceți poze la muzeu? întrebă nedumerit ghidul.

— Nu, mulțumesc! îmi ajungi dumneata!

Și cu această satisfacție minoră, se îndreptă agale spre chioșcul cu gogoși, unde, contra sumei de 1,50 lei, își achiziționă una veritabilă.

FEBRA CĂLĂTORIEI

Familia Tudose, tata, mama, soacra — în vizită temporară de trei luni — și cei doi copii sunt în febra pregătirilor. Mâine este duminică și au hotărât să dedice această zi unei ieșiri la iarbă verde. Acțiunea se va desfășura pe baza vehiculului proprietate personală, intrat de curând în posesia familiei. Ca în 99,99 la sută din situațiile similare, Tudose tatăl a acordat verificării tehnice și titiririi (termenul există în dicționar) acestui nou membru al familiei, întreaga după amiază a zilei de sâmbătă până la serial care va începe peste câteva minute. În acest timp Tudose-mama pregătește la bucătărie șnițelele pentru excursie, Tudose-soacra face să funcționeze cu energie aspiratorul, între ambele ducându-se o discuție pe teme cotidiene dar, în așa fel, încât să se audă între ele dintr-o cameră într-alta, iar Tudose-copiii se joacă de-a pieile roșii: tocmai atacă o caravană cu chiuiturile de rigoare.

— Liniște ! Faceți puțină liniște! solicită Tudos-tatăl ieșind din baie cu prosopul în mină, descotorosit de uleiul cu care se mânjise în timpul pregătirii auto turismului pentru drum.

Treptat, treptat atmosfera se calmează. Mama lasă șnițelele, soacra lasă aspiratorul, copiii lasă fețele palide cărora tocmai le luau scalpul, cu frizura întreagă.

— Ne chemași, maică?! se interesează îndatoritoare soacra. Bunele relații trebuie întreținute la jarul incandescent al afecțiunii, se știe.

— Ce-i, tăticule? Vrei să te joci cu noi de-a „Atacu' diligenței"?! întreabă într-un glas cei doi Tudose juniori. Lupiii!

— Hai, spune repede că mi se ard șnițelele, îl grăbește soția.

— Un moment! Să mai verificăm o dată!

— Ce să mai verificăm?

— Să verificăm!

— Eu nu-mi văd capul de treabă și tu…

— Să verificăm dacă nu am uitat ceva.

— Lasă, dragă, că nu plecăm decât mâine dimineață, avem timp!

— Nu, nu ! Te rog ! Pentru liniștea mea sufletească! Să facem acum verificarea dacă nu am uitat ceva. Mă știi, eu dacă nu am verificat tot, nu am liniște !

— Dar încă nici n-am început să fac bagajele!

— Nu cumva să-mi uiți, mămico, barca mea pneumatică!

— Și patinele mele cu rotile!

— Eram sigur! Poftim! Tocmai racheta de tenis era să mi-o uit ! Replica aparține lui Tudose tatăl, căci soacra nu jucase tenis în viața ei și nu era să se apuce acum la o vârstă „înfloritoare”. Asta nu o împiedică însă să-l întrebe cu o curiozitate justificată: — Da’ de când joci tu tenis, maică?

— Păi ce, mai apuc eu vreodată să fac ceva și pentru mine? Toată ziua aleargă după treburile casei, toată ziua după cumpărături, după doctori, după medicamente, du nevasta, adu nevasta, du copiii, adu copiii! Gata! De mâine m-apuc serios de tenis! O să mă duc și la bazinul de înot! Trebuie să am și eu puțină grijă de mine!

— Dragul meu, sunt întru totul de acord cu tine! Fă tu, te rog, verificarea cu mama ca să termin eu gustările pentru drum, că degeaba o să luăm racheta dacă n-o să avem de-ale gurii… ori de-or fi șnițelele arse!

— Foarte bine, treaba ta! Dar să nu te-aud pe la mijlocul drumului că ți-ai uitat bigudiurile sau mai știu eu ce, că nu mă întorc nici de-ar fi să tune și să fulgere!

— Plecăm doar pentru o zi, omule! Seara suntem înapoi, ce te frământi atât?

— Nu mă frământ deloc! Mă duc să-mi mai verific o dată roțile la mașină…

— Aoleu, maică, da’ trăseși până acum la pompa aia, mai lasă-le de roți că n-o fi foc !

— Dumneata, mamă soacră, să nu te amesteci în ce nu te pricepi! Un cauciuc, acum l-ai verificat și, lin cinci minute, te poate lăsa pe geantă, că n-apuci să zici ce-i aia!

— Lasă că ai rezerva, tăticule! Tu schimbi roata cât mănânc eu o înghețată!!!

— Rezerva! Rezerva o verifici seara, e tare ca piatra și, când ai nevoie de ea, vezi că e dezumflată! Eu mă duc să le mai verific o dată, deși…

— Tudoseee, nu vrei să arunci tu gunoiul?

— De gunoi îmi arde mie? Dacă mă lasă bateria?

— Cum să te lase? se apropie din bucătărie soția, de-abia ai cumpărat-o ! E nouă! O groază de bani ai dat pe ea…

— Tocmai de aia! N-am încredere în ea! Precis mâine dimineață n-o să pot porni! Știu eu un caz recent… tot așa… baterie nouă și i-a luat foc instalația electrică! N-a știut cum s-o stingă.

— Nu-i nimic, tăticule, te împingem noi, tu bagi într-a doua și pornim un-doi !

— Tu să vorbești când o să ai carnet ! Despachetați!

— Ce spuseși, maică?

— Despachetați ! Nu mai plecăm nicăieri !

— Auzi, Paulico maică, ce zice bărbatu-tău? Să despachetăm?

— Ce ți-a mai venit, dragă? De-atâta amar de vreme așteptăm cu toții, și copiii, să plecăm în excursia asta, și tu nu mai vrei să mergi? Ce ți-a cășunat?

— N-am de gând să devin râsul tuturor, împingând la mașină, că nu vrea să pornească bateria !

La auzul acestei ultime justificări, bătrâna se în dreapta demnă spre șifonier, își scoate valiza și lucrurile și începe să se pregătească de plecare.

— Ce-i cu dumneata, mamă soacră?! își manifestă nedumerirea Tudose. Eu spun că n-o să-mi pornească bateria și dumneata…

— Bateria ți-o porni, nu ți-o porni, eu plec la gară !

Imediat!

— Bunico, mâine dimineață plecăm ! De ce te-mbraci de-acum?

Bunica nu-i dă nicio atenție:

— Sper că o să-ți pornească bateria, maică, cât să mă duci și pe mine până la gară. Dacă nu… pot merge și pe jos!

— Tudose ! Mama!

— Fii calmă, dragă, precis nu pornește! Și-atunci rămânem toți! Hai, mamă soacră, să te convingi și dumneata!

— Ce face bunica, pleacă?

— Nu pleacă nicăieri! Acuși ne întoarcem, doar să se convingă personal…

Toată familia, inclusiv copiii, coboară să asiste la demonstrație:

— Mamă soacră, vrei să te urci în mașină sau stai afară să te convingi?

— Eu ți-am spus că pot merge și pe jos…

— Urcă, urcă! Să vezi că te-ai supărat degeaba!

Ți-am spus că nu pornește? Poftim!

Tudose întoarce cheia în contact și motorul începe să toarcă din prima, ceea ce stârnește uralele entuziaste ale copiilor:

— Uraaa! A pornit mașina! Avem baterie! Plecăm în excursie, plecăm în excursie…

Larma se potolește dintr-odată, în timp ce toate privirile caută locul de unde se aude un fâsâit continuu. Tudose avusese totuși dreptate: îl lăsase o roată…

CUM SE ÎNTOCMEȘTE UN TRASEU

Înconjurat de hărți, cu creionul în mână, Stănică s-a adâncit în consultarea unui ghid. Întocmește un traseu complicat… E singur în birou. Ceilalți sunt plecați: Țurlescu la minister, Marcela la dentist, Gomoiu la o recepție (de apartament) și așa mai departe.

Toți au plecat, adresându-i rugămintea expresă de a nota eventualele comunicări telefonice, fiecare așteptând, cel puțin, câte una, extrem de importantă.

Stanică este în căutarea unei soluții: cum să introducă în traseul spre Parâng, pentru care are la dispoziție 36 de ore, și Giumalăul! Dacă nu-i reușește, atunci trebuie să apeleze la varianta Tușnad, Racu, Cârța, Voșlobeni, Chileni, să ia autobuzul până la Toplița, dar… pierde cu siguranță trenul spre București.

Doar dacă de la Voșlobeni… Dar firul raționamentului îi este întrerupt de soneria telefonului!

— Alo! se aude în receptor, Marcelica, tu ești, mamă?

— Nu, nu e Marcelica! răspunde automat Stănică, urmărind cu vârful creionului șoseaua. Cârța-Voșlobeni…

— Da’ cine-i?

— Racu… își continuă cu voce tare gândurile
Stănică.

— Cuuum?… De ce te exprimi în halul ăsta, tovarășe? Nu ți-e rușine?! Sunt femeie bătrână !

— Poftim? nu înțelege Stănică.

— Unde-i Marcelica?

— E plecată! Dacă aveți ceva de comunicat, spuneți că eu notez și-i transmit.

— Să dea urgent un telefon la mătușa ei, dar nu mai târziu de ora șaisprezece. Acasă! Că e urgent!

— Am înțeles!

— Acasă, la unchiul Tase, pentru că eu merg la Ani, la verișoară-sa, să mă întâlnesc cu cuscrul! Știe ea pentru ce!

— Știe! Am înțeles! Am notat! îi comunic!

— Să nu întârzie!

— Întârzie cu siguranță, oftează Stanică, considerând încheiată convorbirea telefonică și revenind la trenul Tușnad-București!

— De unde știi dumneata că întârzie? Că mie mi-a spus că nici vorbă!

— A, nu, nu ! Vorbeam cu mine însumi. Săru' mâna! încheie Stănică, grăbit să revină la ale lui. Și închide pe protestele mătușii Marcelei care nu se lămurește de ce întârzie nepoata ei, când i-a promis că va fi punctuală…

Dar cum închide, telefonul sună din nou.

Enervat, Stănică răcnește în receptor:

— Alo!

— Alo, Tovarășu' Georgescu? se aude la celălalt capăt.

— Nu e niciun Georgescu aici!

— Sunteți coleg cu el?

— Nu! Eu sunt doar în trecere prin acest birou! Aici nu e nimeni!

Interlocutorul trântește receptorul adresând imprecații intraductibile tuturor centralelor din lume.

Stănică se cufundă, din nou, în studiul posibilităților de a prinde legătura la întoarcere, dar peste cinci secunde telefonul sună iar.

— Alo! pronunță cu vădită silă Stănică. Tovarășu' Turlescu? E la minister… Cine? Soția! Da spuneți! Îi comunic, nicio grijă! Să meargă la ședință cu părinții!… Cum? Să nu meargă el? Aaa,

dumneavoastră mergeți. El să meargă la gară… S-o aștepte pe mama lui!… Pe a dumneavoastră?!… De unde vine? De la Videle! Da! La 17,45, dar are întârziere precis! De unde știu?… N-are importanță, eu îi comunic!… Sigur că-mi dau seama! E foarte important! Nicio grijă! Săru' mâna.

Stanică închide, hotărât să nu mai pună mina pe receptor.

Dar telefonul iar sună, sună, se oprește. Sună din nou, probabil persoana a refăcut numărul pentru mai multă siguranță, și nu se mai oprește, dând dovadă de multă tenacitate.

Simțind un sfredel în creier, Stănică ridică receptorul.

— Alo ! sună o voce severă ! Cu Gomoiu, vă rog!

— Poftim? întreabă mecanic Stănică, gândurile fiindu-i în cu totul altă parte.

— Cu Tovarășu' Gomoiu! îi sparge timpanul vocea.

— Nu-i nevoie să țipați, că nu sunt surd! Gomoiu nu-i la birou momentan… Ce face cu problema piese lor pentru utilajele dumneavoastră?… Păi, știu și eu?… îl acționați la comisia de litigiu. Îi comunic.

— Nicio grijă! Cum mă numesc eu?… Protopopescu!…

Nu, sunt mai nou! Vă salut!

Receptorul aterizează în furcă și Stănică în calculele sale.

Dar nu pentru mult timp! Telefonul va suna din nou și iar va suna, cu intermitențe, până în jurul orei 16, când, rând pe rând, își fac apariția toți cei plecați, cu aceeași întrebare pe buze: — M-a căutat cineva, nea Stănică?

— Mda, mormăie Stănică, am notat tot. Stați să vă spun… Așa… Giumalăul… Parâng…

— Asta e pentru mine! se repede Marcela care miza pe o invitație în excursie la sfârșitul săptămânii…

— Nu! Tu să dai un telefon la Racu… e ceva foarte important. Nu știu ce-a pățit cuscrul unchiului Tase…Voșlobeni! Nu, nu, Ani a plecat la Voșlobeni…

— Ce să caute la Voșlobeni? cade din nori Mar cela. Că ieri era în București?!…

— Nu știu! Eu știu doar că a plecat și că era urgent!

— Da' pe mine nu m-a căutat soția? nu mai are răbdare Țurlescu.

— Ba da… stai așa… Pleci urgent la Videle! Nu!

Soția pleacă la Videle… nu știu ce s-a întâmplat cu soacra dumitale… N-am intrat în amănunte, așa că te duci la ședința cu părinții…

— Aoleu! am fugit! sare ca ars Țurlescu pe ușă, fără a mai aștepta alte explicații…

— Da' pe mine m-a căutat cineva? se interesează

Georgescu.

— A dat un tip telefon, n-a spus cine e! Te-a în jurat!

— Aha, ăsta trebuie să fie precis amărâtul ăla de cumnatu-meu! Nu se mai astâmpără! Parcă eu trebuie să-l țin toată viața cu bani de împrumut! Și nici nu-i mai văd înapoi…

— Mai departe, continuă Stănică! Gomoiu! Beneficiarul de la… de la… stai că am notat… de la Cârța… nu, nu de la Cârța. De la Toplița… cică te dă în judecată!

— Cum să mă dea în judecată? După ce am făcut pentru ei?

— Nu știu! Descurcă-te, eu am notat ce mi-au spus!

— Plec chiar acum la Cârța! exclamă iritat Gomoiu și, fără a mai spune barem „la revedere", iese pe ușă.

Rând pe rând, fiecare își preia mesajul și dispare, urmând indicațiile ce reieșeau din adnotările lui Stănică.

Acesta, rămas din nou singur, reluă liniștit trece rea în revistă a tuturor posibilităților de a urca pe Parâng, neuitând și Giumalăul.

Colegii săi, acționând în spiritul celor transmise, au ajuns: Marcela la Cârța, Georgescu la proces cu cumnatul său, Țurlescu la divorț cu nevasta, Gomoiu la sancțiune și așa mai departe.

Stanică, după deliberări îndelungate, a hotărât să-și petreacă sfârșitul de săptămână la cinema. La cinematograful „Drumul sării", rula „Dumbrava minunată".

RECLAMA… SUFLETUL TURISMULUI

Treptat, treptat, în salonul realizat în stil montan al motelului, s-au adunat toți: ospătari, debarasoare, picolițe, bucătari, carmangieri, bufetiere, îngrijitoare, șefi de sală, tot personalul.

La întrebarea „De ce ne-o fi chemat?!” pusă de către carmangier, nu atât din curiozitate reală cât din o ușoară exasperare motivată de întârzierea peste orele sale de program, cauzată de această convocare ultra urgentă, răspunsul îl dădu apariția responsabilului însoțit de două persoane care, după modul cum sondau cu privirile un univers interior impenetrabil pentru ființele comune, erau cu siguranță niște foruri superioare.

Fără a pierde prea mult timp, responsabilul deschise ședința specificând dintr-un bun început că e vorba de o problemă extrem de importantă, problemă ce adusese în mijlocul lor și forurile respective. Dădu cuvântul, fără a tergiversa, forului superior care poseda, probabil, o ușoară nuanță de superioritate în plus, față de cel de al

doilea for:

— Tovarăși! Cunoașteți scopul acestei adunări, nu vreau să mă lungesc prea mult. E vorba de unitatea dumneavoastră, de eficiența ei! Nu sunteți rentabili, tovarăși ! Noi v-am dotat cu tot necesarul, schema este completă, peisajul este foarte frumos, specific, sunteți situați pe o cale rutieră străbătută de foarte mulți turiști, bucătarul este specializat în străinătate! Dar… și asta e foarte grav, nu aveți încasări! Care este explicația? Vă rog să luați cuvântul și să veniți cu propuneri concrete, tovarăși!

Înscrierile la cuvânt nu s-au lăsat așteptate prea mult!

Primul a cuvântat chiar carmangierul care se grăbea:

— Părerea mea este că nu suntem cunoscuți! Nu știe lumea de noi.

A fost contrazis imediat de forul care nu luase cuvântul încă dar care s-a dovedit a fi foarte documentat:

— S-a făcut reclamă și se face în continuare, tovarăși! La Radio, la Televiziune, în presă… S-au cheltuit bani frumoși cu reclama și totuși…

Responsabilul își ceru permisiunea să intervină și, după ce trecu în revistă calitatea personalului motelului și a serviciilor pe care această unitate nou dată în funcțiune le-ar putea oferi clientelei, propuse să nu se mai caute explicații zădarnice, ci să se treacă la idei. Idei care să constituie un fel de „magnetism”, pentru turiști.

Una dintre recepționere, care ajunsese să practice această profesiune după ce dăduse examen de admitere la Institutul de teatru, de câteva ori și de fiecare dată fără succes, spuse: — Să știți că turistul nu vrea doar să mănânce și să doarmă! El dorește și o atracție de ordin spiritual.

Eu cred că ar trebui să montăm în decorul nostru natural niște spectacole de sunet și lumină, să organizăm niște seri de poezie. Să invităm actori cu renume din capitală etcetera etcetera. Ultima propunere a mea poate fi ușor realizată, eu cunoscând bine foarte mulți actori… aș putea chiar să recit și eu… Știu foarte multe versuri…

— Un moment, interveni bucătarul specializat în străinătate! Eu vă spun ce-am văzut acolo… la ăia…Au orchestre, dom’le, care fac o gălăgie că se aude la șapte poște, asta atrage, vine lumea ca la urs.P’ormă, au așa fel de fel de numere… de circ, de…șouri, fel de fel de indivizi care cântă, dansează, fac exhibiții, ce mai… Asta e! Și e clientelă. Da’ nuuu…poezie! La poezie lumea nu vine!

— Mda! zise unul dintre tovarășii veniți să rezolve problema! Desigur, aspectul atracțiilor cu caracter de divertisment nu e de neglijat… Să vedem concret ce s-ar putea face… Alte propuneri!

Un picolo cu o mutricică simpatică de băiat descurcăreț ridică și el două degete și, după ce își drese glasul care îi era în schimbare, zise:

— Știți… eu am văzut un film…

— Ei, asta-i acum! Ne facem cinematecă, persiflă barmanul.

— Nu, nene, lasă-mă să spun! Am văzut un film italian cu actorul ăla… ăla de râzi de el tot timpul, cum îi spune… cu nasul mare…

— Fernandel, precizează recepționera cu veleități de teatru.

— Nu, nu… nu Fernandel… unul caraghios tare…a jucat el și într-un film cu război… era un fricos ce nu s-a pomenit… și moare.

— În sfârșit, intervine tovarășul care conducea ședința, lasă actorul… spune ideea…

— Alberto! răcni puștiul entuziasmat! Mi-am amintit: Alberto și nu mai știu cum… Ei, ăsta mergea cu mașina și vede o fată pe o motocicletă… frumoasăăă, extraordinar de frumoasă! Și se ia după ea și ea îl duce la un castel și acolo niște tipi îl opresc peste noapte și îi dau să mănânce, să bea… îl și judecă și-l condamnă la moarte! El se sperie tare și…

— Uite, neică, cu ce pierdem timpul! mormăi carmangierul care se grăbea.

— Și la urmă, încheie picolo, ce credeți? ăla era un han, unde le lua bani grei… Așa-i atrăgea pe tu riști și după aia îi încărca la nota de plată… de-i usca!

— Bună idee, zise bucătarul, dar de unde luăm motocicletă?

— Tovarăși, să fim realiști, curmă responsabilul șirul comentariilor ce se iscaseră în urma aducerii în discuție a povestirii lui Dürenmath, interpretată pe crane de Alberto Sordi. Faceți propuneri realizabile.

Printre acestea s-au găsit și următoarele:

Să se anunțe în presă că în lacul din împrejurimi a fost descoperit un monstru preistoric ca cel din Loch Ness, să se închirieze de la Grădina zoologică cele mai reprezentative animale din fauna unor țări exotice, precum elefanți, lei, girafe, urși polari și să fie lăsați să umble în libertate, în curtea motelului, pentru ca turiștii să se poată fotografia cu ele, să se amenajeze un lac cu vaporaș care să facă curse de agrement, propunere ce a fost respinsă de la bun început, date fiind altitudinea și solul stâncos…

În acest timp, în fața motelului a oprit o mașină din care au coborât două perechi tinere și bine dispuse.

După ce au admirat peisajul, au dat să intre în sale nul motelului.

— Suntem în ședință! le strigă responsabilul.

— Dar noi am vrea să mâncăm ceva! îndrăzni una dintre turiste !

— Nu s-a pregătit nimic de mâncare pentru astăzi!

Vedeți și dumneavoastră că n-avem timp, suntem ocupați! se încruntă responsabilul, invitând să se continue înscrierile la cuvânt.

Văzând că nu li se mai dă nicio atenție, cei patru s-au urcat în mașină, manifestându-și regretul că nu pot beneficia mai din plin de avantajele oferite de această unitate de resort, și au plecat spre șoseaua principală.

În drum s-au încrucișat cu alte două turisme care urcau în tandem drumul spre motel. Primul semnalizează cu farurile, opri în pantă, ocupanții scoaseră capul pe geam și întrebară cum e!

— E frumos dar… personalul e în ședință! N-au avut timp să stea de vorbă cu noi.

— Păi noi am vrea să rămânem câteva zile…

— Dacă v-ați adus de-ale gurii… atunci mergeți, dacă nu… astăzi bucătăria nu funcționează! Sunt în ședință.

Toate cele trei autoturisme se încolonară și plecară spre șosea. În drum au mai oprit vreo două mașini, interesându-se unde s-ar găsi, mai pe aproape, o unitate de resort care le-ar putea oferi ceva de mâncare.

Alte turisme, întâlnind această caravană de excursioniști care arborau in corpore o mimică dezamăgită, li s-au alăturat, fără a mai urca la motelul în cauză.

Ba un turist, mai pătruns de cele obștești, a și pus, la intersecție, o inscripție pe care a scris cu propria lui mână:

„NU DERANJAȚI! ȘEDINȚA”.

PRIORITATE LA BILETE

S-au pus în vânzare bilete pentru litoral. Sezon de vârf. Rândul avansează încet dar disciplinat. Lumea știe pentru ce a venit așa că unii și-au adus de citit, alții de tricotat, alții pur și simplu așteaptă.

Apariția unui ins cu o barbă de viking în dreptul ghișeului de bilete, declanșează un adevărat concert de proteste. Bărbosul încearcă să explice că n-a vrut decât să întrebe dacă sunt bilete pentru Saturn, pe el neinteresându-l Mamaia care este prea aglomerată.

— Poți să afli și stând la rând! i-o retează o tânără cu ochelari imenși de soare.

— Eu nu disting de la distanță! se scuză bărbosul.

— O să distingeți mai bine când vă vine rândul!

Îl asigură cu mult tact o altă tânără cu ochelari imenși de soare.

— După cum vedeți, m-am așezat la rând, n-am luat-o înaintea nimănui, discuția este de prisos…

— Dar noi nici nu discutăm cu dumneata! îl tratã de sus prima posesoare de ochelari de soare care, după cum se va vedea în continuare, se dovedi a fi o pasionată cinefilă: — Noi discutam despre Elisabeta Taylor!

— Chiar așa, tu, îl strivi sub disprețul ei și cea de a doua posesoare de ochelari de soare, o la fel de pasionată cinefilă, am auzit că a slăbit!

— Da! El însă a ajuns tare rău!

— Burton? Vai ce rău îmi pare! Era așa de simpatic în filmul acela „noaptea…”, ceva cu un animal!

— Iguană! intervine serviabil bărbosul.

Cinefilele îl ignoră deliberat.

— Dar ce spui, dragă, de marinarul acela de la televizor care s-a dus între sălbaticii aceia, pe o insulă foarte îndepărtată, și s-a făcut pictor! Mie mi-a plăcut așa de mult!

— A, Pol Gugun! Și mie mi-era tare simpatic!

Avea în el așa o privire tristă, disperată chiar. Păcat c-a înnebunit !

— Paul Gauguin! interveni din nou bărbosul.

— Poftim?

— Marinarul acela de la televizor, „Pol Goghen”, așa se pronunță.

— Mă rog, eu am văzut cu ochii mei în programul RTV dar…

— Vă rog, să mă credeți, așa se pronunță în franceză…

— À-propos de franceză, tu, ce mai știi de Belmondo?

— O, bietul de el, s-a sinucis. Din cauza actriței aceleia, Giulia Andreus!

— Ursula Anders! face din nou bărbosul.

— Cum? întreabă scurt cinefila numărul unu.

— Ursula Anders! Julie Andrews e alta, o englezoaică.

— Lasă mata, că la engleză ne pricepem și noi! Am făcut destulă și în particular! îl desființează a doua cinefilă.

— Nu contest, dar să știți că Belmondo e bine mersi, continuă să facă filme și bani…

— Nu știu de unde ai scos dumneata povestea asta când și El Fugitivul a murit! Și să nu spui că nu-i așa c-am văzut cu ochii mei!

— Ați asistat personal la decesul lui David Jensen?

— Al cui?

— Al interpretului „fugitivului”!

— Asta-i bună!

— Alo, tovarășu’! se aude în acest moment o voce melodioasă. Dumneavoastră cu barbă, fiți amabil, veniți mai aproape.

Invitația pornește chiar de la tânăra care distribuie, contra cost, biletele de sejur a câte 12 zile pe litoral.

— Dați-mi și mie două bilete pentru Mamaia, solicită un ins transpirat căruia tocmai îi venise rândul.

— Așteptați, n-am șase mâini. Nu vedeți că acum stau de vorbă cu tovarășu'?

— Dar e rândul meu, protestează cel în drept.

— Nu neagă nimeni! Aveți doar puțină răbdare că nu suntem mașini. Tovarășe dragă, i se adresează ea bărbosului, de unde aveți toate amănuntele astea?

Lucrați cumva în cinematografie? Mi se pare mie că v-am văzut prezentând filme la TV…

— Nu… mai citesc și eu presa…

— Lăsați, că eu nu vreau să fac film, nu de asta v-am întrebat. Nu știți cumva când se reia serialul „Dalas oil"…

— Sincer să fiu…

— Dar nu știți cumva cine l-a împușcat pe Jî Rî?

Toată lumea e atât de curioasă! L-ar pupa pe ăla care a făcut-o! Tare mi-era antipatic individul…

— Dacă a reușit să vă trezească asemenea resentimente înseamnă că este un actor foarte bun…

— O fi dar eu nu-l pot suferi! Vreți două bilete la Mamaia?

— Da… dar să nu se supere lumea!

— Cine să se supere? Și nu știți cine l-a în pușcat?

— Se spune că propria lui mamă!

— Mama lui? Nu pot să cred! Eu sper că Bobby l-a împușcat! E-atât de dulce!

— Bobby e chiar prea dulce, e un personaj cam lipsit de consistență, de coloană vertebrală. Nu-l văd capabil de un asemenea act!

— Adică cum e lipsit de… rămâne confuză funcționara de la ghișeu.

— Da, e cam papă-lapte!

— I-auzi, dragă, Bobby — papă lapte ! se lamentează îngrozite cinefilele.

— Ei, bravo, asta-i culmea! Bobby… papă-lapte!

Vă rog să respectați rândul, de ce vă băgați în față? îl pune la locul lui funcționara.

— Dar e rândul meu să mă serviți!

— Pentru Mamaia nu mai avem bilete! S-a terminat! Altcineva la rând…

Bărbosul pleacă împleticindu-se, în urma lui rea par ca prin farmec biletele pentru Mamaia.

— Ah, mă speriasem că nu mai sunt de-adevărate

ea, zâmbește cu rafinament întâia cinefilă…

— Mai sunt, dragă, dar bine a făcut că nu i-a dat…

ne mai întâlneam cu el pe plajă… Și seamănă așa de tare cu nesuferitul ăla de Jî Rî!… îmi stricam toată vacanța!

PAGUBĂ ÎN CIUPERCI

Incalificabil! Ageamii! M-au respins!

M-au respins pe mine care mi-am manifestat predilecția pentru turism încă de pe vremea când mă deplasam de-a bușilea, unul din traseele cele mai îndrăgite fiind cel spre cușca câinelui, unde găseam întotdeauna înțelegere deplină în ceea ce privește problema cazării, ceea ce nu se putea spune și despre părinții mei care își manifestau dezaprobarea cu argumente dintre cele mai puțin pedagogice.

M-au respins pe mine, al cărui palmares în materie ar putea ocupa paginile unui tom de format enciclopedic. N-au vrut să țină cont de nimic. De cele circa 317 ore consumate în conversații — majoritatea contra — despre plăcerile, neajunsurile, efectele, cauzele, deziluziile, surprizele, modurile și modalitățile, istoricul, evoluția și celelalte multiple capitole ale acestei străvechi activități.

M-au respins pe mine care am învățat pe dinafară peste 1073 de pliante turistice și alte materiale cu caracter informativo-publicitar, în timpul petrecut în așteptarea plecării, sosirii și alte timpuri ale turismului. Pe mine care am avut 319 stări de febră musculară, care am acumulat în decursul timpului o alergie totală la trenurile cu excursioniști, care am rău de altitudine și când ies pe balcon. Pe mine care am pierdut 891 de ore în gări, autogări, aerogări, eu fiind un turist care vine cu o jumătate de oră înaintea plecării mijlocului de transport, plus un număr mare de ore pierdute datorită unor

evenimente imprevizibile care determinau întârzieri, staționări în câmp și așa mai departe. Nu iau în calcul la capitolul pierderi cele 17 trenuri, cele 66 mic-dejunuri și cine, precum și multe alte asemenea obiecte dispărute definitiv în viitoarea călătoriei. Dar trebuie să iau în calcul 16 pe rechi de încălțăminte de specialitate tocite, o pereche de pantaloni, de asemenea tociți în acțiuni sportive de săniuș, două hanorace și o căciuliță de care s-au îndrăgostit, fără drept de apel, anumite persoane de sex feminin, plus una pereche bascheți, intacți, întrucât nu i-am mai folosit deoarece la scurt timp am devenit și titularul unui autoturism, ceea ce a adăugat la bilanț patru seturi anvelope uzate, trei remorcări în plin peisaj montan, trei coliziuni: auto-vacă, tren-camion și bicicletă-pom, toate în aceeași ordine de idei.

Cine mai poate consemna ca mine în palmaresul său turistic 1 213 pilule pentru dureri de cap, plus o aspirină Bayer primită cadou și deci utilizată fără motiv întemeiat, întrucât este cunoscut, „calul de dar nu se caută la dinți”, 44 de frecții cu și fără alcool, 1015 bomboane avion, trei tone și jumătate lichide răcoritoare, fortifiante și încălzitoare precum ceai, votcă, turț, palincă etcetera.

Aș mai putea adăuga:

— 433 de trasee elaborate cu un efort cerebral intens. Realizat 13 la sută;

— 1 212 ilustrate expediate. Parvenite la destina ție 12;

— 7015 metri cubi fum țigară, personal sau preluat din atmosfera înconjurătoare. Inhalat în întregime;

— 515 ore insomnie. Diverse cauze turiști turbulenți;

— 3 prieteni copilărie regăsiți cu mare bucurie pe traseele întreprinse. Și repierduți cu aceeași mare bucurie;

— Gând rămas pentru totdeauna turistă nostimă Parâng. Doar gând, fiind însoțită halterofil categorie super grea;

— 5 concursuri orientare turistică. De fiecare dată pierdut. Și concursul și personal;

— Un copil. Născut între timp;

— Un vis neîmplinit: pantofi Adidas;

— O măsea. Extrasă;

— O ascensiune Babele. Nu s-a mai repetat;

— Proiecte de viitor: Delta Dunării, Champs Elisees, Căciulata. Tot proiecte;

— De trei ori visat pe Everest. De fiecare dată, prăbușire prăpastie inevitabilă. Trezit răcnind;

— 7511 metri peliculă foto. Imortalizat: pantaloni scurți, skior, vânător, în jurul focului, cu paharul în mână, cu valiza în mână, câine brațe, pe urs (împăiat), pe cal (de lemn), pe vârf (de munte), pe mal (de apă), cu barbă, fără barbă, cu familia, solitar, plouat, flămând, sătul, dormind, mergând, mergând dormind, dormind în picioare, în picioare, bust, profil, trei sferturi, un sfert, nimic (peisaj în prim plan).

Și m-au respins! Pe mine! Ageamiii! Le-am spus că o să le pară rău. Și au spus:

— Pagubă în ciuperci ! Păi ce, e după ei? Ce-s ciupercile lor? Eu nu mă las! Am viața înainte! O viață de turist! Poftim?… Unde m-au respins?!… Nu! Nu la acte, nici ca ghid! Nici la examenul de conducere! M-au respins la C.T.C.

Legenda:

— C.T.C. = concurs pentru titlul de cel mai comic.

(Turist, bineînțeles)

— Pagubă în ciuperci = în general, turiștii comici se feresc să consume ciuperci, pentru a nu da satisfacția definitivă celor care le-ar jindu-i titlul)

APA TRECE…

— Și dumneavoastră, tot prin Loto-Pronosport?

— A, nu! Eu, prin ONT!

— Minunat lucru, excursiile. Mie îmi place grozav.

Știți de ce?

— De ce?

— Îmi place natura! Fantastic ce emoții poate să-mi producă ea! Natura!

— Ce emoții?

— Artistice! Contactul nemijlocit cu monumentele naturii…

— Nemaipomenit! Și eu sunt un sensibil, un în drăgostit de aceste monumente de care vorbeați!!!

— Tot nemijlocit?
— Da, nemijlocit de tot.
— Extraordinar! Ce întâlnire! Vorba proverbului…
— Care proverb?
— Chi s-asamblă se adună. Să facem cunoștință. Gică Briceag !
— Încântat! Costel, zis “Dalton”!
— Da’ ce, vezi culorile invers!?
— Nu, „Dalton” de la daltă.
— Înțeleg… Și eu, pe unde am trecut poți recunoaște cu ușurință traseul! Peste tot am contribuit la acțiunea de marcare!
— Ca și mine! Păi ce poate fi mai înălțător decât să lași generațiilor viitoare numele tău, dăltuit în lemn…
— Personal, prefer piatra, că e mai veșnică. Vorba proverbului!
— Care?
— „Apa trece, pietrele rămân”!

— Adevărat! Uite, un perete stâncos din Retezat este martorul unui moment crucial din viața mea.
Acolo am cunoscut-o pe Lavinia! Soția mea actuală.
— Ai folosit tot simbolul inimii străpunse de o săgeată?

— De două săgeți! Știi, a fost o dragoste imensă!

— Îmi place, ai spirit novator!

— Unde mai pui… numele nostru într-un chenar cu motive folclorice cu fluturi… Mi-a luat câteva ceasuri bune de dăltuit.

— O adevărată creație!

— Recunosc, dar am avut și muză!

— Știi că și mie un brad falnic din fața geamului unei tinere, pe care am cunoscut-o la Poiana Țapului, mi-a fost suport pentru o declarație de dragoste nemuritoare.

— Ai încercat și pe alți arbori?

— Fagul este cel mai potrivit… pentru basoreliefuri. Dar acolo, în fața geamului nu creșteau decât conifere. Dumneata, ce stil de lucru ai?

— În primul rând, să știi, dragul meu, o bună pregătire începe încă de acasă!

— Să nu spui că exersezi pe mobilier, că nu te cred!!!…

— Nuuu! Cum să distrug bunătate de mobilă? Dar întotdeauna am grijă să iau în bagaje unele unelte.De diferite tipuri.

— Aaa! Nici eu nu plec la drum neînarmat!

Câteva bricege proaspăt ascuțite, un brici Solingen…

— Eu am șase dălți și un târnacop!

— Târnacop? Pentru ce?

— Pentru anumite sublinieri în text. Depinde și de circumstanțele înconjurătoare.

— Adică?

— Dacă e un moment mai crucial, scriu și numele și prenumele.

— Și ale ei, nu?

— Fără discuție. Urmează data nașterii în cifre romane! Că posed și acest gen de scriere. Apoi chenarul…

— Cu inimioare?

— Uneori alternez cu porumbei!

— Eu nu omit niciodată localitatea de reședință a persoanelor. De obicei caut o cugetare foarte profundă, de preferat în versuri. Chiar azi dimineață m-am gândit la una pentru stejarul acela gros din spatele cabanei…

— Nu mă mai fierbe! Spune-o!

— „Chiar dacă nu te voi mai găsi în drumul meu în suflet îmi vei rămâne mereu

Așa cum e-ncrustat aici numele tău, Gică”.

— Nu sunt cam lungi versurile?

— Nu, am calculat. Stejarul este destul de gros.

— Eu zic să mergem, că se-ntunecă și nu mai văd să-mi termin săpăturile în stânca aia de sus…

— Cum? Ai început ceva și mie nu-mi spui?

— O, o simplă inscripție de rutină:

„Adio și n-am cuvinte

Vreau să mi te scot din minte…”

— Știi că ai talent? De ce nu publici?

— Păi ce, n-am încercat? Dar m-au respins! Din cauza numelui!

— De ce nu încerci sub pseudonim?

— Să renunț la numele meu? După ce am depus atâtea eforturi creatoare pentru a-l face cunoscut, după ce am uzat atâtea unelte scriitoricești? S-o iau de la început? Nu! Acum a venit timpul să culeg roadele! Sunt pe cale de a deveni antologic! E cazul să-ți spun „maestre”?!

— Categoric, dragă! Dacă vrei, pot să te primesc în școala mea! Fii bun, ia-mi târnăcopul și urmează-mă!

URMELE VORBESC

Au venit amândoi, convocați de urgență la locul faptei! Hercule Poirot și Sherlock Holmes, așii deducției peste timpuri și paralele (geografice), cei mai fini căutători și descifratori de urme din întreaga istorie a investigației polițiste. Trebuiau să dea răspuns la trei întrebări: cine? ce? când?

Teatrul acțiunii: un imens tăpșan verde, care cobora parcă în apele limpezi ale unui lac, străjuit de câțiva copaci cu umbră deasă. În acest perimetru se desfășuraseră faptele.

Așii se puseră pe lucru și, în mai puțin de trei mi nu te, adunaseră aproape 72 de corpuri delicte. În acest timp, mințile lor geniale lucrau cu înfrigurare, analizând, detaliind, sintetizând faptele!

Când au terminat, s-au privit în ochi și au constatat cu satisfacție că amândoi aveau propria lor versiune. Nu se dezamăgiseră, așa cum de altfel, se și aștepta seră. Aveau o stimă considerabilă reciprocă, unul pentru celălalt. Holmes își aprinse pipa cu mișcările sale binecunoscute, Poirot se sprijini de unul dintre copaci (folosea orice răgaz, chiar și atunci când mintea îi lucra vertiginos, pentru a-și recupera forțele) și în cepură expunerea cazului: — Ai sesizat, dragă prietene, rosti cu mult calm Holmes, este vorba despre mai mulți făptași!

— Chiar șapte! zâmbi dând din cap semnificativ Poirot.

— Într-adevăr, îl aprobă marele său coleg, sunt șapte coifuri din hârtie de ziar, în formă de barcă răsturnată!

Inteligențele lor lucrau pe aceeași lungime de undă. Era clar, făptașii nu aveau nicio șansă!

— Oamenii noștri erau fumători pasionați! continuă șirul deducțiilor Holmes. O demonstrează Pachetul de „Cișmigiu” și cele trei ambalaje de „Snagov”, abandonate, deși le-au mototolit fără milă…

— Unul era fumător de pipă! înlănțui cu o logică impecabilă Hercule. Chiar înainte de a găsi ambalajul, dedusesem după urmele de cenușă…

— Erau jucători înveterați de cărți!

— Belotă! marcă un nou punct Hercule, dovadă nenumăratele file de caiet cu marcajul punctelor.

— Între ei se găsea cel puțin un element feminin!

Încruntă fruntea sa înaltă Sherlock.

— Da-da! Rujul de pe mucurile de țigări era de bună calitate! Indelebil!

— Ce căuta însă copilul aici? murmură gânditor Sherlock.

— Era la vârsta lactosanului. Ai remarcat cutiile, nu?

— Erau suficient de mari! își șterse înaltul și uscatul detectiv ochelarii.

— Le plăcea „Cotești”-ul! se înfășură mai bine în pelerină minusculul Hercule.

— Dar și „Dealul Mare”! Trei fiole mascate după boschetul din stânga, îl completă cu mult laconism Sherlock Holmes.

— Cumpărăturile le-au făcut la „Unic”. Sacoșe de plastic cu emblema magazinului, a 1,25 lei bucata! Multe ! Răspândite în

dezordine peste tot! Probabil se grăbeau!

— De unde or fi găsit șervețele?! se întrebă meditativ ilustrul investigator al lui Conan Doyle. Atâtea duzini… risipite în bătaia vântului…

— Nu le place să spele farfurii, accentuă dramatismul situației investigatorul Aghathei Christie. Au folosit pahare și tăvițe de plastic!

— Salată orientală! mai ridică vălul de pe o taină primul.

— Iubeau natura! Au făcut nenumărate fotografii! Ambalajele filmelor stau mărturie!

— Mda! Deși nu i-am văzut niciodată am reușit în acest timp scurt să-i cunosc ca și cum aș fi trăit o viață întreagă alături de ei!

— Indiciile lăsate au vorbit pentru mine ca și cum i-aș fi urmărit cu maximă atenție în tot timpul acțiunii!

— Un singur mister va rămâne nedezlegat!

— Și eu mă declar bătut! desfăcu dezolat brațele celebrul creier.

— De ce n-au folosit coșurile de gunoi de la marginea luminișului?

— Dacă nici ilustrele noastre inteligențe nu au reușit să dea o explicație, cine ar putea-o face?!

Gârboviți de povara grea a întrebării, cei doi detectivi plecară înapoi de unde veniseră! în paginile unor intrigi polițiste bazate pe logică.

UN LOC RETRAS

Convins de pledoaria concertată a mai multor suporteri vehemenți ai vieții la țară, un cunoscut de-al meu, înarmat cu o adresă recomandată cu multă că-l dură de cineva care beneficiase din plin și nu mai târziu decât cu un an înainte de acest paradis terestru, schimbând două trenuri, un autobuz și mai multe căruțe întâlnite în drumul spre locul mult visat, s-a văzut instalat, spre marea lui satisfacție, într-o odaie spațioasă, răcoroasă, mirosind a levănțică, cu o ramură de măr intrându-i pe fereastră, pe scurt, în ambianța spre care militase cu toată ființa sa.

Obosit de emoțiile drumului, la ceasul înserării, s-a întins între cearșafurile proaspete ale patului cu sal tea profundă de lână și, cum a pus capul pe pernă, cum a și purces într-un somn binemeritat.

„Adio zgomot de autobuze, tramvaie, mașini, adio avataruri urbanistice!” a fost ultimul lui gând.

Și a venit dimineața!

Care îi fu dorită bună, cum ieși din casă, de către primitoarea gazdă, o femeie voinică, cu fața toată numai zâmbet.

— Ei, ce părere aveți? continuă conversația gazda, așa-i că nu-i ca la oraș? La noi e o linișteee…

— Adevărat, încuviință amatorul de liniște, dar mi se păru mie sau astă noapte primirăm vizita unui urs?

— Urs? De unde așa ceva? Prin părțile noastre nu se văzură urși de când mă știu!

— În orice caz n-ar fi exclus să fi apărut în ultimul timp, căci au lătrat câinii… ca la urs, toată noaptea?

— Au lătrat clinii?! se minună femeia, nici nu i-am auzit! Așa, mai latră și ei la o frunză, la o umbră… Se plictisesc săracii!

— Cred, ăștia sunt câini de pază, nu ca cei de la oraș! în orice caz, spre ziuă s-au potolit, cam în momentul când cineva a început să bată în copacul din fața ferestrei mele.

— Să bată? în copac? Cum bătea?

— Cioc-cioc, cioc-cioc-cioc-cioc! Și de la capăt, redă aidoma sonorizarea cunoscutul meu.

— Aaa, trebuie să fi fost ciocănitoarea! Noi așa ne-am obișnuit cu ea încât nici n-o mai auzim… De, ciocănitoare! Așa e la țară!

— Aha, ciocănitoare era! Acum fac legătura! A tăcut mâlc când a început zgomotul acela ca de joagăr…

— Joagăr? N-avem noi joagăre pe aici!

— În orice caz, așa se auzea, ca un ferăstrău care intră în lemn!

— A, știu la ce te referi mata! Era vecinul nostru cu drujba”. Curăță copacii de crengile uscate! Vedeți ce copaci frumoși avem!!!

— Adevărat, dar ce-i aia „drujba”?

— Fierăstrău mecanic… e foarte… foarte util, îl asigură plăcuta sa interlocutoare.

— Sunt convins, se grăbi, la rându-i, s-o asigure de buna sa credință orășeanul. Și foarte bine face că taie crengile uscate dar stau și mă minunez cum reușesc să treacă tractoarele pe cărăruia asta atât de îngustă dintre casa dumneavoastră și casa vecinului?

— Nu trec niciodată tractoarele pe-aici, vi s-a părut!

— Dacă vă spun că am auzit un zgomot de tractor, eram treaz nu visam…

— Să fi fost Vasilică? Da, cred că Vasilică a fost dar el are motocicletă. E adevărat, e cam veche și a meșterit-o el de sună ca un tractor, îl recunoști după motor hăt când dă culmea dealului, dă-i întrece pe toți când fac curse de motociclete!… Mecanic ca Vasilică mai rar…

— Cum? La dumneavoastră se fac curse de motociclete?!

— Vai de mine! La 2 — 3 zile, băieții noștri se în trec de mai mare dragul! Merge tot satul! Suntem suporteri.

— Interesant, constată oaspetele, băgând involun tar capul între umeri deoarece, razant cu pomii din grădină, trecu un avion bâzâind ca un bondar. Dar asta ce mai e?

— Pentru împrăștierea îngrășămintelor… aviație utilitară! Avem și aeroport aici, în apropierea satului…

— Dar nu împrăștie tot timpul, nu?

— Nu, când nu împrăștie, stropește viile, livezile…

nu stau o clipă…

— Dar, parcă școlile sunt în vacanță. Ce-i cu larma asta?

— Sunt băieții unui dom' doctor din București. Are dumnealui aici o căsuță și și-a făcut o piscină ! Puștii noștri se bălăcesc toată ziua, nu se mai duc la baltă…

— E clar, e atâta liniște, oftă amatorul nostru de colțuri liniștite.

— Aăăă, că bine ziceți, aici te-apucă urâtul. Ia să vă pun eu niște muzică, să nu vă mai simțiți așa singur.

Că are fiu-meu niște înregistrări… una și una! Cu ele ne mai luăm și noi…

Pe fondul unor Bee Gees dezlănțuiți, cunoscutul meu își făcu în două minute bagajul și-și luă drumul, fără a-și mai lua barem rămas bun de la primitoarea gazdă, care rămase tare nedumerită în fața unei asemenea inconsecvențe. Nu venise el de bunăvoie după liniște? Cine să-i mai înțeleagă pe citadinii ăștia!…

Eu, personal, l-am înțeles. Și pe mine liniștea mă calcă pe nervi.

CINEMATOGRAFICĂ

Pe ulița mare a satului își face apariția un tânăr vânjos, în blugi și pantofi Adidas, cu un rucsac în spate, asupra căruia soarele pare a nu avea niciun efect! Privirile îi aleargă iscoditoare, parcă ar vrea să fotografieze tot. Așa că nu le scapă nici bătrânul cu părul ca neaua și cu o mustață haiducească care stă la umbra unui măr ce înveselește cu frunzișul său casa gospodărească din preajmă.

— Bună ziua, tăicuțule, se adresează politicos tânărul.

— Bună să-ți fie și matale inima, răspunde vioi moșul. Dar cu ce treburi pe la noi?! Cumva… în control?

— Nu, tăicuță, în vizită! Să văd și eu locurile. Sunt în concediu și umblu.

— Da-da! încuviințează moșul. De locuri ce să mai vorbim ! Frumoase! Da', ia dă-te, matale, mai la umbră… Că-i o căldură!!! O ulcică de apă rece de la frigider, ai bea?!

— Dacă nu e cu deranj… mulțumesc !

— Și cum ziceai, în vizită, nu?!… Merse vestea de noi, așa-i? Ne-ai văzut și matale…

— Nu, mi-a vorbit un unchi de-al meu când eram mic. Era de prin locurile astea! Și am rămas cu amintirea…

— Așaaa! Credeam că ne-ai văzut și al de matale pe pânză !

— Pe pânză? A fost vreun pictor pe-aici? Adică ce mă mir: asemenea locuri merită imortalizate de penelul unui artist! Și apa… e grozavă! Ce înseamnă apa de fântână…

— Nu, că noi avem canalizare. Da' nu de pictor spuneam eu… de film!

— Poftim?!

— Daaa! S-a dus vestea… Ne-au filmat și…

— Bravo! înseamnă că aveți rezultate frumoase și în muncă!

— Nuuu! Nu pentru rezultate… pentru a-utenticitate!

— Pentru ce?

— Da-da! A venit un flăcău așa cu barbă și ne-o zis că suntem autentici și că facem de film… Și ne-o făcut !

— Foarte frumos! Asemenea peisaj ca aici merita să figureze într-un film…

— Păi nu, că și noi am figurat… cu mic cu mare!

Ne-o zis să ne punem straie de alea de demult și ne-o filmat! Noi am fost mulțimea!

— Mulțimea?!!!…

— Masa! Așa ne striga flăcăul acela cu barbă!

„Masa! Atenție la mine! Toată lumea face… toată lumea drege!” Asta-i! Noi am fost masa…

— Interesant! Și când s-a întâmplat treaba asta?

— Apăi… în primăvară! Că și câmpul o rămas nearat…

— Cum așa?

— Păi, cine să mai are… că-ți spusei: am fost la filmare cu mic cu mare!

— Chiar toți? Dar n-a avut nimeni nimic de zis?

Președintele a fost de acord?

— Cine? Costache? Aaa, Costache, președintele nostru… om de treabă, nu zic, da’ de când i-o zis regizorul că e autentic și că face bine pe peliculă… e ăsta… cum îi spune…

— … Filmogenic…

— Asta-i! D-apăi și de când s-o văzut în film!!! Că el s-o văzut, nu ca noi… De! Masa nu se prea vede…

— Ce s-a întâmplat?

— Apăi, cine știe… c-a fost mai mult plecat! La Buftea, cică. Și de-acolo o trimis vorbă să nu facă nimeni nicio mișcare până nu se-ntoarce el! De-atunci îl așteptăm… și grâul se scutură!

— Mda… vremea e numai bună pentru…

Tânărul nu mai apucă să spună pentru ce e bună vremea, fiindcă o Dacie 1300 se opri în scrâșnet de frâne, chiar în poarta moșului.

— Aăăă! Ia uite! Costache! Vorbești de lup și…Bine te-ai întors, măi Costache. Așteaptă lumea să-nceapă treaba! De-acu om putea să…

— Sănătate, moș Gheorghe! lansează Costache prin portiera întredeschisă! Las că n-avem timp! Pregătiți-vă, că începem!

— Așa, Costăchiță, tată, să-ncepem că e musai…Dacă mai întârziem, nu mai avem ce culege…

— Lasă culesul, moșule, că vine echipa…

— Care echipă?! nu se dumirește moș Gheorghe.

— Echipa de filmare! Vin toți… și colegul Florin și Dem…

— Aha ! Vin ei să recolteze!!! se minunează moșul. Frumos din partea lor…

— Ce să recolteze, moș Gheorghe, de asta ne arde nouă? Vin să mai facem un film! Puneți-vă straiele alea autentice că mai turnăm o

peliculă…

ȘANTIERUL-SURSĂ DE INSPIRAȚIE

Am o idee trăsnet pentru un scenariu! Luată din viață. De aici se iau ideile bune, din realitate. Uite cum vine treaba…

…Pe un șantier treburile nu merg bine ba, putem spune, chiar prost de tot. E delăsare. Șeful șantierului umflă cifrele ca să ia prime și alte beneficii.

Atunci, acolo sosește un șef de la centru, mare specia list. Despre el circulă fel de fel de legende, toți se tem de el ca de drac'. Vine el pe șantier și începe să taie în carne vie! îl dă afară pe ăla de umfla ci firele și încă vreo juma de duzină de chiulangii, îi bagă pe ceilalți în sperieți dar el nu poate să rămână acolo, că îl cheamă obiectivele. Așa că pune mâna pe telefon și dă ordin să-i trimită un șef de șantier. Mai stă el ce mai stă și hop 1 apare noul șef de șantier care nu e șef, e șefă! Tânără, frumoasă, delicată, ve selă, zâmbitoare și bună! Dar stăpână pe meserie! El, când o vede, o dă afară! Ea nu pleacă ! El zice că e lac, ea că e bălaie, dar e cum zice ea ! Că el, până la urmă, deși îi place să tune și să fulgere, devine ca mielușelul, îi mănâncă din palmă, ce mai! Ea, de fapt îl iubește de când era mai mică și… v-ați prins?!

Stați că nu s-a terminat, de-abia acum începe!

El pleacă și spune că vine peste o lună și că, dacă nu merge treaba ca pe roate, îi face și-i drege! Când pleacă, spune: „Săru' mâna, tovarășa inginer!"

Ea rămâne și-i dinamizează pe toți! Oamenii toarnă betoane bune, fac atașamente, scriu versuri etc., *etc.*

Ei ajung să bea cacao cu lapte în loc de ceai rece, pentru că ea crede în perfecțiune. Și lumea o înțelege!

Aici se panoramează, de sus în jos, câteva imagini de ansamblu ale unui obiectiv în plină construcție. Lumea muncește cu avânt, un șef dă indicații, își strâng mâna și treaba începe să meargă. Ca pe roate. Apoi, apare în prim plan inginerul șef, ăla fiorosul! Stă, gânditor! își șterge fruntea obosită, îngândurată!

Pare copleșit de povara sarcinilor dar se mobilizează și învinge deprimarea! Lumea înțelege de ce, fiindcă este arătată ea. Inginera cea tânără. Ea îl ambiționează, îi ambiționează și pe cei ce muncesc, cu fel de fel de povești, cum era la ea pe șantier, le dă fotografii cu autografe, nu de-ale ei, de-ale unor vedete îndrăgite și, astfel, vedem cum cei buni nu mai merg cu cei răi la cârciumă, pun banii câștigați deoparte etc., *etc.* Cei răi spun că cei buni s-au făcut

ai dracului. Și atunci se pun pe turnătorii. Asta pentru că crezul lor de viață este „nu să muncești ci doar să lași impresia”.

Ei sunt puțini dar decăzuți. Merg cu aria calomniei sub formă de anonime, pe la inginer’ șef și acesta vine mai devreme decât promisese. Cei buni se sperie, cei răi se bucură că le-a reușit intrigile. Ea, inginera, se supără și își dă demisia! Adică vrea să și-o dea că inginer’ șef n-o lasă! El vrea s-o dea afară! Dar dreptatea învinge! Șobolanii sunt prinși în propria lor cursă. Își au angajamentul că se îndreaptă și ea, bună la suflet și cu grijă față de om, îi ia pe propria ei răspundere să-i reeduce, că de ce să se ducă în altă parte unde nu sunt depistați și s-o ia de la început?!

În final ei doi au o explicație dură. El îi spune pe numele cel mic. Ea îi spune pe numele cel mare și tot ce are pe suflet! îi reproșează că de ce e ipocrit și nu-i spune verde în față că o iubește! Atunci el îi spune, pentru că era om cinstit și nu putea să ascundă adevărul. Totul se termină, ei rămânând în poză. Zâmbesc la public.

Asta-i! Luată din viață! Recunoașteți că e o idee cum nu i-a mai dat nimănui prin cap! Cum? I-a dat?! Ați văzut așa un film? Tiii! Mi-au subtilizat ideea! S-a păcătoșit lumea, s-a păcătoșit de tot!

Dacă mergem tot așa… o să ajungă să facă filmele înainte de a face scenariile!

ROMANTIC DE TOAMNĂ

Mașina — neagră — se balansează elastic pe drumul plin de hârtoape. Femeile, mici mogâldețe între mormanele uriașe de roșii, ardei grași, castraveți, ceapă și alte bucurii ale toamnei, își ridică privirile întrebătoare. Cine-o fi?

— Dom inginer ! O mașină neagră!

Inginerul iese în întâmpinarea destinului. Cine-o fi… să fie ! După număr, mașina e de la județ. Și tovarășii!

— Merge, merge?

— Păi, se poate altfel?

Acesta e răspunsul universal la întrebarea la fel de universală lansată în asemenea circumstanțe. Dacă „treaba merge”, atunci atmosfera devine chiar cordială.

— Fantastică privelișteee! exclamă ocupantul scaunului din dreapta șoferului, personaj important, venit desigur în control, pentru îndrumare, în general, pentru optimizarea activității.

— Așa-i! încuviințează amabil inginerul.

— Ce culori! Ce cromatică nemaipomenită! Nu mai în mijlocul naturii poți întâlni așa ceva. Zău, dacă uneori nu vă invidiez pe voi, ăștia care vă duceți viața în agricultură! Aer, soare și… poezie! Poezia toamnei! Ce verde, ce roșu, ce galben! Emoționant!

— Așa-i, așa-i! aprobă cei prezenți.

— Dumneata, inginerule, știi să apreciezi farmecul acestui peisaj? i se adresează gânditor oaspetele. Puțin romantism nu strică nimănui, află de la mine, că știu ce vorbesc!

— Păi, știți… nu prea avem timp de poezie! Sapă, udă, plivește, culege, încarcă… câte și mai câte… Acum avem probleme cu ambalajele…

— Fleacuri, inginerule, fleacuri! Unde-i romantismul? Bucuria sufletului nu poate fi estompată de asemenea fleacuri.

— Ei, bucuroși suntem și noi, avem rezultate bune, nimic de zis, dar dacă am avea ambalaje…

— Rezultate spui? Comori, inginerule! Un tezaur aveți aici! Un adevărat extaz pentru suflete! Fii mai romantic, inginerule! Ia exemplu de la nevastă-mea! Ea este o romantică, o îndrăgostită pur și simplu de culorile toamnei! Inginerule, ia fă-i tu o bucurie! Trimite-mi și mie acasă câte e mostră din roșul sângeriu al tomatelor, din verdele de smaragd al ardeilor grași, din galbenul auriu al cepei și așa mai departe!

Să-i facem o bucurie estetică acestui suflet nobil și sensibil care este soția mea! Găsești tu o mașină, o căruță… Te descurci…

— Am înțeles, să trăiți!

Se pare că, între timp, inginerul a câștigat ceva în romantism pentru că, la două zile, era căutat peste tot, să vină de urgență la telefon, la sediul CAPului. Îl căuta județul!

— Tovarășu’ inginer, pe unde umblați, îl apostrofă o voce cristalină, stați la aparat. Imediat vă fac legătura cu Tovarășu’.

— Tu ești, inginerule, tună vocea tovarășului, ce faci, domnule, ai înnebunit?

— Eu? Vai de mine…

— Niciun „vai de mine”! Ce-ai făcut? Strada mi-e plină de căruțe care descarcă castraveți, ardei grași și pătlăgele! Ce sunt eu, Aprozar, inginerule?

Vrei să mă compromiți?

— Se poate? Cui i-ar da prin cap așa ceva? Păi, unde ni-e romantismul?

— Ce romantism, inginerule, care romantism? De romantism îmi arde mie acum?

— Romantism de toamnă, tovarășu’. Ceva din.ro să-l tomatelor, din verdele castraveților, din galbenul cepei și așa mai departe, inclusiv ceva din albul notei de plată. Că v-am înaintat toată poezia cu forme în regulă: plata la chenzină. Să trăiți și să vă desfătați sănătoși cu cromatica.

ÎN RITM ALERT

— Bine că ne veni și nouă un veterinar! Acu’ scăpărăm de griji! rosti, dând cu înțelepciune din cap, badea Ion, un țăran voinic căruia îi înfloreau ghiocei pe la tâmple.

— Acu’, da! Avură grijă! îl aprobă Veta, o femeie trecută demult de prima tinerețe dar încă zdravănă.

— Uite-l că vine! îi țistui Neta.

— Bună ziua-bună ziua! rosti, fără a le arunca vreo privire, cel semnalat, intrând ca un uragan în dispensar.

Din ușă întoarse capul și zise scurt:

— Cine-i primul? Da’ repede! în ritm alert!

Veta alergă mărunțel după el:

— Eu sunt prima…

— E-n regulă, i-o curmă doctorul, care-i baiul? Da’ repede!

— Să vedeți, dom’ doctor, Zambilica mea… Nu știu ce are! Nu mai sare, nu…

— Dă-i sare! îi recomandă, la obiect, veterinarul, cu capul băgat aproape integral într-o servietă care aducea mai degrabă a valiză.

— I-am dat! Degeaba! Musai să veniți dumneavoastră s-o vedeți…

— Ad-o, dumneata, aici, mâine dimineață. La 9, când vin eu, să vă găsesc pe amândouă.

— Să vin cu Zambilica aici? mai încearcă Veta să se lămurească.

— Da! Următorul! mai repejor! mai mult ritm !

strigă spre ușă doctorul.

— Bună ziua, dom' doctor! salută respectuos badea Ion. Ghițișor al nostru suflă greu! Parcă nu-i mai ajunge aerul…

— Adu-l aici, mâine dimineață la 9. Următorul!

— Păi, nu se poate mișca, dom' doctor! Are 130 de kilograme! spune, nu fără îndreptățită mândrie, Ion.

— Las că mișcarea îi face bine. Următorul! mai alert, mai alert! invită să se grăbească mișcarea doctorul.

Neta intră și vorbește cu o mână la gură, semn de respect:

— Puiculițele mamii, dom' doctor, nu-ș' ce au?!

Nu mai dorm noaptea…

— Adu-le aici, mâine dimineață, să le văd. La 9.

— Păi, ziua dorm! Nu puteți veni dumneavoastră să le vedeți? Că nu-i departe, peste deal…

— Următorul! o acoperi, cu vocea sa puternică, doctorul, uitându-se stăruitor spre ușă.

— Să trăiți! își făcu apariția Gheorghe. Vasilică al nostru e melancolic, dom' doctor! Nu mai bea, nu mai mănâncă…

— Mâine dimineață, la nouă, l-aduci la mine. Bună ziua! îi aplică și lui același tratament scurt și eficient doctorul.

— Să vină Vasilică la dispensar?! rămâne nedumerit în încăperea goală, nea Gheorghe. Asta-i bună…

— Nea Gheorghe! îi strigă din drum Veta. Dacă vii mâine cu Vasilică al dumitale, să-i spui să nu mi-o mai alerge pe Zambilica mea. Știi că dacă se sperie i se taie laptele!

A doua zi de dimineață curtea dispensarului era plină de cotcodăceli, guițături, behăit de capre și alte sonorități specifice.

— Iacă, e nouă! O veni oare, dom' doctor? Că noi venirăm cu pacienții! constată o voce anonimă.

Nu-i mai fu dat să primească răspuns deoarece un culoar, constituit chiar în acel moment în masa de „pacienți", semnală apariția vijelioasă a doctorului.

— Să intre primul! se auzi peste concertul onomatopeelor din ograda dispensarului.

— Dom' doctor! răcni Gheorghe. Nu-l primiți pe Vasilică primul, că nu-l mai pot ține!?

Un muget prelung sparse liniștea satului, dând naștere unei larme apocaliptice, la care își aduceau contribuția substanțial atât oamenii cât și necuvântătoarele.

— Ce-i asta, omule? Ține-l că mă ia în coarne! strigă disperat doctorul, sărind pe fereastră.

— Nu pot, dom' doctor! râse pe sub mustață Gheorghe. Se bucură și Vasilică. Când a auzit că-l aduc la dispensar i-a trecut melancolia!

— Băăă, da' ce ritm are dom' doctor!!! spuse admirativ nea Ion, uitându-să după cel în cauză care o rupsese la fugă, cu taurul după el, pe ulița dispensarului.

— Alert, ce mai! se asocie și nea Gheorghe stării colective de admirație. Da' mi-l vindecă pe Vasilică?!… Mi-l vindecă!

SĂ MORI DE RÂS

La ora 8 și 5 punct, Costică Panaitescu și colegul său, Zorzorea, cu care se întâlnise la lift, intrară pe ușa biroului.

— Ssst! Stai așa! zise primul! Uite-l pe Ioniță!

Doarme cu capul pe birou!!!

— Dar nu era în concediu?

— Păi… dacă a trecut o săptămână! Ce-o fi cu el?!

— Îl trezim?

— Las că se trezește el! Se vede c-a dus-o într-un chiolhan de-i așa de dărâmat!

— Rum-ta-ta, rum-tata-rum-ta-ta-rum! începe să imite singur o orchestră, Zorzorea, pus pe șotii.

— Stimați consumatori, vă găsiți la celebrul local

„Vraja contabilității"! Urmează o suită de cinci tangouri bilanțiere! Poftiți la dans! intră în joc și Panaitescu.

— Stai! Unde sunt? răcnește buimac Ioniță. Aoleu ! Fraților! Voi erați?! Sunt țăndări! N-aveți o cofeină?

— Ce făcuși, Ioniță? Concediu de odihnă sau…

— Vai de capul meu ! Concediu !!! Am fost pe litoral. După o săptămână am dat bir cu fugiții…

— Dar ce ți s-a întâmplat?

— Vă povestesc dar… faceți și voi o cafea?!

— Facem, facem! Tu povestește!

— Păi să vedeți… Ajungem noi la hotel, c-am fost și cu nevasta, copiii… Și la recepție, când să-mi dea cheia, o rog pe fată:

— O cameră cu vedere la mare… poate…

— Se poate, se poate! îmi zâmbește fata și…

— Am înțeles! dau semnificativ din cap Panaitescu și Zorzorea! Când colo… ce să vezi! Vedere la mare numai de pe șifonier!

— Nu, nu! Aveam vedere la mare, dar fereastra mea dădea deasupra parcării…

— Hă-hă-hă! râd în cor cei doi colegi!

— Râdeți? Ei bine, și eu am râs de n-am mai putut!

Toată noaptea râdeam. Când mai sosea câte o mașină, trânteau ușile, râdeau în hohote… Râdeam până dimineață când începeau să ambaleze motoarele, ambalau și vocile că să se poată auzi între ei și m-ar fi ținut râsul ăsta mult și bine dacă nu mă trimitea nevasta să le aduc cafeaua cu lapte la pat! Râdeam eu ce râdeam până ajungeam din nou în cameră! Cafeaua era rece și apa la duș fierbinte-fierbinte, că rămâneam cu săpunul pe mine și, iute-iute, fugeam să prindem kiki-carul că nevastă-mea voia să facă plajă la Mamaia, fiind nisipul mai fin!

— Asta așa-i! aprobară cu lacrimi în ochi (de râs) cei doi.

— Kiki-carul vine fuga-fuga, merge fuga-fuga, și eu mă scol râzând de sub un scaun unde m-a expediat o frână bruscă. Plin de veselie mă uit la pantalonii mei noi-nouți de culoarea nisipului care necesită un curățat urgent și mă rostogolesc de râs, bineînțeles, până la plajă! Aici soarele arde, apa e rece, nici nu știi când trece vremea, mă pomenesc doar că niște puști râd cu gura până la urechi uitându-se la mine!

Eram roșu ca un rac! Râd în tandem cu ei și fug după iaurt să am pentru la noapte dar vânzătoarea se prăpădește pur și simplu de râs când aude ce vreau. Nu mai văzuse iaurt de la începutul sezonului!

— Hă-hă-hă! se tăvălesc de râs Panaitescu și Zorzorea.

— Râd mâncând pământul până la farmacie, continuă imperturbabil Ioniță, iar aici mă țin de burtă cu mâinile de râs, împreună cu farmacistele, deoarece nu aveau decât substanțe care accelerează bronzatul, nu și din cele care îl temperează.

— Spirt! reușește să strecoare printre gemete de râs Zorzorca, cu spirt ai încercat? Ha-haaa-ha!

— Am încercat! A fost așa nostim! Puștii mei îmi luau pielea fâșii-fâșii și râdeauuu… se strâmbau de râs!

— Ha-ha-ha! cresc hohotele de râs în avalanșă.

— Și și?! întreabă printre sughițuri Panaitescu.

— Seara stăteam pe vârful degetelor mici, căci celelalte părți ale anatomiei mele nu sufereau niciun contact și așteptam Telecinemateca. Dau drumul la televizor — închiriat de la recepție — și începe filmul! Era anunțată o tragedie… „Macbeth”, știți Shakeaspeare, dramă mare, asasinate, sânge, coșmaruri… Când colo toate personajele se strâmbau de parcă ar fi fost comicul acela… Jerry Lewis! Era imaginea deformată! Dau telefon la recepție și când le spun despre ce e vorba, mai-mai să-mi spargă timpanul un hohot de râs! „Așa-s toate! N-avem ce le face!” râdea recepționera de se scutura și panoul cu chei. „Hai, atunci la bar 1” îi spun eu nevesti-mii.

„Copii, voi să fiți cuminți ne întoarcem repede!”

„Hai mai bine la cramă, propune nevastă-mea, cu un râs jenat, marea mi-a făcut o poftă de mâncare nebună! Și cu ce ne-au dat ăștia… de-abia m-am stârnit!” „Hai!” zic eu și așa și făcurăm.

„— Aveți fripturi?!, îl întreb pe ospătar El pufnește în râs și zice:

„Dumneavoastră ați venit să mâncați la cramă?”

„Păi… da!” îl aprob eu tot pufnind de râs.

„La noi lumea vine să deguste! Vinul casei! Specialitate !”.

„Atunci… vinul casei să fie!”

Gust eu, gustă nevasta și simțim cum ne crește buna dispoziție.

„Maitre!” îl întreb eu pe ospătar, „n-ai idee, vinul ăsta se poate păstra mai mult timp? M-ar interesa ș? i pe mine câțiva litri acolo!”

Ospătarul se uită cu subînțeles la mine și-mi zice:

„La dumneavoastră… să se păstreze mai mult timp? M-ar mira!”

Și pleacă râzând ca de o glumă bună.

În sfârșit, pe la 12 noaptea, intrăm și noi pâș-pâș pe ușă, să nu trezim copiii!

— Bauuu!” se aude dintr-odată și ne pomenim amândoi cu o pătură în cap! Aia micii, drăguții, se tăvăleau pe jos de râs! Nu voiseră să adoarmă până nu ne întoarcem noi.

Cam într-o oră îi potolim și ne culcăm. Eu pe vârful degetelor de la picioare și de la mâini. Când, din camera de alături încep niște

zgomote. Vecinii mutau mobila, nu le plăcea aranjamentul. Probabil și-au făcut loc de dans pentru că au dat drumul la casetofon și l-au oprit abia la ziuă. Eu tot nu puteam dormi din cauza arsurilor, așa că m-am distrat și eu cu ei până pe la șase dimineața, când am adormit.

Exact ora când au început să ambaleze motoarele cei ce doreau să plece în excursii pe litoral… Că se știe: „cine se scoală de dimineață departe ajunge!”

— Hai că ești de comă! se îneacă pur și simplu de râs Panaitescu și Zorzorea. Ioniță, ca să nu se lase mai prejos, râde și el până la sufocare!

În acest moment ușa biroului se deschide ca să facă loc — cui altcuiva? — decât șefului celor trei.

— Vă distrați, vă distrați! zâmbește el în colțul gurii.

— Ioniță!!! reușesc să șoptească printre rafale de râs cei doi. S-a întors din concediu!

— A fost foarte amuzant! explică cu un zâmbet înțelegător acesta.

— Mă bucur, mă bucur nespus!

— Ha-ha-ha! Cresc hohotele de râs în cascadă.

— Ce bine că sunteți plini de voie bună! li se adresează șeful. Hai să vă spun și eu una nostimă!

— Spuneți, spuneți! îl îndeamnă cu gura până la urechi cei trei.

— Țineți-vă bine că o să cădeți jos de râs! îi previne șeful.

— Ne ținem, ne ținem! se sprijină de mese cei trei.

— Ni s-a repartizat un bilet la odihnă pentru unul din colegii noștri. Împreună cu familia! Pe cine trimitem?

— La mare? răcnesc în cor Panaitescu și Zorzorea.

— Da, la mare! confirmă vesel șeful!

— Să meargă Ioniță! explodează cei doi de râs, căzând pur și simplu cu scaune cu tot.

AM VENIT ȘI EU… AȘA

Cioc! Cioc! se aude ceremonios la ușă. Unul dintre cei doi bărbați aflați în biroul Arhivei ridică ochii din contemplarea unui vraf de hârtii care nu voiau cu niciun chip să treacă prin mijloace proprii în grupul celor „înregistrate”, celălalt nu se manifestă în niciun fel, continuă să

stea cu capul proptit într-o mână și cu ochii închiși. Ușa se deschide fără a se mai aștepta îmbietorul „intră” și în prag își face apariția, zâmbind cu toată fața… Gore.

— Nu se poate, exclamă primul bărbat. Ce surpriză! Gore, tu aici?

— Salut, prietene, eu în persoană! acceptă cu zâmbetul și mai larg, interpelatul.

— Nu-mi vine a crede! Cu ce ocazie pe la noi?

— Am venit și eu… așa!

— Nu se poate! Gică! Gicăăă, mă băiatule, scoală! Uite, cine a venit!!! Prietenul nostru, Gore!!!

— Să trăiți, bine ați venit! sare în poziția de drepți Gică. Știți… nu vă luați după aparențe! Eu de fapt… meditam!…

— Lasă, Gică, nu te formaliza, îl tempera Fane.

Gore e prietenul nostru. Ia, fă mai bine două cafele.

— Trei, că beau și eu, se interpune și mai zâmbitor Gore.

— Ha-ha-ha! Bună! Pe cuvânt că e bună, sigur că trei! Uite, ca să vezi ce mă zăpăcii!!! Vii așa de rar, Gore dragă, încât… Dar, cu ce ocazie pe la noi?

— Păi, nu-ți spusei? Am venit și eu. Așa… Uite, dacă vrei neapărat o explicație… m-am trezit dimineață cu un chef nebun să vin pe la voi! Și-am venit…

— Bravo! Bine ai făcut! îl aprobă Fane, în sinea sa comunicându-și acid cum că cel mai bine este când te trezești dimineața cu așa ceva, să te așezi binișor pe marginea patului și să aștepți să-ți treacă. Foarte bine, repetă el, dar ia servește cafeluța, Gică e expert, nu știu dacă m-aș lipsi vreodată de el! Și ai tăi ce mai fac?

— Toată lumea bine… cum îi știi… Da! Bine, deși nevastă-mea… pune semne de suspensie în voce Gore.

— Aoleu! E bolnavă?

— De supărare! O știi cum e… ce să mai vorbim!

— Da: de ce, frate?

— Ei, dă din cap cu amar Gore, băiatul săracei soră-sa! Nepotu-miu! A terminat liceul, a dat la facultate, n-a reușit la facultate, a făcut armata, s-a eliberat, a dat la facultate, n-a reușit la facultate… probleme!

— Tiii! Și încă ce probleme! Și acum ce face? se arată interesat profund Fane.

— Acum nu face nimic, adică stă. Stă și nu e bine!

Până la anu', când va da din nou la facultate, ar trebui să se integreze și el, undeva…

— Musai! întărește Fane.

— Musai, da unde, că maică-sa să n-audă de… iarăși puncte de suspensie.

— Tiii! Ce problemă! se întristează total Fane.

— Mda! îl iscodește cu coada ochiului Gore. Mă gândeam că… tot am venit eu, așa… poate tu să mă ajuți…

— Se poate, Gore? Pentru prieteni fac orice! Trimite-l la mine! îi găsim noi ceva de făcut…

— Mulțumesc, mulțumesc! La rândul meu… să știi, oricând gata pentru a te servi !

Bineînțeles, Fane a protestat cu toată tăria. Povestea i-a și zburat din minte o dată Gore ieșit pe ușă.

Numai că, la vreo două zile, s-a auzit, din nou, fatidicul „cioc-cioc”, la ușă.

De data aceasta, și-a făcut intrarea în scenă cu nonșalanță un tânăr bine dezvoltat dar care arbora o expresie cam în genul: „Ce-oi fi căutând eu, aici?!”

— Cu tovarășu’ Fane! ceru el, modelând cu inflexiuni străine vocalele.

După ce s-a convins că Tovarășu’ Fane e chiar tovarășu’ Fane în persoană, a declarat:

— Eu sunt nepotul tovarășului Gore!

La care Fane a exultat:

— Gicăăă ! Scoală, mă băiatule! A venit nepotul tovarășului Gore !

Gică a considerat necesar să exulte și el:

— Să trăiți, bine ați venit !

Nepotul a făcut un gest elegant cu mâna, diminuându-le optimismul:

— Știți, eu nu am venit decât… așa…

— Știm, știm! l-a asigurat Fane. Facultatea, desigur! Dar, să vedem ce-ai putea să faci, totuși, până atunci, întrucât, după cum este bine cunoscut, în societatea noastră, nici pâine fără muncă… nici muncă fără…

— A! îl avertiză nepoțelul, eu posed patru-cinci limbi străine!…

— E bun, nea Fane, se extazie Gică, o să-l folosim, la lipitul timbrelor!

Și astfel, nepotul tovarășului Gore și-a făcut intrarea în colectivul mai sus amintit. Să nu uităm, el venise doar… așa…

Povestea aceasta are un epilog, ca orice povestire în stil clasic. El (epilogul) se desfășoară la douăzeci de ani după scena descrisă mai sus:

— Gicăăă! behăie cu o voce tremolată Fane, mai bătrân cu două decenii. Scoală, Gică! A venit…

— Să trăiți! Bine ați venit! se scoală Gică brusc, din somnul său care dura de mai bine de douăzeci de ani, cu scurte intermitențe, firește.

— Stai jos, Gică! A venit timpul, subliniază Fane, să-ți predau ștafeta. Eu mă pensionez. Ești gata?

— Hă-hă, de când!

— Uite, Gică! Ai aici dulapul cu registrele, aici ai dosarele, aici clamele, lipiciul, timbrele, perforatorul… Și aici, îl ai pe nepotul tovarășului Gore care a venit acu' douj'de ani la noi doar așa… temporar, până la toamnă când dă la facultate. Din nou…

SCRISOAREA

Avea un nume comun și nimic comun cu turismul. Era mai mult un tip de interior. Și totuși, lui i se datorează una din pietrele puse, e adevărat, fără intenție, la temelia turismului.

Începutul l-a făcut apariția numelui său la ziar. Traversase strada prin loc nepermis, pe unde treceau zilnic, de fapt, mii de oameni, dar atunci căzuse măgăreața pe capul lui. A plătit amenda pe loc, fără să protesteze — incapacitatea lui de a protesta i-a mai atras și altele de-a lungul timpului — și s-a pomenit dat și la ziar. Faptul a trecut neobservat, puținii săi amici necitind în acea zi rubrica respectivă sau, chiar dacă au citit-o, n-au făcut nicio legătură cu el, având, așa cum am mai spus, un nume foarte comun, Ionescu, Popescu sau altceva asemănător. A trecut neobservat, cu o singură excepție: — La câteva zile a primit o scrisoare pe care, deși a întors-o pe toate fețele, a mirosit-o, a privit-o în zare etc., numai după adresa expeditorului, un orășel uitat de provincie și un nume tot atât de comun ca și al lui, Popescu, Ionescu sau altceva asemănător, n-a putut s-o identifice, în ce privește proveniența și în fluența viitoare asupra destinului său, decât după ce a deschis-o și a citit-o de câteva ori.

Dar iată scrisoarea:

„Dragul și mult stimatul și mult prețuitul nostru tovarăș și prieten dintotdeauna, desigur, dacă îți vei da puțin bunăvoința, ceea ce un suflet nobil ca al tău nu va pregeta să facă, îți vei aminti de vechii și credincioșii dumitale prieteni care nu te-au uitat nicio clipă, gândindu-se în permanență cu nespusă duioșie la cel despre care ei au spus întotdeauna că este sortit unui viitor strălucit datorită înaltelor calități morale, profesionale și sufletești de care ai făcut în fiecare împrejurare a vieții dovadă, noi personal considerându-te întotdeauna ca fiind cel puțin cu un cap deasupra noastră a tuturor muritorilor de rând…”

— Cine să fie acești vechi prieteni? se întreabă adresantul, străfulgerându-l dintr-odată ideea că este o confuzie de persoană. Deși… orășelul cu pricina parcă îi spunea ceva… da-da! Cu mulți ani în urmă, la terminarea facultății, repartizat fiind în zona aceea, la un moment dat, fusese însărcinat de la centru să efectueze o revizie în câteva gestiuni ale respectivului orășel. Stătuse atunci acolo, cu totul și cu totul, vreo lună de zile. De la întâmplarea cu pricina peregrinase însă prin fel de fel de localități, soarta distribuindu-l în final, în capitala țării.

În sfârșit, pentru a nu mai lungi prea mult misterul, cei „doi vechi și buni prieteni”, după ce îi povesteau pe larg romanul vieții lor, satisfacțiile și insatisfacțiile oferite de-ale vieții valuri, aduceau vorba despre copiii lor care, unul, cel mai mic, era un zburdalnic, alta, cea mijlocie, era pe cale de a se aranja la casa ei, numai cel mare, un tip cerebral, dedicat cărților și studiului — învățase din proprie inițiativă mai bine de douăsprezece limbi străine de circulație mondială între care și sanscrita — le producea o mare durere, întrucât, nereușind la facultate, terminând și armata, nu reușise încă să opteze pentru o carieră, cele ce i se ofereau nefiind pe măsura aspirațiilor și posibilităților sale. Ei apelau pe această cale la prietenul lor care ajunsese un om „cu în fluență” în capitală, pentru a-i asigura acestui fiu — de ale cărui sentimente de profundă afecțiune, respect și considerație, putea să fie absolut sigur – un loc în viață, și anume, cel de vânzător la shop-ul din stațiunea montană celebră care se găsea în vecinătatea micului orășel, explicând această dorință a lor în scopul de a-l avea în continuare sub supraveghere, ținând cont de firea total romantică și chiar puțin aiurită a tânărului în cauză.

Găsindu-l în plină meditație cu scrisoarea în mână, soția sa, curioasă ca toate femeile — și ca toți bărbații am mai putea adăuga — și-a manifestat dorința de a o citi, luându-i-o din mină. Impresionată probabil de lumina cu totul nouă în care putea fi întrevăzut din această epistolă soțul ei pe care, iată, după aproape trei decenii de conviețuire constata că nu reușise să-l cunoască la justa sa valoare, probabil și în intenția de a nu știrbi această imagine cu totul nouă, soția a pus mâna pe telefon, a cerut informațiile, a luat celelalte informații necesare pentru a intra în legătură cu conducerea forurilor județene de turism, l-a cerut pe director, era plecat, pe directorul adjunct — era în ședință, pe contabilul șef — era în concediu și tot așa a ajuns la serviciul contabilitate, unde a dat peste un funcționar mai tânăr și lipsit de experiență.

— Alo, spuse soția, vorbim de la București, vi-l dau la telefon pe tovarășul Popescu (sau Ionescu sau altceva asemănător, nu are importanță numele respectivului fiind așa cum am mai spus, foarte comun)!

— Să trăiți! rosti cu multă deferență tânărul funcționar, auzind că e vorba de un tovarăș de la București, cu care i se făcea legătura printr-o voce feminnă.

— Alo! îngăimă total derutat „tovarășul din București” în receptorul pe care soția i-l pusese în mână.

— Să trăiți! se sculă de data aceasta, cu mai multă deferență, în picioare, tânărul funcționar. Cu ce vă putem servi?

— În legătură cu postul acela liber, repetă aidoma soțul ce îi transmitea autoritar soția, de la shop…

— Am înțeles! se dovedi mai mult decât receptiv tânărul lipsit de experiență. Să vină la mine și să spună că e din partea dumneavoastră. Se rezolvă imediat. Puteți conta pe mine, se angajă el, promițând marea cu sarea, deși era vorba de o stațiune montană.

— Mulțumesc mult, rosti și mai uluit personajul nostru și închise, neștiind ce să mai spună.

Soția însă, satisfăcută de inițiativa de care dăduse dovadă, puse mâna pe condei și expedie o scrisoare expres „vechilor și bunilor” prieteni ai soțului, dându-le toate indicațiile necesare întru transpunerea în realitate a visului acestora din urmă.

La câteva zile sosi un nou plic, în care „vechii și bunii” prieteni mulțumeau „cu lacrimi în ochi” binefăcătorilor lor.

Dacă până aici, contribuția la dezvoltarea turismului despre care vorbeam la început a fost minoră, din acest moment ea a început să se amplifice, devenind majoră. În primul rând, soția a început să colinde magazinele, casele de modă, agențiile O.N.T., procurându-și echipamentul necesar pentru efectuarea unei excursii în stațiunea montană cu shop-ul respectiv, inclusiv două bilete dus-întors cu autocarul, cu aceeași destinație. Dorea în chip expres să vadă cu propriii ei ochi cum se prezintă în realitate fapta sa bună.

Și a venit și ziua aceea. Cum au descins din auto car s-au repezit la snop. Acolo, surpriză 1 Trona o tânără serafică, îmbrăcată din pachet, machiată ca pe reviste, fumând un super-super-long și conversând cu un grup de tineri în jeans-i, mustăți, plete și bărbi.

— Unde-i? întrebară într-un glas cei doi făptuitori de bune, referindu-se la protejatul lor.

— Aaa! exclamă tânăra serafică. Știu la cine vă referiți ! A fost o confuzie grosolană. Când s-a întors conducerea de unde era plecată și a constatat că postul care-i fusese promis unchiului meu pentru mine fusese ocupat, mai întâi s-au interesat cine era persoana cu telefonul, n-au reușit s-o identifice ca aparținând unui for tutelar și atunci, tânărul „lipsit de experiență” a primit așa un perdaf încât era să i se desfacă și contractul de muncă și, dacă nu i s-a desfăcut, e numai pentru că i l-au desfăcut „tânărului romantic”. Și totul a reintrat în normal.

În starea de spirit ușor de imaginat care corespundea acestei întâmplări nefericite, cei doi „binefăcători” nu au mai beneficiat de farmecul excursiei programate ci s-au întors cu primul tren acasă.

Închizând ochii, au deschis cutia poștală și au respirat ușurați: nu se găsea nicio scrisoare.

Descuind însă ușa apartamentului, în hol, pe linoleum, au găsit-o! Le fusese introdusă pe sub ușă, personal. „Bunii și vechii prieteni” se deplasaseră în persoană la București. Numai faptul că drumurile li se încrucișaseră i-a scutit de a asculta conținutul scrisorii rostit pe viu. Așa, au luat cunoștință de el prin lectură. Dacă nu-i facem loc aici pentru a fi reprodus este explicabil prin aceea că, în comparație cu

scrisorile anterioare, se situa la polul opus, putem spune chiar foarte opus, și poate fi dedus cu ușurință.

LEGEA LUI OM[1]

„Dom inginer!”, mă abordează mai zilele trecute Nea Mărin de nodul cravatei, impunându-i o mișcare de rotație de aproximativ 45°, pesemne în dorința de a da o notă mai solemnă discuției pe care intenționa să o întreprindă cu mine, „dom’ inginer, sunt într-o mare găleată și numai tălică mă poți salva. Salvează-mă și sunt și eu OM!”

Accentul pus pe ultimul cuvânt m-a frapat, fără doar și poate, însă nu i-am acordat foarte mare atenție dat fiind faptul că am încercat, pentru a opta oară, să-i explic interlocutorului meu că, în ceea ce mă privește, nu am nici în clin nici în mânec[2] cu această profesiune. De data aceasta am folosit maniera forte: — Nea Mărine, îl oprii eu în plină dizertație, știi ce asemănare este între un câine și un inginer?

— Nu, îmi răspunse el, vădit preocupat de problema lui”.

— Despre amândoi se spune că au ochi inteligenți dar nu știu să se exprime! îi spusei eu snoava pe care tocmai o auzisem și i-o păstram la dispoziție, în acest sens.

— Tot ce e posibil, dom inginer! nu mă infirmă el, cu gândul la aceeași problemă, a sa, chestiunea e că trebuie să mă salvezi !

Obosit să mai lupt cu încăpățânarea lui Nea Mărin care ținea cu orice preț să mă avanseze în rang social, am decis să abandonez partida și să aflu despre ce „găleată” e vorba, mărturisesc, nu fără o ușoară doză de orgoliu, resimțit în urma sentimentului oferit de factotum[3]-ul „Autoservirii” de la parterul blocului unde locuiesc, cum că aș putea constitui și eu un element util în viață.

— O știi pe fetița mea, cea cu radiatorul, care v-a făcut rost atunci când nu se găsea nici dacă dădeai preț dublu, are un post bun, nu zic, dar ea are un ideal în viață: să devină creatoare de modele!

— Foarte frumos, de aia avem idealuri ca să luptăm pentru transpunerea lor în practică, dar are pregătirea necesară?

— Păi, dacă o avea nu mai aveam eu nevoie de mata! îmi explică Nea Mărin ca unui tip care înțelege mai greu. Ajută-mă, dom’ inginer, să-și vadă fetița idealul cu ochii! Fii om că și eu o să fiu *om!*

— Nea Marine, mă interesez și-ți dau rezultatul urgent! Nu-ți promit nimic dar…

— Așa-așa! mă îndemnă Nea Mărin. Să știi că eu știu să fiu *om!* Am un butoi cu vin… cu mina mea l-am făcut ! Dă-i bătaie să-și vadă fetița idealul și l-am pus la bătaie!

În comportamentul meu ulterior, unii vor descoperi, fără îndoială, anumite consonanțe cu celebrul „Lanț al slăbiciunilor” dar, fie-mi permisă o între bare: nu mai puțin celebrul său autor, de unde și-a luat inspirația? Din viață, voi răspunde tot eu, știut fiind faptul că nevoia te învață!

Deci, trecându-mi de urgență în revistă toate cunoștințele, încep a pune întrebări în dreapta și în stânga, întâmpin ridicări din umeri, strâmbări din nas, încruntări din *sprâncene*, diverse remarci de genul „Aha, din ăștia îmi ești!…” *etc. etc.* Și, până la urmă, ajung la prietenul meu Sănducu, coleg de bancă din clasa I, căruia îi destăinui of-ul nostru comun, eu identificându-mă total cu cauza fetiței lui Nea Mărin.

— Aha! Legea lui OM! cade pe gânduri Sănducu.

Păi, dacă zici că Nea Mărin ăsta al tău e *om,* să fim și noi oameni. Mai treci peste vreo două săptămâni!

Plin de speranțe, îl caut pe Nea Mărin, îl pun la curent că am dat peste un „om” care n-ar fi exclus să găsească rezolvarea și… peste două săptămâni, bat din nou la ușa prietenului Sănducu.

— Creator de modele… nu se poate! îmi comunică el. Dar dacă vrea un post de controlor la I.T.B., e-n regulă! Se aranjează!

— Fata vrea să creeze modele!

— N-am ce să-i fac! Nu există! se dezice în continuare Sănducu.

Disperat, am continuat să bat la diverse uși, ferestre, intrări de serviciu, gârliciuri de pivnițe, luminatoare de pe acoperișuri, ba chiar și la câteva intrări fermoarizate de corturi! Inutil! N-am reușit să fiu „om”!

— Ești primul neom care nu se conduce după legea lui OM! mi-a trântit-o Nea Mărin. Și mi-a întors definitiv spatele!

În sinea mea mi-am recunoscut pe deplin greșeala și mi-am promis solemn, întrucât nu sunt *om,* să ignor total această nouă lege după care a început să funcționeze o parte a universului înconjurător.

În fond, de câte legi nu am habar și, slavă domnului, încă nu mi-am pierdut condiția… de om, eram să scriu! Ori am pierdut-o și încă n-am sesizat?!…

Dacă e așa… aducătorului recompensă substanțială! Dacă e om!

DE-A AUTOBUZUL

Gigel mănâncă supa. Tatăl se încruntă:

— Gigel, mănâncă-ți supa civilizat. Nu mai face zgomot!

— Ce zgomot? întreabă Gigel.

— Știi foarte bine la ce mă refer. N-o mai face pe candidul!

— Nu pot altfel. E prea fierbinte ! n-o mai face pe candidul Gigel.

— Atunci suflă să se răcească!

— Dar mama a spus s-o mănânc fierbinte că-mi face bine la piept!

Și continuă să soarbă cu zgomot.

— Ajunge! îl admonestează din nou tatăl cu severitate. Evită să faci zgomot când mănânci. E vulgar!

— De ce e vulgar? se interesează Gigel, continuând.

— Gigele! încetează!

Gigel încetează să mănânce.

— Ce faci, Gigele? De ce nu mănânci?

— N-ai spus să încetez? se minunează Gigel.

— Am spus să *încetezi* să pui întrebări stupide! Ia și mănâncă! Fără zgomot!

— Dacă mănânc așa încetișor, e bine? întreabă

Gigel, continuând să mănânce cu zgomot supa.

— Gigele, ți-am spus să încetezi! Nu mă enerva!

— Încerc ! își ia angajamentul Gigel.

— Încearcă mai mult!

— Încerc cât pot!

— Când îți spun o vorbă, să execuți! Nu găsi motive să te tot scuzi…

În această clipă, — din camera alăturată, intervine mama:

— Gigel uș, ți-ai făcut tema la aritmetică?

— Am făcut-o, mămico.

— Dar camera ți-ai pus-o în ordine? apare mama în prag.

— Am pus-o, mămico.

— Atunci, pregătește-te de culcare. Eu am de vorbit ceva cu tatăl tău.

— Vorbiți! îi îndeamnă Gigel. Eu nu scot un cuvânt!

— E o problemă de oameni mari, Gigel.

— Ce este aceea „o problemă de oameni mari”? își manifestă interesul Gigel, din nou.

Tatăl intervine decis:

— Mergi imșdiat la culcare!

— Da, tăticule! aprobă Gigel, începând să facă tururi în jurul mesei. Își umflă obrajii și uruie ca un autobuz în mers.

— Gigele, mi se pare că ți-am spus să te duci la culcare ! încearcă tatăl să-și stăpânească firea.

— Și eu am spus *da,* mă duc!

— Am impresia că, mai degrabă, te joci…

— Trebuie să termin asta…

— Bine, bine! intervine mama împăciuitoare ca toate mamele. Dar încearcă să nu dureze prea mult !

Gigel dă aprobator din cap și continuă să uruie ca autobuzul.

— Gata, ajunge! Mergi imediat la culcare! explodează tatăl.

— N-am terminat! îi explică cu bunăvoință, ca unui copil, Gigel.

— Nu mă interesează! Puneți pijamaua și…

— Dar mama a spus că pot să termin!

— Ce să termini? se alarmează mama.

— Nu mi-ai spus mata că pot să termin transportul călătorilor cu autobuzul? Ce, vrei să rămână pe jos? Eu sunt autobuz de noapte, ultima cursă.

— Gigele! scrâșnește tatăl din dinți, imediat treci în baie, spală-te pe dinți și la culcare. Dacă în cinci minute nu ești în pat, scot cureaua…

— Cât e ceasul acum? întreabă Gigel fără a părea de loc mișcat de spusele tatălui.

— Dar ce te interesează? spumegă acesta.

— Ca să știu când se termină cele cinci minute, îi explică cu candoare Gigel.

— E fără douăzeci, intervine mama ca să pună capăt conflictului.

— Da? Atunci pot să fac o baie? întreabă plin de bunăvoință Gigel.

Tatăl nu mai rezistă. Se repede să-l plesnească.

Mama i se așază în cale.

— Ei, cât discutați voi problemele voastre, cu intru să fac o baie! declară Gigel.

— Aaahrrrr! izbucnește tatăl, începând să alerge în jurul mesei, cu mama cramponată de el.

— Aha! declară cu mâhnire Gigel din ușa băii, de asta mă trimiteați voi la culcare, ca să vă jucați de-a autobuzul. Fără mine. Astea sunt problemele voastre „De oameni mari”?!…

SENSIBILITATE

Alo, Mimi, tu ești? Te pup, draga mea! Da, e adevărat, n-am mai dat niciun semn de viață de un secol, dar despre ce viață poate fi vorba, tu? Ei și, dacă am fost plecată pe litoral? Am fost, dragă, dar m-am plictisit groaznic! În fiecare zi același program: la 12 scularea, masa, somnul de după-amiază, seara plimbarea pe malul mării și apoi masa la restaurant, care se prelungea, până la ziuă, când mergeam să admirăm răsăritul soarelui! Plictiseală, dragă, n-aveai nimic interesant de făcut!…

Ajunsesem într-o stare de deprimare, mă cuprinsese, tu, o melancolie, o tristețe care nu se mai sfârșea, știi, ca sculptura aceea lui Brâncuși, dragă, „coloana fără infinit”!…

Tu mă știi cum sunt eu, am perioade din astea când îmi vine s-o rup cu viața ! Păi știi că ajunsesem într-un moment să stau cu paharul de verde de Paris pe masă! Nu, bineînțeles, nu l-am luat! L-am luat pe Jorj! Cine e Jorj? Doar știi, dragă, că asemenea depresiuni mă fac vulnerabilă! Atunci mă poate înduioșa oricine! Și întâmplarea a făcut să treacă Jorj cu mașina pe lângă terasa restaurantului unde stă te-am cu „paharul” în față! M-a văzut „plecată” așa departe și m-a întrebat ce iau! Când i-am spus, a declarat că decât „verde de Paris” mai bine „negru de Murfatlar”! Ce naiv! încercasem cu atâtea altele și nimic, tu! Dar ți-am spus, când sunt deprimată, sunt vulnera bilă, sunt slabă! M-a convins să iau loc în mașina lui.

Opel Record, tu, de ocazie, am mers la el, știi, Pinot gri, și am rămas la el! De aici îți telefonez! Vai ce apartament drăguț are! Ce mobilă și ce opere de artă! Are un Rembrand tu, cu una care face baie sau cam așa ceva. Să fie o copie? S-ar putea. Și câteva țigănci! Nu știu dacă sunt de Grigorescu, dar sunt noi-noute! Nu, nu e artist! E gestionar, la Aprozar! dar e băiat fin! Mi-a cumpărat o blană!…Te bucuri că mi-am revenit din depresiunea psihică? Da, dragă, dar paharul cu verde de Paris tot îl păstrez! Poate, tot îl iau, că n-ar fi exclus să mi-l ia pe Jorj! Are control în gestiune! Ce spui, tu? Să mai aștept cu paharul? încă să nu-l iau? Păi, dacă mi-l ia pe Jorj mă angoasez! Cum „poate îmi iau un alt Jorj”?… Tu, Mimi, știi că ai dreptate? Ești genială, dragă, mie nu-mi trecuse prin cap! Știi, Mimi, tu ai fi bună de psihiatru, scumpo’, parol! Chiar să-l ia! mai bine! Că tot l-am cunoscut pe Fane! El e tinichigiu auto…

NON TIRARE LA MANIGLIA

— Ei, până la cabană mai am vreo trei ceasuri bune de drum, își spuse tânărul cu alură de sportiv și, dezlipindu-și ochii de pe geamul vagonului prin care urmărise defilarea peronului cu animația lui pe care îl lăsa în urmă, și-i aținti într-o carte cu coperta viu colorată.

Așezându-se mai comod pe canapeaua vagonului, își reluă lectura de unde rămăsese: „Detectivul”, citi tânărul și zâmbi de similitudinea gestului se adânci confortabil în fotoliu și începu să mediteze la detaliile pe este i le scosese investigația sa la lumină. Cu mișcări precise își aprinse un Player, din care inhală adânc…”

Și mâna tânărului se îndreptă mecanic spre buzunar de unde scoase o țigară „Snagov” dar nu mai apucă s-o ducă la buze deoarece se auzi o voce revoltată: — Alo, tovărășel’, unde te trezești mata? Nu vezi că-i compartiment de nefumători?!

— Vă rog să mă scuzați! se precipită ca electrocutat tânărul cu cartea și încercă să bage țigara la loc în pachet. Nu reuși și atunci, introducând-o neconsumată în scrumiera din peretele vagonului, își pironi ochii din nou în carte:

„Revăzu în gând (detectivul desigur) filmul ultimei zile, chipurile tuturor oamenilor cu care stătuse de vorbă. Mai ales bărbatul acela cu fața brăzdată de o cicatrice, pe care îl întrebase unde se găsea la ora crimei. Își aminti cu precizie de ceasornic răspunsul primit: …”

— Vezi, coană mare, că pică de sus, din sacoșa dumitale. S-o fi spart vreo sticlă…

Observația aparținea unui tip mustăcios care până atunci, cu pălăria bine trasă pe ochi, dormise voinicește. Acum, aflându-se el sub sacoșa propagandistei împotriva fumatului, fusese trezit de un lichid ce i se scurgea de pe borul pălăriei, direct de-a lungul șirei spinării.

— Ho, că n-o fi foc! aplanează plină de tact „coana mare” conflictul ce era pe cale de a se naște. Ia, acolo, nițică apă, că are dop de hârtie. Vă legați așa, de orice fleac !

Tânărul cu cartea nu acordă atenție fleacurilor, își continuă lectura, cufundat până la uitare în misterioasele peripeții ale detectivului particular: „Brusc, lumina încăperii se stinse. Detectivul particular își ascuți auzul său fin. Se aștepta la momentul acesta. În piept își auzea, accelerate, bătăile inimii…”

Bum-bum-bum, răsună deodată în liniștea compartimentului.

— Ia, vezi, dumneata cu cartea, ce vrea ăla de bate la ușă, că ești mai aproape! îl distrage iarăși din lectură coana mare.

Cu plăcere, acceptă tânărul, dar văd că a încuiat cineva ușa!

— Păi, eu am închis-o, să nu te deranjeze fitecine la citit.

Pe ușa deschisă de tânărul sportiv pasionat de lecturi polițiste își face loc un pasager mătăhălos, încărcat cu sacoșe, saci și damigene:

— Dacă sunt locuri libere, de ce vă închideți pe dinăuntru? răbufnește el cu năduf, ce, e compartiment particular? E pentru toată lumea.

Tânărul, căruia îi fusese adresată imprecația, nu dă niciun răspuns. El este adâncit în lectură:

„Întunericul era atât de perfect încât nu se mai auzea nici focul din căminul stil Régence. Simți o moleșeală suspectă invadându-i trupul său viguros și atunci își dădu seama că whisky-ul îi fusese drogat de cineva, fără știrea lui. Auzi în ultimul moment zgomotul imperceptibil din spatele său, dar nu apucă să reacționeze, pentru că în ceafă îi fu lipită țeava rece a unui revolver. O voce lugubră îi spuse:…”

— Ce stai așa, tolănit și te faci că nu vezi? Ai putea să mă ajuți să urc damigeana în plasa de sus, că te văz destul de înalt!

— Sigur că da! Hopa, sus! Gata! Vă rog să mă ier tați, citeam! făcu exces de politețe tânărul cu alură sportivă.

— Lasă că și în tramvaie faceți la fel ! i-o reteză scurt mătăhălosul.

— Da' certăreț mai ești, maică! intervine surprinzător, luând apărarea tânărului, coana mare. Lasă băiatul să citească, i-o fi trebuind la examene.

Acesta din urmă, profitând de liniștea stabilită, se adânci din nou în trama polițistă:

„Ființa i se încordă ca un arc de pendulă. Dintr-odată își văzu năruit tot planul serii. Încercă să dibuie pe întuneric după un obiect contondent dar necunoscutul își încleștă un braț în umărul său și i se adresă cu o voce metalică: …"

— Nu servești și dumneata puțin curcan?… Cu mina mea l-am făcut! A ieșit o bunătate, în foi de varză…

— Săru' mâna, acum nu mi-e foame! refuză tânărul.

— Atunci, poate cauți în geamantan nițică sare, că eu am uitat-o acasă, uita-m-ar relele…

— N-am sare că eu… nu consum la drum! o dezamăgi tânărul care încercă să-și reia lectura captivantă dar nu reuși, deoarece persoana cu „curcanul o minune" profită de breșa făcută în reduta izolării livrești a tânărului, pentru a da un atac în forță: — Da' ce citești acolo?

— O carte. Îi zice „Mâna însângerată"…

— Aha! Va să zică… medicină! învață, maică, în viață că nu te mai întâlnești cu anii ăștia! îl povățui ea pusă pe un larg discurs, întretăiat de mestecatul pulpei de curcan.

— Nu învăț, citesc să-mi treacă timpul mai ușor!

Și nici nu citesc, deschid uși, urc damigene, caut sare…

Și cu această remarcă, încercă iarăși să lege firul pierdut pierdut al intrigii polițiste. Unde rămăsese? Parcă acolo unde…

„… apucă fotoliul de brațe și izbi brusc înapoi. Ne cunoscutul, luat prin surprindere, nu putu evita șocul, pe care îl resimți din plin. Se auzi un geamăt și, peste o clipă, cei doi erau încleștați pe covor, într-o luptă încrâncenată. O împușcătură răsună! în gol! Instantaneu, de afară, aerul fu spart de un fluierat strident. Poliția sosea în goană…"

Exact în acest moment culminant al lecturii, locomotiva scoase și ea un șuier strident, salutând trecerea printr-o mică gară, unde

acceleratele nu opresc niciodată.

Persoana corpolentă se repezi la geam ca un buldozer, strivindu-l sub povara kilogramelor sale pe tânăr, și începu să facă semne disperate. Probabil, văzuse pe peron vreo cunoștință.

Cu un efort supraomenesc — era sportiv în fond – tânărul se eliberă de sub „buldozer” și, cu un ultim rest de energie, se agăță de semnalul de alarmă.

Suprapunând, probabil, în subconștient, avatarurile detectivului din planul ficțiunii cu cele ale sale, din planul realității, tânărul acționase așa cum îi dictase spiritul de conservare.

Sub imperiul aceluiași instinct, cu un salt spectaculos, profită de oprirea brutală a trenului pentru a se propulsa afară din compartiment, din vagon, și o luă la goană peste câmp.

În urma sa, de pe coperta cărții viu colorate, că-l cată în picioare în focul acțiunii, zâmbea cam șifonat detectivul particular.

DE CE NU SUNT PESCAR

Ne apropiam de Bârlad.

În compartiment se mai găsea doar un singur călător, un ins matur, cu părul ușor grizonant, cu mișcări care denotau multă siguranță. Tot timpul stătuse cu ochii ațintiți într-o carte.

La un moment dat, o lăsă din mină cu un ușor gest de dispreț.

— Ce scorneli! comentă el, aruncându-și privirea pe fereastră. Sunt fel de fel de indivizi care nu au ce face. Și se-apucă de scris! Umplu tomuri întregi cu fel de fel de invenții fără acoperire. Habar n-au ce subiecte să abordeze…

— Sunt și scriitori care se inspiră din realitate dar o transpun prin prisma personalității lor artistice! mă hotărâi eu să-i dau replica.

— Mă faci să râd! auzi, personalitate artistică! Eu nu susțin că oricine ar putea seri dar, în general, sunt foarte mulți care nu știu pe ce lume trăiesc…

— Nici așa să n-o luăm! Există niște criterii estetice! Dacă o carte nu întrunește niște valori, atunci nu este publicată…

— Nu cumva ești și dumneata scriitor?! Ce le iei așa apărarea?

— Nu le iau apărarea dar…

— Fii atent! Cărțile ar trebui inspirate din trăiri cu totul și cu totul deosebite, nu din orice fleacuri…„S-a sculat, a mâncat, s-a plimbat, a dormit și așa mai departe…” Nu! Uite, eu de pildă! Câte n-am văzut! Câte nu mi s-au întâmplat!… Dacă nu te plictisesc, dă-mi voie să-ți povestesc o întâmplare personală și să-mi spui ce părere ai! Asta ar merita scrisă! îmi dai voie să aprind o țigară? Eu, dacă nu trag la cinci minute un fum dintr-o țigară, nu mă simt în apele mele! Așa! À-propos de ape! Mă găseam, nu de mult, în apele noastre teritoriale… pe mare! Eram pe o navă de pescuit… pentru prima dată! Era un eveniment deosebit pentru mine, mai ales că eu nu pescuisem în viața mea, deși acesta era visul meu de când eram copil. Dar mama nici nu voia s-audă de baltă! în sfârșit eram, deci, pe punte și, în plus, aveam o undită în mână! Eram în culmea fericirii! îmi văzusem visul cu ochii. Încep să pescuiesc! Eram pe cale de a vedea, de a… ține în mână primul pește prins de mine! Acum, să știi, eu, când îmi doresc ceva foarte mult, pun răul în față, îmi spun că nu se va îndeplini, mă rog, e un obicei de-al meu, dacă vrei să-i spui superstiție, poți să-i spui și așa! Deci îmi spuneam tot timpul: „Acum vei scoate o buturugă, sau o gheată veche! N-ai să prinzi niciun pește!” și tot așa! în sfârșit, ce să mai lungesc povestea, simt că undița mișcă și… ce crezi?

— Mușcase ! mușc și eu din nadă, captivat de farmecul povestitorului…

— Într-adevăr! Da, dragul meu, mușcase! Primul meu pește! Poți să înțelegi senzația aceasta?!

— Desigur… e foarte… îl asigurai eu.

— Ei bine, nici nu-mi venea să cred! Trag ușor undița, îl scot la suprafață… Nu! nu era grozav, eu nu mă laud, era cu totul și cu totul așa, cam de dimensiunile unei palme, cam ca o scrumbie mijlocie, dacă ai idee cum arăta genul acesta înainte de dispariția lui ca specie. Dar, era primul meu pește! îmi venea să-l sărut, nici nu știam ce să fac cu el, mă zăpăcisem de tot când, deodată, ce crezi?

— V-a scăpat! îmi manifestai eu amara deziluzie.

— Da’ de unde, cu totul altceva! Aud o voce care mă implora:

— Om bun, om bun! Nu mă omorî! Eu sunt norocul tău!

— Hă-hă! râsei eu fără să mă pot stăpâni.

— Așa am spus și eu! continuă cu toată seriozitatea interlocutorul meu. Precis vreun membru al echipajului îmi face vreo farsă! Ia, să-i fac eu jocul, îmi spun în sinea mea, dar… trăgeam cu coada ochiului jur-împrejur, doar — doar l-oi depista pe autor. Și făcând pe miratul, zic: — Dar cine ești tu, drăguță, care spui că ești no rocul meu?

— Eu, poștele care l-ai prins ! Dă-mi drumul că eu sunt norocul tău și-ți voi îndeplini trei dorințe! aud din nou vocea cristalină.

— Măi, să fie, îmi zic în sinea mea, își continuă cu înflăcărare relatarea pescarul, peștele vorbește că n-are cine altcineva. Toți sunt pe la treburile lor! Iar „norocul” meu se uita la mine cu niște ochi de mi se încrâncena carnea… Așa că îi zic: — Uite ce-i, eu nu prea cred în povești de astea dar, pentru că sunt băiat de treabă, cu toate că tu ești primul pește din viața, îți dau drumul!

— Nu, nu! îmi răspunde peștișorul! Spuneți trei dorințe și ți le îndeplinesc pe loc!

— Fugi de-aici, mă băiatule! Ce-mi doresc eu, nu-mi poate îndeplini nimeni! Hai, șterge-o și fii fericit!

Și-i dădui drumul, după ce îl mângâiai cu afecțiune pe creștet!

— Poate că ar fi trebuit totuși să-i spuneți vreo dorință ! îmi exprimai eu nemulțumirea la adresa naivității, ca să nu spun altfel, pescarului.

— Nu ți-am spus că eu nu cred în basme de astea? îmi strivi el făptura sub înălțimea principii lor sale de viață. În orice caz, peștișorul, continuă el, peștișorul îmi mai spuse: — Treaba dumitale, dacă te răzgândești, e suficient să vii pe malul mării, mă strigi și eu m-am înființat numaidecât! Și, aruncându-se în valuri, se amestecă cu un banc de alți peștișori…

— Pfuuui! expirai eu aerul agasat!

— Peștișorul meu, continuă pescarul ignorându-mi surescitarea, se zbenguia cu ceilalți pești, când, ți-am spus că eram pe o navă de pescuit, năvodul îi prinde pe toți și, în două minute, erau tăiați, curățați și conservați. Era o navă modernă care făcea și conserve, pe bandă rulantă! Degeaba am strigat: „Ce faceți, fraților? Asta e norocul meu! Mi-l faceți conservă de heringi? nimeni nu mi-a dat nicio atenție, au zâmbit, credeau că glumesc. Am început să-mi caut printre cutii pe cea cu peștișorul meu, dar erau mii, cum să-l găsesc?! Am vrut să achiziționez tot lotul dar nu se putea decât de la

magazin! Am urmărit expediția, magazinele pescărești unde ar fi putut să ajungă…nimic! Nu i-am mai dat de urmă norocului meu dacă nu mi l-a și mâncat cineva!

— Extraordinar! izbucnesc eu. Bine dar asta e…

— Bârladul! mă întrerupse tovarășul meu de drum. Cobor aici! Cine știe? Poate dau totuși peste el! La revedere!

Își luă bagajul și din ușă se mai întoarse o dată:

— A! Am uitat să-ți spun! Nu te apuca să scrii schița asta! E deja publicată! Hai, noroc!

ACCES LA MARE

Căldura, larma din gară, îmbulzeala sunt epuizante. Trenurile pleacă ciorchine de oameni, întârziații sar în ultimul moment pe scara vagonului, cine se vede urcat în tren, chiar și în picioare pe culoar, răsuflă mulțumit.

Trenul spre litoral a plecat. Mulțimea care a avut de condus pe cineva la tren se scurge spre ieșire.

Pe peron, rămân ca împietriți un bărbat și o femeie, cu bagajele lângă ei. Nu se uită nicăieri. Sunt mai mult decât dezorientați. Sunt derutați de ce li s-a întâmplat ! N-au reușit să se urce în propriul lor tren, pentru care aveau locuri rezervate. Nevenindu-le să creadă că tocmai lor li s-a putut întâmpla așa ceva, nu știu nici barem ce gest să schițeze. Stau într-o apatie totală.

Un ins jovial, cu o cămașă albă imaculată cu mânecile scurte, cu pantaloni beige dintr-un material de bună calitate, căzând ca turnați pe un pantof de vară cum și-ar dori oricine, posesor și al unei pălării ușoare de vară, nouă-nouță, ușor bronzat, parcă ar fi fost un turist ieșit seara la plimbare pe esplanadă, se apropie de ei, plutind elastic și, cu un zâmbet comunicativ, le spune: — Se mai întâmplă! Nu merită să vă faceți sânge rău.

Perechea îl privește căzută din cer.

— Să nu vă pară curios dar v-am urmărit tot timpul, le vorbește el ca unor persoane care trebuie să fie ajutate să iasă dintr-o criză nervoasă. Ce ți-e și cu timpul ăsta! Se pierde o mulțime vorbindu-se despre folosirea lui. Și cum să fie folosit? Bi neînțeles cât mai util,

cât mai agreabil… Ce poate fi agreabil în goana asta nebună, sâmbătă, de sâmbătă, goană până acasă, goană până la gară, goană până la tren, goană de la tren la hotel și înapoi, tot într-o goană?! Oamenii se calcă în picioare, se înghesuie, își pierd termosurile, copiii și, după atâtea ore de solicitare nervoasă, ajung undeva, unde încep alte ore de alergat prin fel de fel de cotloane, după care, frânți de oboseală, se reîntorc acasă, unde declară că au petrecut un sfârșit de săptămână reconfortant!

Cei doi încep să sesizeze că tipul acesta comunica tiv li se adresează și că, nu o face doar accidental, este impulsionat de niște intenții pe care încă nu le pot ghici! Parcă nu ar fi un excroc, pare om așezat dar… ce-o fi vrând de la ei?…

— Treaba aceasta, continuă individul cu aerul unui om care are timp din belșug, este numită de către unii atracția depărtărilor, chemarea naturii, necesitatea de a schimba aerul, și câte și mai câte alte denumiri nu are!!! Dar cu ce preț, toate acestea?

Oare merită? Credeți-mă, vorbesc în cunoștință de cauză, am trăit toate aceste senzații și am ajuns la concluzia că nu merită! Nu vă plictisesc, nu?

— Nu, neagă mașinal, din cap, cei doi. Tot nu știu încotro s-o apuce: să plece acasă, să aștepte alt tren?!… Deocamdată nu au forță să întreprindă nimic, așa că rămân în tirul acestui individ care, spre deosebire de toate celelalte elemente înconjurătoare, pare să nutrească la adresa lor niște sentimente mai omenești…

— Vedeți, și eu sunt adeptul mișcării! Exodul acesta spre necunoscut îmi procură adevărate furnicături. Numai că eu am stilul meu. Și eu, sâmbăta, când termin programul, zbor cu primul autobuz spre casă! Numai că, spre deosebire de restul lumii, fac un duș, iau un prânz copios urmat de un somn zdravăn de două-trei ore, după care, deplin revitalizat și cu chef de viață, mă simt capabil de cele mai îndrăznețe escapade turistice. Aș putea încerca chiar ascensiunea Everestului. Dar nu o fac! Plec și eu spre gară. Gara, cu atmosfera ei de du-te-vino, îmi dă senzația că am plecat spre depărtări.

Sau că am sosit. Adică, m-am dat jos din tren acolo unde doream să ajung! Și, pentru că am sosit… o iau ușor spre centru ! Spre deosebire de ceilalți turiști, nu mă cocârjează geamantane,

rucsacuri, sacoșe, mâinile îmi sunt libere, pot să-mi fac vânt cu pălăria sau să-mi scot batista și să-mi tamponez fruntea ușor asudată! Așa!

Perechea începe să-l privească pe conferențiarul improvizat din fața lor cu ochii holbați! Pare om în toată firea!

— Sper că nu vă miră, nu? O să vedeți că-mi veți da dreptate! Care e primul element cu care dă piept turistul în punctul în care descinde? Hote lui, nu? Iată… hotelul Nord, îmi stă la dispoziție! Și câte hoteluri se pot compara cu acesta?! Trec alene prin hol, am timp suficient, nu? nu-mi ocupă nimeni camera. Mă opresc la bar, unde mai trag de timp până dau comanda… ceva tonic, răcoritor… Pe litoral, unde cererea e atât de mare, bei ce-ți dau ei, aici… nu știu cu ce să mă mai îmbie! Degust radios! Pe litoral aș fi fost deja călcat pe picioare, îmbrâncit… sunt atâția care vor să spună că au trecut și pe la bar, așa e? Când mă plictisesc, plec. Uite, agenția de voiaj ! Să-mi iau bilet de întoarcere, acum? Nu, n-are rost! Am timp suficient! Am să revin când nu va fi așa mare aglomerație. Ei, dar a sosit clipa să-mi îndrept întreaga atenție asupra peisajului, nu? Omul merge să vadă peisaj! O să spuneți că în București peisajul e nemaipomenit dar unde întâlnești peisajul marin sau montan!? Vis-à-vis! Da! Da! Vis-à-vis! Și dumneavoastră sunteți bucureșteni dar nu l-ați remarcat niciodată? Ce păcat! Ați trecut de-atâtea ori pe lângă el! Baraca! Baraca de tir sportiv! Nu vă spune nimic? Mie îmi spune foarte multe! Ingenioasă idee a avut cel care a implantat-o chiar acolo ! între gogoșerie și grădina restaurantului „Marea Neagră”… Deci și acces la mare! Dar baraca ! Baraca cu căprioara ei, secerată de glonțul vajnicilor amatori de tir sportiv, adepți ai vânătorii gen „1 leu — tragerea”, îți oferă minunata senzație olfactivă a ozonului din munții invadați de conifere, alpinistul care atacă eroic crestele muntelui din tablă pictată în cel mai pur stil naiv, prăvălindu-se în prăpastia din spatele tejghelei, îți procură fiorul aventurii la aceleași cote înalte ca și o escaladare veritabilă a Himalayei. Dar mireasa! Mireasa care resuscită în memoria fiecăruia mireasma de neuitat a voiajului din luna de miere, efectuat sau nu, asta nu are importanță, toți știm că acest act este încununat simbolic de traiectoria peregrinării… Dumneavoastră cred că nu plecați în călătorie de nuntă?

— Noi?… nu ! Mergeam în concediu! oftează femeia.

— Da’ am pierdut trenul! completează bărbatul.

— Și-acum… ce facem? 1 întreabă, cu ochii în gol, femeia, de fapt, neașteptând niciun răspuns.

— Îmi pare rău, eu trebuie să vă las! Timpul…Da! A sosit timpul să merg la hotel! Nu vă spun „Drum bun”, ci, mai degrabă, „bine v-ați întors !”. Cu bine !

Și adeptul turismului citadin se îndepărtă cu pas elastic, radiind mulțumire de sine.

Pe peron, femeia și bărbatul îl urmăresc un timp cu privirea. Apoi, smulgându-se din apatie, el o întreabă:

— Crezi că e-n toate mințile?

— Cine? Dânsul? răspunde, tot cu o întrebare, femeia.

Dar vocea din megafoane anunță plecarea unui alt tren spre litoralul însorit și perechea, înșfăcându-și în grabă bagajele, o zbughește spre linia a șaptea, hotărâtă să nu mai piardă și acest tren, ba chiar să și ocupe locurile altor pasageri.

SĂ NE FACEM DARURI !…

— Alooo? Casa Dumitrescu?!

— Da! Casa Dumitrescu! Tu ești, Mițișor?

— Domnul inginer Dumitrescu?

— Da, *inginerul* Dumitrescu. Da’ cine-i, vă rog?

— Moș Geniilă!

— Moș Gerilă?!… După voce, s-ar părea mai degrabă că…

— … Că e „tanti” Gerilă, nu?! Ha-ha-ha! De fapt, e *tanti!* Nu vă amintiți de mine?! Eu sunt doamna Filomela! Ne-am cunoscut la amicii noștri comuni, Vasileștii…

— Vasileștii?!… Da! Parcă… Desigur! Și ce de riți? Ce s-a întâmplat?

— Știți, cu ocazia sărbătorilor — așa e tradiția, nu?! — oamenii obișnuiesc să-și facă daruri. Vreau să vă fac și eu un dar! Pomană!

— Vă mulțumesc, dar nu văd cu ce ocazie…

— … Așa! Așa e frumos! Să ne facem daruri! Nu știți cântecul? „Dacă-n fiecare ziii… Ne-am aduce-n dar o floareee…”

— Nu înțeleg! De ce să-mi aduceți dumneavoastră mie în dar, flori?!

— A, nu! Nu flori! Un alt dar. Începe tot cu „El” dar se termină cu… „zeci”!

— Efff… zeci?! Ce „zeci” sunt astea?

— … De mii ! Patru zeci și cinci de mii. Banii jos!

— Doamnă… tovarășă! Lăsați glumele! De unde și până unde să-mi dăruiți dumneavoastră mie banii ăștia? Ce, suntem rude?!

— Sunteți ca și copiii mei, dar nu asta-i problema.

Nu eu vă dau patruzeci și cinci de mii, ci dumneavoastră mi-i dați mie!

— Eu?!… Să vă dau patruș’cinci de mii?!… Uitați ce este! cred că ați ajuns cam departe! Ori îmi spuneți clar despre ce este vorba, ori… întrerupem convorbirea! Sunt ocupat, am musafiri și…

— Dar am vorbit foarte clar! îmi dați patruzeci și cinci de mii și eu vă obțin pe loc un dar care începe cu „el” și se termină cu „850”. Acum ați înțeles?

— Vreți să spuneți… Fiat 850?!

— Pardon! Eu nu vreau să spun nimic. La telefon! Dar ați înțeles foarte bine! Trec eu în juma’ de oră pe la dumneavoastră să discutăm detaliile…

— Nuuu! Nu e cazul! Nu mă interesează propunerea dumneavoastră! Bună seara!

— Se poate? Cum să nu vă intereseze?! Dar e pomană curată!

— Eu nu primesc pomeni! Dacă vreți să știți, am deja banii depuși pentru „Dacia 1300”. Trebuie s-o ridic doar.

— Vai, dar se compară? Toată lumea se dă în vânt după tipul acesta! Consum redus, marfă vest…Cum să pierdeți o asemenea ocazie?!

— O pierd fără cel mai mic regret! Mie îmi place „Dacia”! E mai încăpătoare! Bună, rea…

— … Mă rog, treaba dumitale, dar nu știi ce pierzi ! în orice caz, dacă aveți nevoie, pot să vă procur o butelie de aragaz. În prețul ei: trei mii.

— Mulțumesc ! Eu am gaze la bucătărie! Stau la bloc…

— Perfect! Nu doriți un schimb de locuință?

Vilă cu lemne, la Săftica. Vedeți că aveți nevoie de butelie?

— Nu mă interesează Săftica! Bună…

— … Un moment! Vă pot aranja transferul!

Unde doriți… Am relații! Vă fac și buletine…

— Avem buletine și servicii foarte bune ! Nu ne dorim nimic! Bună seara !

— Bună seara, dar vreun proces n-aveți? N-ați lovit pe nimeni cu mașina? Vă scot basma curată un-doi! Am relații…

— Sper că glumiți! De unde și până unde să fi călcat pe cineva? Nici n-am încă permis de conducere…

— Vi-l scot eu în 24 de ore! Nu vă trebuie decât două fotografii și cinci mii. Nici nu trebuie să vă arătați, vi-l aduc eu personal acasă! La domiciliu…

— Nici prin cap nu-mi trece! Eu vreau să fac școală, să nu constitui un pericol public! Mă scuzați, m-așteaptă musafirii !

— Un moment! Cu ce-i tratați?

— Poftim?!

— Ce le oferiți de băut?

— Vin. Vin roșu.

— Fleacuri! V-aduc eu numaidecât Balatines! Câte sticle să fie? Cinci ajunge!

— Balab… Ce-i aia?!

— Whisky! Dacă doriți, pot să vă procur și gin englezesc. Sau Courvoisier, Campari, Johnny Walker! Cinci sute fiola, pentru dumneavoastră!

— Mulțumesc! Acum, dacă am dat-o pe vin, nu mai schimbăm! Bem de ăsta, de-al nostru, de pai'șpe, că-i mai convenabil! Și cu asta, mă scuzați, că vreau s-aprind o țigară și n-am chibriturile la mine. Bună sea…

— Ronson! Un Ronson piețo! Cu cristal de cuarț, placată cu aur veritabil! Pentru dumneavoastră șapte sutare, că un domn nu se cade să aprindă ți gara cu chibritul! Face peizan! Și oricând, vă țin la dispoziție țigaretele aferente: Kent, Marlboro, Danhil… Dar luați Kent! Știți expresia: „Oricât ai fi de exigent, țigara Kent rămâne Kent!" La mine le găsiți cu 450, nu ca la alții cu cinci sute… dacă, bineînțeles, le-ați găsi, că nu se găsesc nici dacă tragi cu pușca!

— Mulțumesc, eu folosesc „Snagov", că se găsesc pe toate drumurile. Alea sunt prea nobile pentru mine, știți, eu sunt cam

„peizan” Tata purta opinci și cojoc de oaie…

— Un cojoc de miel australian pentru doamna! Ultima modă, maxi cu glugă! Cinci mii, că nu se dă decât pe valută. Sau orice accesorii de îmbrăcăminte și încălțăminte, „made in Itali”, cu marca fabricii. Blugi originali! Prețuri avantajoase…

— A, nu! Vă mulțumesc! Nu sunt pentru mine treburile astea!

— Vai, dar se poate?! Eu știu să păstrez secretul! Și numai dacă mai cunoașteți persoane de in credere, mă puneți în legătură…

— Nu va fi cazul! Personal, nu voi apela niciodată la inestimabilele dumneavoastră servicii…

— Mai gândiți-vă! Nu se știe de unde sare iepurele! Vă sun eu, din nou, puțin mai târziu, că mai am și alți amatori.

— Nu e cazul să mai reveniți!

— Lăsați că știu eu mai bine ce vă trebuie! Sfătuiți-vă și cu doamna, că femeile sunt mai înțelepte.

Bună seara!

Ascultând recomandarea prețioasă a „doamnei Filomela”, inginerul Dumitrescu se sfătui cu soția, ba chiar și cu cei câțiva prieteni pe care îi avea în vizită, în seara cu pricina. Ca urmare a acestei con sfătuiri, iată cum a sunat convorbirea telefonică, la noul apel al binevoitoarei Filomele: — Alo! Tot eu sunt! V-ați hotărât? V-ați sfătuit cu soția?

— Da-da! M-am sfătuit…

— S-a făcut! Pentru ce optați?

— Eu personal, pentru nimic…

— Aha! Un cojoc pentru soția…

— Nu, nu-i trebuie ! l-am luat eu o blană de la Romarta. De iepure. Dar niște cunoscuți de-ai mei…

— Dacă garantați pentru ei… Ce-i interesează?

— Totul! Absolut totul! Fiat, butelie, apartament, buletin, mutație, whisky, cojoace, kent… absolut totul!

— Vor și cizme?

— Nu! De astea au…

— De acord! Dar sper că i-ați pus în temă… Să iasă și ei cu ceva pentru osteneală !

— Nicio grijă! Vă dau cât vi se cuvine!

— Nu că m-aș ocupa eu cu chestii de astea dar, trebuie să înțeleagă și ei, eu am cheltuieli…

— O, înțeleg ei foarte bine, sunt specialiști!

— Foarte bine! Așa e drept, nu?

— Vă asigur că sunt niște oameni care cunosc foarte bine dreptul !

— Atunci, e-n regulă! Dați-mi adresa lor și mă deplasez imediat la ei.

— Aaa, dar de ce să vă deranjați dumneavoastră? Vin ei la fața locului. Au și dânșii mașină! O „Dacie” albastru cu alb…

— Și cum o să-i recunosc?! Să spună că vin din partea dumneavoastră!

— O să-i recunoașteți ușor! Au niște costume albastre… Un frumos albastru…

— Ha-ha-ha! Albastru ca cerul! Am ghicit nuanța?

— Ați nimerit exact. Și, ca să fie mai completă imaginea, să știți că au și niște stele…

— Unde?!

— Pe umeri! Acum o să-i recunoașteți ușor, nu-i așa? Că ei v-au identificat numaidecât! Cred că sunt deja la dumneavoastră… Sună, nu-i așa?! Vă las, că sunteți ocupată… un timp, de-acum încolo!

Petrecere bună!

TANGO DE APROPIERE

Petrecerea e în toi.

Nea Mișu, amfitrionul, apare din bucătărie cu un nou transport de vin cu sifon, în aplauzele însuflețite ale mesenilor.

Se intonează „Casa asta are vin, are vin…”, pe mai multe voci. Intenția contează, nu neapărat re producerea riguros artistică.

— Ei, tovarășe Costescu, cum vă simțiți în mijlocul nostru? se adresează Nea Mișu unui invitat care stă mai retras.

— Excelent, excelent! îl asigură acesta.

— Mă bucur! Să ciocnim și noi un păhărel pentru îndeplinirea dorințelor…

— Ce faci, Nea Mișule, ții oaspeții de vorbă? se mlădiază ca o liană o tânără extrem de decorativă lângă cei doi. Mai lăsați-le încolo

de probleme. Relaxați-vă! Poftiți la dans! Dansați cu mine, tovarășe director? îl privește ea șăgalnic pe Costescu.

— Știți, eu nu sunt… încearcă să se disculpe Costescu, dar tânăra îi ia vorba din gură, foarte și gură pe ea:

— … un dansator prea bun. Știu, știu, toți spuneți la fel și după aceea ne faceți o demonstrație de virtuozitate încât ne ținem respirația cu amândouă mâinile ca să nu ne-o pierdem. Haideți-haideți, nu-i frumos să refuzați o tânără în pragul devenirii sale!

— Vai de mine! Ar fi un act de impolitețe din partea mea! Permiteți-mi să vă invit *eu* la dans!

— Nu, nu! Vă rog, eu vă invit. Considerați că e damen și, nu uitați, inițiativa îmi aparține. Vă place tangoul, tovarășe director?

— Vă rog, nu-mi mai spuneți…

— Știu, știu! în timpul dansului nu se spune nimic! Vorbește dansul pentru noi, ritmul. Tangoul reprezintă apropierea dintre două suflete! Credeți că sunt insensibilă?

— Da’ de unde, voiam doar să spun că eu nu sunt director…

— Nu trebuie să vă jenați! Am înțeles! Sunteți inginerul șef al lui nenea Mișu. Eu sunt nepoata lui Țuca. Iată cum am făcut și cunoștință!

— Îmi pare bine ! Costescu.

— Și mie îmi pare bine! Dacă o să ne cunoaștem mai bine, și sunt sigură că așa va fi, veți vedea că sunt un element care nu înșală așteptările.

— Nici nu mă îndoiesc! aprobă Costescu, greșind și pasul în același timp. Dar nu văd cum…

— Nu e greu de văzut și nici de făcut! Dumneavoastră nu aveți nevoie de un element tânăr, capabil, pe care să puteți conta atunci când aveți nevoie?

— Chiar nu mai înțeleg!

— Nu vă mai faceți că nu înțelegeți! Nu aveți nevoie de o secretară?

— A! Acum înțeleg! Este o confuzie la mijloc!

Eu nu sunt nici director, nici inginer șef…

— Ah da ! Sunteți șeful serviciului producție…

Unde mi-era capul!!! Știți, tangoul! Eu, când dansez tango, nu mai raționez. Să știți că am liceul la bază.

— Foarte frumos, dar nu sunt nici șeful serviciu lui producție.

— Atunci… ce sunteți? în orice caz, să nu ne gați! Aveți un post liber, știu precis. Mi-a spus ne nea Mișu. Îl accept, deși secretară ar fi fost altceva…

Principalul rămâne însă capitala. După acea, mai vedem noi.

— De ce neapărat capitala?

— Pentru apropiere. De familie.

— Aveți familia în București?

— Nu, la Caracal.

— Atunci, dacă părinții sunt la Caracal, de ce…?!

— Soțul!

— A, sunteți căsătorită!

— Nu. Voi fi! Dar până îl găsesc, trebuie să-mi aranjez și eu cumva situația. Nu că nu aș avea mijloace. Nuuu! Părinții îmi oferă totul, dar știți cum e azi! Trebuie să ai o bază de plecare.

— Am înțeles. Căutați un soț și un post!

— Nu chiar în ordinea asta dar așa este. Mă pu teți ajuta cu ceva?

— Din nefericire, sunt căsătorit !

— Mă referam la post!

— Tot din nefericire, nu am nicio trecere! Sunt și eu proaspăt încadrat în acest serviciu. Îmi pare rău!

— Mie îmi pare bine ! Că s-a terminat tangoul acesta. Aveați dreptate: nu sunteți un dansator prea strălucit. Să știți că celelalte dansuri sunt acordate.

Sau voi fi obosită.

— Am înțeles. Promit să nu vă deranjez! Mii de scuze!

— Fără a ține cont de ironia lui Costescu, Țuca se duce glonț la unchiul ei:

— Bine, nene Mișule, ai zis că vine directorul ăla nou să-mi rezolv și eu problema! Ce-i cu Costescu ăsta, nu-i el directorul?

— Țuca, sufletelule, văd că directorul cel nou nu veni. Costescu?!… Nici eu nu știu prea bine ce e cu el. Cred că are pe cineva pe sus, că prea apăru între noi peste noapte. L-am chemat aici pentru că nu se știe de unde sare iepurele… Uite, însă, tipul ăla mic, gras și cu chelie, este contabilul nostru șef!

— Mda? Bine, scuză-mă! Dansați, tovarășe contabil șef?! Nu, nu se cade să refuzați o tânără în pragul devenirii sale! Considerați că e

damen…

MASA DE REVELION

— Și acum, dragi oaspeți, poftiți la masă! Să întâmpinăm noul an cum se cuvine!… Și de data aceasta, Rozalia mea v-a pregătit câteva surprize care, după cum spune o veche zicală bătrânească, și culinară, o să vă facă să vă lingeți degetele! Poftiți la masă și poftă bună!… Așa, luați loc și dați-mi voie să vă atrag atenția asupra acestei țuiculici de la mama ei, de-acasă, care trebuie neapărat însoțită, chiar de la primul păhărel, de catifelatele chifteluțe ale Rozaliei, din care, doar una dacă o să luați, precis o să mai gustați! Ha-ha-ha ! în sănătatea tuturora…

— Dorofte! Un moment, intervine în plină dizertație gastronomică Rozalia.

— Da, scumpa mea, mai ai vreo surpriză la țuiculiță?

— Nu-i surpriză, scumpule, face parte din program! Ai uitat?

— Dacă am uitat ceva din obiceiurile noastre tradiționale, vă cer iertare, stimați oaspeți, și-s gata să repar! Spune, Rozalie dragă, cu ce-am greșit?

— Încă nu ai greșit, din fericire sunt eu lângă tine! Ai uitat ce zi este astăzi?

— Stai, să mă uit la ceas! E revelionul, dragă, și ca să fiu mai exact, de două minute am intrat în noul an! Sănătate !

— Sănătate, Dorofte, sănătate! Tocmai despre asta e vorba! E prima zi a anului și, à-propos de sănătate, ce înălțime ai, tu, dragă?

— Un metru șaizeci și opt dar nu văd legătura! Mai luați din chifteluțe…

— Ai s-o vezi imediat: un metru șaizeci și opt și nouăzeci de kilograme, așa-i?… Așa-i! Ce-ai promis tu solemn, în trimestrul unu al anului ce s-a încheiat cu bine, Dorofte dragă?

— Că-ți iau blană, mamă! Și ce, nu ți-am luat?

— Nu despre blană e vorba! Ai promis că, exact din prima clipă a noului an ce va veni, începi un regim sever în vederea îndepărtării

kilogramelor în plus. Este prima zi a anului în chestiune sau nu, Dorofte?

— Da, iubito, ai dreptate, dar chiar așa din prima zi a anului, chiar din prima noapte că noaptea de-abia a început sau, dacă vrei, chiar așa de dimineață, că e ora zero și câteva minute, s-o încep cu abținutul? Păi, ce fac cu toate bunătățile pe care le-ai pregătit tu? Le-ai pregătit și pentru mine, nu? Hai să trăim, și ca să trăim, să mai ciugulim din…

— Dorofte, nu mă face ca după douăzeci de ani de căsnicie fără întreruperi să-mi pierd încrederea în tine! Ai promis, ține-te de cuvânt! La ora asta trebuie să începi regimul cu o jumătate de ou fiert!

Îți ajunge ca să trăiești până la următoarea masă, când vei servi o frunză de salată! Dumneavoastră vă rog să luați în continuare din gustări: piciorușe de raci și icrișoare… Luați!

— Icrișoare, înghite în sec Dorofte! Mă rog, dacă am promis, am promis! Eu mă țin de cuvânt! Noroc și sănătate!

— Dorofte, ce faci?

— Ce să fac? Dau noroc, îndemn oaspeții! Trebuie să anime cineva conversația!

— Cu țuică? Ai uitat că ești la regim? N-ai voie decât ceai de sunătoare!… Sănătate!

— Ai dreptate! Sănătate! Să vezi ce sănătos am să fiu când am să ajung la greutatea mea normală!

N-o să mai am nici greutăți de respirație, o să-mi leg singur șireturile și o să pot purta și costumele care mi-au rămas strâmte! Ura și sănătate ! Aoleu, se înecă Dorofte, ce mi-ai dat să beau?

— Ceai de coada șoricelului, dar nu se dă dintr-odată pe gât, se bea cu înghițituri mici. Dizolvă grăsimile din stomac! îi explică Rozalia, îndreptându-se spre cuptorul aragazului de unde revine cu tava de pe care se oferă privirilor, rumen și îmbie tor, un curcan dolofan.

— Oh, ce minune, se extaziază musafirii! Să tră iască Rozalia!

— Serviți, serviți, oftează Dorofte! Un copan de curcan te face rumen și dolofan! Eu am să gust doar o bucățică de piept! E făcut în frunze de varză mu rată ! Un deliciu! Eu l-am îndopat cu nuci! Se topește în gură! încă de pe atunci îmi lăsa gura apă!

— Dorofte, a venit momentul să-ți iei frunza de salată, îl trezește la realitate Rozalia. Și 50 grame brânză de vaci dietetică! Continui cu codița șoricelului. Luați, dragi oaspeți, luați din curcănaș…

— Brânză de vaci, se lamentează Dorofte cu bărbăție. 50 de grame! Asta e regim de bolnav de ulcer! Am eu aspect de bolnav de ulcer, oameni buni? Mai bine am voință și renunț la brânză…

— Ai aspectul unui om care trebuie să dea jos cel puțin treizeci de kilograme…

— Tiii, ce idee mi-a venit! Rozalia dragă, în fond, se poate slăbi și făcând gimnastică! De mâine încep un regim sever de sport, dă-mi și mie o bucată de curcan…

— Bună idee, Dorofte! Sportul, combinat cu un sever regim alimentar, este mama sănătății! Poți să începi chiar acum cu gimnastica! Du vasele mur dare la bucătărie și, pentru că tot îți vine rândul de-abia peste două ore să mai mănânci și tu o felie de morcov ras, ai timp să le și speli! Face bine la siluetă! Sănătate…

— Mă duc, iubito, mă duc! Eu fac gimnastică, tu stai liniștită la masă! Bucură-te și tu, că ai muncit destul, pa!

— Iubitule, ai grijă însă, nu cumva să te atingi de frigider sau de cratițele din cămară… că n-ai cuvânt!

— Nicio grijă, Rozalia scumpă ! Dacă m-am hotărât la regim, eu îl respect ca la carte !

— Tanti Rozalia, ești o gospodină neîntrecută!

Ai făcut niște bunătăți nemaipomenite ! Nu mai pot ! Am mâncat în disperare, sunară elogii din toate unghiurile mesei.

— Oh, dar asta încă nu e nimic, stați să vedeți surpriza! Dorofte! Dorofte!

— Da, scumpo, ac’ le termin! Doar să le șterg…

— Lasă vasele, un moment, Dorofte dragă, și adu surpriza!

— Surpriza? Aaa, da, surpriza! Vine-vine! Numaidecât! Vine surpriza serii, ce zic eu a serii? A anului!

— Ce surpriză? Dacă e în care nu mai putem, protestară musafirii.

— Cum să nu mai puteți? Purceluș de lapte la cuptor, proaspăt, cald, luați iute până nu se topește, ha-ha-ha…

— Dorofte, strigă disperată Rozalia, ce-ai făcuuut?!

— Ce să fac, mamă, am adus surpriza, cum ai spus tu!

— Dorofte, Dorofte, izbucnește în lacrimi Rozalia, n-ai cuvânt! De ce-ai vrut să mă dezamăgești tu, după atâția ani de conviețuire conjugală fericită?!…

— Cum te-am dezamăgit, sufletelul meu?

— Dorofte, nu te mai face niznai, ce-i lipsește purcelușului?

— Mușțarul?! întreabă în dilemă totală Dorofte.

— Mușțarul!! auzi, mușțarul, plânge în hohote

Rozalia! Mărul, nu mușțarul, Dorofte!

— Aaa, mărul! Nu înțeleg de ce plângi! Mărul conține vitamine, nu grăsimi, e chiar indicat la regim! L-am mâncat eu, să mă întăresc!

— I-a mâncat mărul! auziți ce spune! Da, Dorofte, l-ai mâncat dar cu capul purcelușului cu tot!

Nu mai pot să am încredere în tine!

— Ce să fac, mămicule, se apără Dorofte! Tu mă știi pe mine: eu nu cedez dacă mi-am pus ceva în cap… nici în ruptul capului! Și când am vrut să-i iau mărul din bot, dumnealui n-a vrut să mi-l cedeze decât… în ruptul capului! Ce puteam să fac?

L-am luat cu cap cu tot! Dacă nu voia să-i dea drumul altfel? Lui ce-i mai trebuia?

ADEVĂRURI DUREROASE

…Acum, că ajunserăm și la ciorba de potroace — ăl de sus să-i dea sănătate lu’ tovarășa Mimi care începe o viață nouă alături de alesul inimii sale! — dați-mi voie, Tovarășu’ șef, să vă spun câteva adevăruri dureroase, permiteți-mi să subliniez, du-re-roase, întrucât le am pe suflet!… Ei bine, dați-mi voie să vă spun deschis, tovărășește, că ați greșit, tovarășu’ șef, ați greșit flagrant! Ați greșit grav, asta voiam să vă zic, cu mina pe conștiință, atunci când mi-ați acordat mustrare în plen având în vedere faptul că am efectuat unele mici reparații capitale la mașina mea proprietate personală în garajul întreprinderii, ceea ce este adevărat, nu neg, deși dumneavoastră nu știți câte incertitudini și bătaie de cap mi-a procurat acest autovehicul obținut cu mari sacrificii din partea întregii familii, inclusiv o mătușă din partea tatii, pensionară în provincie care și-a rupt de la gură pentru a ne lua nouă roțile din spate dar nu în asta constă eroarea căci, cum prea bine ați subliniat și percutant, eu

am mai folosit și niște fier beton plus unii saci de ciment, tot ai întreprinderii, pentru a-mi îngrădi mica proprietate personală edificată pe locul acela în coastă pe care îl posed achiziționat dintr-o moștenire la Sinaia, dar asta numai în ideea de a preîntâmpina pătrunderea unor persoane indezirabile precum și a unor vaci, câini chiar și alte fiare ale pădurii, drept pentru care le-am și transportat cu camionul condus de tovarășu' Gicu, e drept în afara orelor de program dar asta neimpietând asupra acestuia din urmă, el fiind văr bun cu un cumnat al meu și dacă n-o să ne ajutăm între rude atunci unde o să ajungem, obiectiv întru care eu am militat cu toată abnegația punând umărul și solvabilitatea personală la încadrarea în unitatea noastră a Getuței, Cornelicii și tovarășei Lola de la contabilitate, ale căror servicii ați putut să le apreciați personal, și asta numai în dorința fier binte de a veni în sprijinul realizării sarcinilor deosebite ce stau în fața colectivului nostru, eu personal nebeneficiind de niciun avantaj cât de mic, cele două-trei damigene de vin și restul de miei constituind doar așa o atenție cu caracter familial, asta nefiind neapărat necesar de a fi interpretat că nepotism, chiar dacă mai anterior amintitele îmi sunt verișoare și deci imposibil de refuzat.

De aceea vreau să evidențiez cu toată tăria de caracter că ați greșit întrucât nu o mustrare mise cu venea ci mai degrabă, cum să vă spun, o pedeapsă mult mai aspră, ca în antichitate, da-da! să mă fi exilat, Tovarășu' șef, ca pe Ovidiu, tocmai la Tomis, în imensitatea aceea toridă, mărginită doar de marea cea neagră care-mi provoacă o senzație de-mi vine să mă arunc în ea și să mă bălăcesc toată ziua, da, pe tot parcursul verii, când e căldura mai mare, în aglomerația aceea, în haosul acela… blonde, brune, înalte, scunde, mai pline, mai… ce pacoste! unde stai toată ziua să te prăjească soarele fiind obligat să te hidratezi tot la cinci minute cu „Raderberger" sau cu ce se mai găsește la o adică, asta meritam! Să mă pedepsiți în plină perioadă de vârf când întregul colectiv luptă cu avânt pentru depășirea sarcinilor, așa cum au pățit-o și alții care au greșit și au fost detașați să ia contact cu terenul, să mai iasă dintre cei patru pereți ai biroului unde și-au găsit un loc călduț!… Nu-nu! Lăsați, acum, asupra toamnei, nu mai are niciun rost, nu vă faceți mustrări de conștiință, că tot a început campionatul și să știți că eu

nu lipsesc de la niciun meci al Rapidului, drept pentru care am și cel mai mare număr de ieșiri în teren pe instituție. La iarnă?… E bine! Dar și mai bine ar fi să mă aruncați pur și simplu, undeva, cât mai de parte, afară, la vreo specializare, că să vă simt cât mai acut lipsa, să-mi îndrept și eu lipsurile că am destule! Merge și în Italia, unde îmi pot îmbogăți cunoștințele și pe timp de iarnă ei fiind dotați cu o climă și diverse articole care pot fi valorificate la nivel superior. La Consignația, categoric!… Pentru ce specializare *acolo,* în capace de sticle? Păi, dumneavoastră nu vă lipsește nimic, un capac original de la Fiatul personal?!… Aveți Škodă? Nu face nimic, la întoarcere mă mai sacrific vreo două-trei zile și într-un magazin de accesorii auto pentru Škode! Ve dați că am dreptate?!… Asta-i adevărul ! Dureros dar adevărat!

MODA RETRO

— Pa, scumpilor! A fost minunat! De mult n-am mai petrecut așa bine! Vă pup!

— Și vinul a fost o nebunie ! Hai că sunteți mari! Ura, mă, urâților!

Replicile, ultimele dintr-un dialog care a durat câteva ore bune, sunt schimbate în lift, între familia care a fost în vizită și familia care a primit vizita.

Dialogul capătă acum altă turnură, între cei doi componenți ai familiei care pleacă:

— Îți plăcu, Costache?

— Îmi plăcu, mamă!

— Sigur! Incapabilule! Ai văzut ce au dumnealor în casă?

— Da, au un vin, o nebunie! se extaziază cu un ușor regret în voce Costache.

— Bineînțeles, spune cu o mină rănită consoarta incapabilului, care răspunde și la apelativul „mamă” și la cel de „Tincuța”. Dumnealui numai la băutură se gândește! Dar lampa de gătit „Globus” din pe noada antebelică ai văzut-o?!… N-ai văzut-o!

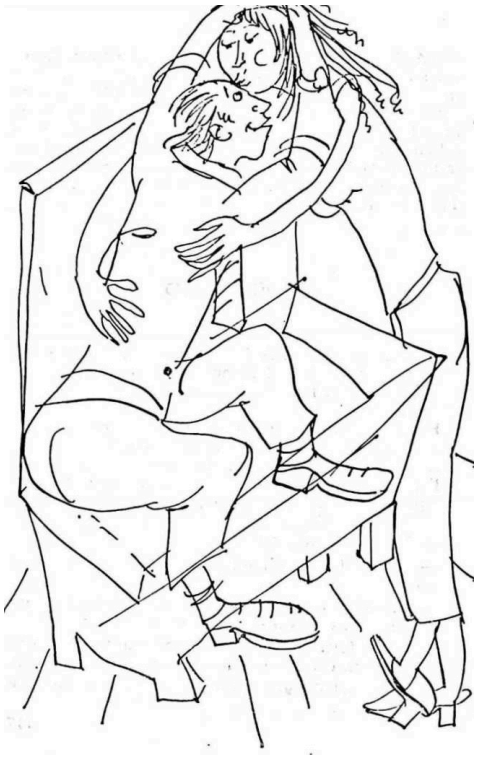

— Ca să fiu sincer, Tincuțo, mamă, n-o văzui…

— Eram sigură! Am văzut eu unde îți erau ochii!! Dar râșnița de cafea din alamă veritabilă de la începutul secolului, cu patina vremii pe ea, ai văzut-o?

— Noi avem râșniță electrică, scumpo, ce-ți trebuie ție de aia, de pe vremea lui Pazvante?

— Ce-mi trebuie? Dar lor ce le trebuie? Ce le trebuie lor, Costache, lavabo de fier cu lighean, cu smalțul sărit pe trei sferturi? Și sobă de gătit antediluviană cu burlane cu tot, cu rugina de-un deget pe ele și încă în livingrun, așa la vedere, să ne scoată ochii că ei au și noi nu avem! La ce crezi tu că le trebuie, Costache?

— De unde să știu eu, mamă, că doar au încălzire centrală!!

— Asta-i, scumpule, că pe tine nu te interesează ce se petrece pe lumea asta! Tu nu știi că acum sunt la modă antichitățile, că lumea bună se dă în vânt după rarități vechi și de demult, care sunt decorative.

Costicuță. Numai că pe tine nu te interesează să fii în rând cu lumea și la mine nu te gândești că nu pot primi pe nimeni în casă, că mă simt umilită, înhâât!

— Aoleu, Tincuțo, tată, se poate, inimioara mea?

Păi, de ce plângi tu, sufletelule? Din cauză de antichități de-al de-astea trebuie tu să-ți distrugi lumina ochilor? Taci, scumpo, că îți procur eu din astea câte vrei… un camion! Hai, taci cu tata! Să vezi tu ce surpriză te așteaptă mâine când te întorci de la serviciu! Hai, taci cu Costache.

A doua zi, când s-a întors Tincuța de la serviciu, îi fu dat să dea piept nu cu o surpriză, cum o amenințase Costache, ci cu mai multe. Prima a fost că nu l-a găsit pe Costache, drept pentru care, cum a intrat pe ușă a spus: — Costache! unde-mi ești, sufletelule?!…

Ce-a putut să resimtă biata Tincuța, când a auzit o voce înfundată, care parcă venea de pe lumea cealaltă, răspunzându-i: „Cucuuu! Aici sunt!”, o să povestească și la vii și la morți, cum spune o veche expresie…

— Văleu, cine e? a mai apucat să spună și a căzut jos!

— Cin să fie? Eu, Costache, se auzi aceeași voce ca… de dincolo!

Bineînțeles, Tincuța și-a imaginat — într-o fracțiune de secundă, așa cum în clipele grave îți derulezi prin fața ochilor toată povestea vieții cu bune și cu rele — că „Sufletel” a avut un accident, că a venit de pe lumea cealaltă — fără să-și pună întrebarea că n-avea practic timp să ajungă și să se întoarcă — să-i joace fel de fel de renghiuri și așa mai departe… câte și mai câte își poate imagina o ființă slabă în asemenea împrejurări!!!… A mai putut doar să îngaime cu o ultimă rămășiță de voce și de luciditate: — De unde vorbești, Costache?

— De-aici, din lada de zestre a bunicii, veni răspunsul nițel mai de pe lumea aceasta de astă dată, deoarece Costache, intrigat de bufnitura auzită (provocată de căzătura în semiinconștiență a Tincuței) ridicase pe o șeptime capacul lăzii de zestre pe care o adusese tocmai în spiritul promisiunii făcute con sorții sale.

În acel moment, Tincuța, complet revenită în simțiri, a sărit ca un arc, uitând de spaimă, uitând de comă *etc.* Și s-a aruncat în brațele lui Costache, stăpânită de un singur gând: — Costache, sufletelule, ce surpriză mi-ai făcut!

Ladă de zestre… trebuie să aibă cel puțin o sută de ani…

— Și asta nu e nimic, se umflă în pene Costache, ia, uită-te tu mai atentă pe servantă!!!

Întorcându-se spre obiectul indicat, Tincuța fu cât pe ce să aibă o sincopă de adevăratelea:

— Ah, un primus cu benzină… și asta… precis trebuie să fie o lampă de gaz… Și un răcitor adevărat !

Vai ce ruginit e… nici nu i se mai vede marca… Dar asta… antichitatea asta ce vrea să fie Costache, iubitule?

— A, declară modest Costache, un simplu butoi de tablă în care se ținea odinioară petrolul lampant…

În culmea emoției, Tincuța i se atârnă de gât lui Costache și declară plină de satisfacție:

— Ah, acum pot să-i invit și eu pe Săndulești la noi, să-i văd cum plesnesc de invidie.

— Și asta nu-i nimic, o asigură Costache, să vezi în două-trei zile cum umplu eu toată casa cu antichități de astea… chiar să dăm afară toată mobila din sufragerie, ca să am loc.

— Ah, îngerașule, unde ai descoperit tu mina asta de aur, se extazie Tincuța. Vezi, nu cumva să afle Sănduleștii, că ne suflă de sub nas chilipirul!

— Nicio grijă, de unde să le treacă prin cap cum mă aprovizionez eu?!…

— Costache, nu mă mai fierbe, spune de unde le ai! Costache! Nu cumva le-ai procurat prin efracție?

— Da’ de unde, Tincuțo? Se poate? Tu mă știi doar!!! Sunt curat ca un înger… Erau aruncate în spatele blocului nostru. Lumea nu știa cum să scape de ele și, profitând de mormanul de moloz pe care l-au lăsat constructorii, au aruncat toate vechiturile pe care le aveau prin poduri… Când m-au văzut pe mine că le adun, au crezut că sunt de la „fier vechi” și atunci au venit să mă roage să le colecționez fiarele de prin curți: sobe vechi, cazane, paturi… Le iau pe toate, nu le las nimic!

— Așa, Costicuță, ce bine! Dar știi tu ce ne mai lipsește acum?

— Ne mai lipsește ceva?

— Da, iubitule! Un automobil din acelea vechi, de pe vremea bunicii! Ei, de unul ca ăsta dacă faci tu rost, suntem cineva!

— Da’ unde-o să-l mai punem și pe ăsta?

— În dormitor, în locul recamierului.

— N-o să fie cam incomod?!

— Costicuță, tu n-ai simț artistic deloc?

— Ba am, mamă! Și am și o idee!

— Spune, spune iute, artistul meu drag!

— Decât automobil de ăsta care spui tu, mai bine un obiect mai vechi, cu valoare mai mare!

— La ce te-ai gândit?

— Știu eu undeva un fel de trăsură… cu geamuri de sticlă și cu niște copilași dezbrăcați, cu aripioare.

Sunt foarte frumoși, artistici. Îl iau de pomană, că zace aruncat într-un cimitir.

— Cu geamuri de sticlă… și copilași cu aripioare?!

Ce obiect e ăsta, Costică?

— Dric, mamă! Și-l folosim și pentru dormit, că tot avea el destinația asta. Iar recamierul… prea e ieșit din modă!

IARBA VERDE DE LÂNGĂ CASĂ

— Hm, chim! își drese vocea președintele asociației de locatari a blocului XF 324 Zet, după care, obținând tăcerea dorită, continuă cu gravitate:

— Stimați colocatari, ne-am adunat să hotărâm ce facem cu spațiul din fața blocului. Constructorii ni l-au lăsat curat, noi în casă nouă ne-am mutat, ce facem cu fața că fața blocului… fața locatarilor! Ce propuneți?

— Eu aș avea o propunere! se repezi primul un vecin îndesat, cu chelie. De când mă știu, mi-am dorit să grădinăresc, așa că vă plantez eu niște roșii.

Răsadurile le procur de la un grădinar vestit, costă ceva, dar ies niște roșii de un kilogram!

— Poftim, roșii în fața blocului! De ce să nu creștem și niște păsări!!! în fața blocului nu se plantează decât flori! replică, aruncându-și privirea în tavan, o vecină care semăna cu o actriță cunoscută al cărei nume nu-ți venea în minte oricât te-ai fi străduit.

— Ce-ați zice de niște brazi? întrebă un ins înalt, cu o pălărioară verde de cutreierător al munților.

Trece lumea, se uită, admiră și simte o dorință expresă să plece în excursie.

— Stimați colocatari! Eu, în calitate de președinte, m-am gândit să plantăm niște gazon!

— Sigur că da! să-și parcheze cine vrei și cine nu vrei mașinile!

— Noi să muncim și alții…

— Să bată derbedeii toată ziua mingea sub ferestrele noastre!

Tirul replicilor care exprimau opoziție ar mai fi continuat mult, probabil, dacă nu ar fi intervenit salutar președintele:

— Stimați vecini, vom pune peste tot inscripții cu „Strict interzis. Amendă de la… la!”

— Vezi să nu !

— Chiar o să le și respecte !

Alte comentarii similare țâșniră din rândurile adu nării dar toate fură acoperite de propunerea unui locatar cu un cojocel de oaie care, probabil, nefiind bine argăsită, mai exala încă destul de puternic, mi roșul original: — Cel mai bine ar fi niște pomi fructiferi. Sau viță de vie!

În liniștea coborâtă pe urma acestei propuneri îndrăznețe, două degete se ridicară timid. Ele aparțineau unui individ cu cravată, situat în dreapta președintelui.

— Dacă îmi permiteți, pronunță el cu o voce moale, eu mă pricep mai mult la arbori cotiți dar…

dacă îmi permiteți, prin asociere, aș spune că tot gazonul e mai…

N-apucă să termine cum e cu gazonul că tipul cu cojocel îl interpelă de sus:

— Da ’mneatale, ai idee când se plantează gazonul?

La mimica jenată a specialistului în arbori cotiți, președintele asociației își dădu seama că intraseră într-un impas din care cu greu se putea ieși. Atunci, puse întrebarea-cheie: — Cine știe când se plantează gazonul?

— Maică, zise o bătrânică întrerupându-se din împletit, am eu o nepoată care lucrează în ramură. Am s-o întreb când o mai veni pe la mine și…

— Majoritatea a fost de acord cu gazonul! adjudecă președintele asociației. Rămâne să se intereseze dumneaei la nepoată și ne-apucăm de treabă. Vă anunț eu la afișier când o fi să ieșim la…

Trecură câteva zile. Impacientat că nu primea în formația referitoare la plantatul gazonului, președintele sună la ușa bătrânicii

cu nepoata care lucra în ramură.

— Să vezi, maică, nepoată-mea e specialistă în plante de apartament dar a zis că se interesează ea la specialiștii de la pajiști și-mi dă răspunsul…

Peste alte câteva zile, președintele presat și de pericolul cu vița de vie, reprezentat de tipul cu cojocelul, sună din nou la ușa bătrânicii.

De data aceasta, specialiștii! în pajiști erau plecați până la unul, pe teren.

Urmă o nouă întrunire a locatarilor în vederea luării hotărârii definitive. Balanța înclina spre vița de vie când, specialistul în arbori cotiți, ridicând iarăși două degete cu timiditate, își exprimă părerea că specialiștii sunt plecați pe teren pentru a planta.

— Deci, conchise el, prin deducție, acum e momentul!

Și l-au plantat și ei. Cu mic cu mare, după toate regulile artei. Terenul a fost săpat, nivelat, semănat, udat etcetera. Toată lumea vedea, în perspectivă, o pajiște verde ca pe Wembley. Chiar se purtau discuții dacă e mai estetic gazonul să fie organizat în așa fel încât, privit din avion, să reprezinte o tablă de șah, dungile unei pijamale sau un mozaic cu tematică folclorică, de pildă, un cioban cântând din fluier unor mioare…

Numai că timpul trecea și, spre dezamăgirea tuturor, nu apărea nici măcar un fir de brusture, de rouruscă sau barem un ciulin, dar mi-te o perie de gazon!…

După cum era și firesc, s-a considerat extrem de necesar convocarea de urgență a unei consfătuiri de lucru extraordinare a locatarilor părtași la odiseea gazonului, întrucât se ridicau din ce în ce mai multe revendicări cu privire la transformarea sus-zisului teren în parking auto pentru autoturismele poprietate personală.

— Ce facem, vecinilor? atacă plin de duritate problema președintele asociației. Vremea trece și gazonul nostru nici gând să dea colți.

— Cei ce-și pregătiseră fel de fel de replici, la fel sau chiar mai dure, n-avură timp să deschidă gura fiindcă, fără a mai aștepta democratic înscrierea la cuvânt, bătrânica cu nepoata specialistă în plante de apartament, puse lucrurile la punct: — Să vezi, maică, îmi spuse nepoata! Specialiștii de la pajiști nu erau plecați la semănat!

— Dar unde erau? întrebă cuprins de o vagă neliniște pornită din senzația că făcuse o gravă eroare științifică, președintele.

— La un simpozion, maică! Stai, că-mi scrise aci nepoata unde fură. Ia, citește tălică, eu îmi uitai ochelarii acasă!

— „Perfecționarea tehnologiei plantării gazonului: perioade propice și mai puțin propice”!!! citi președintele din hârtiuța bătrânicii.

— Și care o fi perioada aia propice că pe cea mai puțin propice o văzui! își trânti cu năduf căciula de pământ tipul cu cojocelul care încă exala cu putere mirosul original.

— Chiar așa! sublinie și președintele asociației, disociindu-se total de toată tevatura de până atunci.

— Păi, n-apucă, maică, biata fată să-i întrebe că de-abia veniră și plecară din nou.

— Aoleu, or fi plecat de-abia acum la semănat! se grăbi să se despovăreze de orice vină președintele.

— Nu, maică, plecară la alt simpozion.

— Dacă-mi permiteți, ridică atunci, din nou, două degete specialistul în arbori cotiți, prin deducție…

— Da! Ce-ați mai dedus? îl întrebă, privindu-l cu o fixitate ce nu prevestea nimic bun, președintele.

— … prin deducție, își continuă metodic firul gândirii specialistul în arbori cotiți, dacă specialiștii au fost în simpozion și acum sunt din nou în simpozion…

— Ei? îl grăbi să deducă mai iute președintele.

— Timpul cel mai propice pentru plantarea gazonului este… între două simpozioane!

BINGBANG !

— Uuuaaah! cască din răsputeri Titică. În sfârșit, să dorm! declară ajuns la capătul puterilor. Să dorm 24 de ore. Nu mai pot de somn! Pic!

Copilul i-a împlinit ieri șase ani. La ora 21 l-au trimis la culcare și l-au sărbătorit până la ziuă.

De la vorbă până la faptă nu-i decât un căscat și, în liniștea deasă a camerei, se aude mai întâi o respirație regulată, apoi un sforăit

ușor care se transformă cu rapiditate într-un uruit de Boeing ambalându-și motoarele. E Titică. Așa doarme el. Sonor.

La un moment dat, sonorizării lui Titică începe să-i facă concurență alta care tinde să-l acopere: un tic-tac ca de pendulă care sporește din ce în ce mai mult în intensitate, mixându-se, în final cu un strigăt de război al unui indian piele-roșie.

— Nuuu! Nu vreau! Mă predau! Îndurare! răcnește Titică ajuns cu un salt acrobatic direct pe podea.

Introdus de sonorizarea respectivă în plin coșmar, se și vedea pe cale de a-și pierde scalpul sub securea lucitoare a unui Apache de western, vopsit în culorile războiului.

— Aoleu! se dumirește Titică, e ceasul!

Ceasul este cadoul adus de bunul său prieten Mitică, cu ocazia sărbătoririi copilului. De ziua lui. Un ceas care, la sfert, la jumătate și la oră, bate bingbang ca pendulele dar, în plus, urlă și ca indienii.

Mitică îl meșterise personal.

— E neîntrecut, Mitică ăsta! Are niște idei!!!

La aniversarea copilului lui Titică venise costumat. În băiețel. Cu pantaloni scurți și șosete trei sferturi. Venise după el și cu trei sferturi din oraș care căscau gura ca la urs. Altă dată a venit costumat în damigeană! De cincizeci de litri. Și l-a pus pe Titică să-l umple. Cu vin! Că ăsta e rostul dami gene!! Până la urmă Titică a fost nevoit să-l pună în pivniță, la rece. De-atunci așa i-a rămas numele: Mitică Damigeană.

— Gata, încetează! se răstește Titică la ceasul inventat de Mitică.

Ceasul nu înțelege, continuă să scoată urletul și o ros, în intenția de a-și îndeplini până la capăt menirea pentru care l-a creat Mitică: să trezească din somn până și morții…

— Cum s-o opri, oare?! se întreabă disperat Titică, că dacă l-a făcut Mitică, l-a făcut serios, nu s-a jucat.

Mitică e foarte priceput! N-o să vă vină a crede dar ceasul l-a făcut dintr-o brichetă. Cu cristal de cuarț! A adaptat-o! Bricheta era a lui Titică, dar când era „Damigeană”, Mitică i-a aruncat-o pe geam. Susținea că el e „inflamabil” și nu e permis să se umble cu foc pe lângă el că se aprinde. Ca să-l împace pe Titică i-a făcut-o ceas! Tot cu cuarț! Cică așa nu arde gazul de pomană.

— Barem de-aș putea să-mi aprind țigara cu cea sul ăsta, scrâșnește Titică.

Da! Cu ceasul! Cu Mitică nu-i exclus! Dacă-i faci rost de-o pendulă, ți-o transformă cât ai zice „pește”.

În frigider. Ce, nu i-a transformat frigiderul lui Tănase în incubator? Acum îi ies puii, din incubator, gata congelați.

— Mac-mac-mac-mac! se aude dintr-odată.

Nu, Titică nu crește rațe pe balcon. Nici în baie.

— Au, e telefonul! își dă seama el.

Tot o inovație a lui Mitică. El susține că soneria telefonului, prin monotonia ei, contribuie la crea rea unei stări de înstrăinare pentru cine o ascultă.

Așa… „mac-mac-mac-mac” e mai personalizat.com bate astenia și obezitatea.

— Stai, că vin ! încearcă să tempereze măcăitul telefonului Titică. Alo ! răcnește el în receptor încercând să acopere zbierătul ceasului care, probabil se defectase și se repeta în neștire ca o placă de patefon uzată, cine măcăie? Pardon! Cine-i la telefon?

— Ham-ham-ham-ham! veni răspunsul în receptor.

Auzindu-l, Titică leșină! Ați ghicit! După lătrat, nu putea fi altcineva decât… Mitică!

DE LA O PENIȚĂ

— Am văzut pe firmă că executați și reparații de stilouri. Vă rog să-mi îndreptați și mie penița la stilou.

— Mda! mai bine s-o înlocuim.

— N-are rost că încă e foarte bună. A alunecat doar spre dreapta din cauza scrisului.

— Evident! Aveți un scris nervos.

— Ce vă face să credeți?

— Poftim o coală de hârtie.

— Pentru ce?

— Scrieți o frază. Orice. Ce vă vine în minte.

— Păi…

— Nu ezitați prea mult că se denaturează rezultatul.

— Poftim, am scris. Se vede clar că penița este înclinată spre dreapta.

— Mda-da! „Să nu uit să cumpăr poșeta aceea maron de la Romarta”. E limpede. Aveți un eu con torsionat.

— De unde ați dedus?

— Uitați-vă aici: linia abruptă a lui „p”…

— Dar nu e „p”, e „j”.

— Cum, aici nu scrie „poșeta”?

— Nu, eu am scris „jacheta”.

— Poftim, exact ce-am spus și eu: aveți un caracter dificil, ezitant. Una scrieți și alta gândiți. Sunteți poetă, precis.

— O, am scris și eu ceva… cândva!

— Lăsați-vă ! Concepeți un conținut inhibitoriu din care se detașează static un subcult al imaginii cinetice progresive care estompează stimularea cognitivă.

— Și ce părere aveți în legătură cu…

— Nu reușiți să faceți față abundenței opțiunilor posibile.

— Posibil, dar mă interesează mai mult dacă îmi puteți îndrepta penița.

— Un moment! Ați suferit…

— … numai de pojar, când eram la vârsta pre școlară.

— Pardon! Ați suferit o influență, e adevărat de moment dar nefastă, care v-a creat o instabilitate personală. Oscilații de comportament.

— Aveți dreptate! Acum, de pildă, oscilez: să-mi repar penița sau să consult un psihiatru?!

— Nu mai e cazul. Dacă tot sunteți aici… Mai ales „C”-ul mă intrigă.

— Ce vă intrigă?

— „C” din cuvântul „cumpăr”. Îmi indică…

— … despre peniță, nu vă indică nimic?

— Îmi indică faptul că sunteți o fire colerică.

— Tovarășe, eu am intrat aici pentru un minut și dumneata mă reții cu povești.

— Colerică. Am avut dreptate! într-o viață anterioară ați avut dificultăți pe parcursul perioadei de tranziție.

— Nu cumva insinuezi că încă nu m-am tras bine din maimuță? Condica, te rog!

— În fond, dumneavoastră ce doriți?

— Penița! V-am mai spus de câteva ori.

— Ce rost are? Doar v-am recomandat să vă lăsați de scris.

— Asta voi decide eu! Dumneata fă-ți meseria dumitale.

— Întâi datoria de om! Sunt obligat să vă previn: vă paște un mare pericol! Veți fi strivită sub șu voiul năvalnic al ideilor nefiltrate aprioric…

— Cred că e cazul să încetezi cu gluma…

— Cu așa ceva nu se glumește, vă asigur.

— Mă puneți pe gânduri…

— E incipient dar se poate agrava. Nu răspund de urmări.

— Nu știu… parcă simt un ciocănel în cap…

— Nu pot decât să vă atrag atenția… renunțați la orice solicitare. Odihnă! Multă odihnă…

— Poate ar trebui să schimb locul de muncă…

— N-ar strica! Deocamdată, cel puțin, renunțați pentru un timp. Mergeți în mijlocul naturii, „de parte de mulțimea dezlănțuită”…

— Da, da! Am plecat imediat și nu mă opresc decât în mijlocul ei… Bună ziua!

— Alo, tovarășa! Luați-vă stiloul!

— Nu, mulțumesc, nu mai am ce să fac cu el! Sunt un pescăruș… Zbor! Fâl-fâl!

PEREGRINĂRILE UNUI PIAN

— Cu grijă! Vă rog, aveți grijă să nu-l dezacordați!

— Lasă, maistre, cu noi n-ai palpitații! Suntem specialiști!

— Și încă ce specialiști !!! Artiști, nu alta! Ce, e prima dată când „lucrăm” la instrumente muzicale?!

Discuția se poartă în jurul unui pian de concert care trebuie să ajungă în apartamentul proprietarului, pianist de bună seamă, și cei doi specialiști în transportul mobilierului, contractați la cooperativa de prestări.

— Unchiul Tase avea și el pian din ăsta, dar mai mult cu strune, îl avizează pe stăpânul pianului unul dintre specialiști, sprijinindu-se într-un cot pe pian și cu cealaltă mână aprinzând un Carpați fără filtru.

— Cum, adică, cu strune? își manifestă nedumerirea, mai mult ca să nu pară nepoliticos, beneficiarul serviciilor celor doi specialiști.

— Păi, mă mir că mata nu cunoști! Unii îi mai spune și țambal dar cunoaștem și modelul acesta! Ia ascultă, mata !

Și punând țigara pe colțul pianului, specialistul atacă o suită de arpegii cu caracter folcloric de toată frumusețea. Muzicală, bineînțeles! Vezi, specialiști, nu…

— Mă rog, vă cred, dar grăbiți-vă, că întârzii la repetiție!

— Aha, se dumiri celălalt, matale folosești instrumentul! Nicio grijă! între noi artiștii să nu ne ajutăm?! Că și matale…

— Cât ai zice „re”, e sus! La ce etaj, zici matale că stai?

— La șase…

— Cam sus! Nu-i alegro deloc! mai ales că are și mezanin!

— Da’ și matale ai să recunoști, că ești artist, vorba aia! Hai, Fane, atacă!

Fane se repede și el la clape și își manifestă virtuozitatea făcând să se audă un ritm săltăreț, ceva între „Hora stacato” și „geamparale”.

— Nu, Fane, nu uvertura, atacă „coda”! îl mustrului celălalt specialist și Fane nu se lăsă rugat, improviză un final furtunos.

— Coda, Fane! Coada! Coada pianului, atac-o!

Sostenuto! Con molto vivace, Fane, să vadă și dumnealui că nu-i simplu la instrumentul ăsta!

— Chiar așa! Las-o mai pianissimo că mi-a scos sufletul și de-abia făcurăm un palier!

— Pauză de respirație, comandă celălalt specialist!

— Și aplauze, completă Fane, râzând cu toți dinții.

Și zici, maistre, că mata cunoști instrumentul ăsta?

Ia, să vedem dacă ai ureche muzicală!…

— Doar n-ați vrea să mă apuc să cânt pe scările blocului, la pian! Vă rog, mă grăbesc!

— Nu, maistre, vreau doar să vedem dacă distingi matale laitmotivul ăsta! Ia zi, recunoști?

Și Fane cu un deget ciocăne în clape și, în același timp, fredonează cu patos, dând ochii peste cap: „Și bani ți-oi da, și vin ți-oi da…”

— Eu cânt numai muzică clasică, încearcă să creeze distanța cuvenită proprietarul pianului.

— Păi ce, asta nu e clasică? Să vedem, știi s-o interpretezi? și repetă subliniind cuvântul „bani”, prin lungirea lui „a”, „… baaa…”, Fane.

— Hai, Fane, că s-a prins dumnealui doar e ar tist! Mare artist, să trăiască! Nu-l fac pe dânsul două-trei sutare acolo!…

— Cum, mai vreți bani? se indignează pianistul, am achitat tariful la cooperativă.

— Lasă, matale, tariful! Ce, arta cunoaște tarife?

Mai ieși acilea cu două sutare și-l ai sus, la patru, furtunozo!

— Nu vă mai dau niciun ban! Vă rog să respectați tariful!

— Hai, maistre, ce te cramponezi de chestii de astea mercantile? Mata, un artist! Un artist trebuie să fie mai larg la suflet. Și apoi, nu știi și matale: „Baaanii n-aduc fericireaaa!”, lălăie insinuant Fane.

— Chiar așa! Te pui și matale pentru două sute! Vrei să se spună că nu încurajezi arta?

— Nu vreau să încurajez ciubucăria, se agasează „Maistrul”!

— Aoleu Fane! Ne-a jignit! Ne-a jignit profund!

Mă vezi înduioșat până la lacrimi! Și noi care am vrut să-l ajutăm, ca între artiști!!!

— Ce faci, maistre? se răstește Fane. Poftim! L-ai supărat pe nenea! Uite-l că plânge! Nici nu știi ce sensibil e!

„Nenea” scapă printre sughițuri:

— Și mai spune că e artist!

— Nu mai plânge, nene, nu te mai consuma, că-mi sfâșii inima îmi vine și mie să plâng! Înhââî! Regret, maistre, se întoarce dintr-odată cu ochii seci Fane, dacă nu înțelegi că artiștii trebuie să se ajute între ei reciproc, pianul aici rămâne! Pe scări! Și ai merita să ți-l scoatem înapoi în stradă. Ești dur, maistre!

Hai, nene!

VIZITA DE DOCUMENTARE

Cioc-cioc la ușă!

— Intră!

— Să trăiți, bine v-am găsit! M-am întors!

— Ia te uită, tovarășul Pândele! Bine-ai venit!

Ce repede a trecut o lună de zile! Dar, ia loc! Sunt extrem de nerăbdător să aflu cum a decurs vizita dumitale de documentare. Ce noutăți ne aduci? Ne interesează foarte mult ce s-a făcut în problemă în ultimul timp pe plan mondial.

— Ooo, în privința aceasta să știți că am avut o șansă nemaipomenită, am adus un material extrem de bogat: sute de diapozitive! Ce mai! Ce-i al lor, e-al lor! Sunt bine dotați…

— Bravo, mă bucur din tot sufletul! Și în privința…

— Stați, să vă spun pe rând: mai întâi evul mediu, știți, perioadele reprezentative…

— Poftim?!… A, da, înțeleg. Istoricul. Mă rog, nu e rău dar pe noi ne interesează ce e nou, ce pre ocupări de ultimă oră au!

— Stați, să vedeți! Uitați câteva fișe!… Am lucrat metodic. Podoabe din societatea antică, bijuterii, sculpturi din secolul al XVIII-lea. Cită perfecțiune. Ce artă…

— Bine, bine, tovarășe Pândele, dar în domeniul nostru? Cu cine te-ai întâlnit, pe cine ai văzut?

— A, da ! L-am văzut pe ăsta… cum îi zice… cu M! Acum îmi scapă numele dar e foarte cunoscut.

— A, Midleton, cel cu izotopii radioactivi.

— Nu, nu, tovarășe director, acela cu barbă, cur îi spune? Ei, fire-ar să fie, ce lapsus am!

— Mirneau?! Savantul care a conceput sistemu' de detecție a…

— Nu-nu! E celebru… înalt, cu M…! Cum îi spune, dom'le, îmi stă pe limbă…

— Ah, Merlin! Cum de nu m-am gândit ! Ai reușit să stai de vorbă cu el?

— Cum să stau de vorbă cu el?!… Cu piatra aia?

— Cum? S-a purtat rece cu dumneata?

— Rece e puțin spus! Glaciar!

— Mă mir! Merlin e un tip foarte curtenitor. Dacă are timp să te primească este extrem de sociabil.

— Păi, stați că mi se pare că nu așa îi spune… Tot cu M, dar nu Merlin… Adică, zăpăcit mai sunt! Stați că-l am aici pe diapozitiv. Uitați-l !

— Păi asta e o statuie! O sculptură de Michelangelo…

— Exact, ăsta-i! Ufff! Bine că mi-am amintit!

Cu el am luat contact. Chiar foarte apropiat! i-am văzut toate lucrările! Una nu mi-a scăpat! Și-am adus și o mulțime de diapozitive… Și o monografie bilingvă!

— Mă rog, mă rog, tovarășe Pândele! înțeleg apetitul dumitale pentru artă, pentru cultură, dar știința… în domeniul nostru, al izotopilor, ce ne-ai adus?

— În problema asta, ca să fiu sincer, n-am putut aduce nimic!

— Cum se poate? Dar dumneata pentru asta ai fost trimis acolo!

— Păi… n-au nimic nou, tovarășe director…

— Vai de mine! Au abandonat cercetările! Și-au îndreptat atenția spre alt domeniu? Ce preocupări au atunci?

— N-au nimic, tovarășe director, nimic nou! În ceea ce privește evul mediu însă, Renașterea, sunt tari! Am adus niște rarități, nimeni nu mai are așa ceva!

— Nu la asta mă refer eu, tovarășe Pândele, la alte noutăți! La noutățile pentru care ai fost la specializare… o lună de zile!

— A, păi de ce nu spuneți așa, tovarășe director, sigur că da! Au o mulțime de noutăți! Tiii, ce magazine au!

CÂND DAI ȘAMPANIA?!

— Bună ziua, tovarășe director! M-ați chemat?!

— Da! Tovarășe Cornescu, urgent! Efectuezi un studiu amplu, detaliat, în vederea optimizării procesului tehnologic de la secția dumitale. De fapt, știu că ai și niște preocupări mai vechi în sensul acesta.

— Am, tovarășe director. Un studiu care a primit cinci referate, pot să spun, chiar elogioase!

— Cu atât mai bine…

— Referatele acestea însă, după cum se învârt în jurul problemei, după cum plutesc în generalități, de notă cu strălucire că nimeni nu mi-a citit lucrarea!

— Asta-i bună! Tovarășe Cornescu, lasă fasoanele, îmbunătățești studiul, faci câteva propuneri concrete și constructive, apoi îl înaintezi celor în drept spre a refera. Ne este cerut la minister în maximum trei zile ! Dă-i bătaie !

Cornescu iese și monologhează cu sine însuși:

— Așa, Cornescule! Iar o noapte pierdută, iar o sută de pagini scrise stas și iar nu va citi nimeni nimic. Studiul meu va zace iarăși un timp într-un ser tar. Până când… Dar, ia stai! Tiii! Ce idee mi-a venit! Hai, că sunt genial! Unde e studiul?!… Așa! Uite-l! Ia, să scriem noi, de exemplu., uite, chiar aici, la pagina 15… că-i mai aproape! Așa! în paragraful al doilea!… Nu, mai bine într-al treilea că-i chiar la mijlocul paginii… Sare drept în… Așa ! Să scriem noi frumos: „Cine ajunge cu lectura la acest ca-pi-tol…”

Ce i se va întâmpla celui care va ajunge cu lectura la acest capitol” nu mai putem ști, deoarece Cornescu n-a mai rostit cu voce tare ci a

silabisit, probabil, în gând.

Ce știm însă, este faptul că, în termenul fixat, eroul nostru s-a prezentat la director, cu studiul revăzut și adăugit:

— Tovarășe director, am terminat. Poftiți studiul…

— Foarte bine, îmi place că ești punctual! L-ai dat la avizat?

— Scrieți dumneavoastră cine trebuie să avizeze și că e urgent. Dacă văd semnătura dumneavoastră…

— Bine, bine!… „Spre avizare! Urgent! Comisia pentru creația tehnico-științifică. Tehnologul șef ! Beneficiarul. Specialistul de la institutul de cercetări. Directorul tehnic. Contabilul șef. Colectivul pentru avizări. Comisia pentru referări… Mai e cineva?

— Suficient!

— Difuzează-l urgent! în câteva ore să fim în po sesia referatelor! Eu plec în seara asta la București.

Să fie totul gata! A! Lasă-mi și mie un exemplar să refer și eu! încă ceva! Te rog, fii atât de amabil, adună-le dumneata de la toți și adu-mi-le diseară acasă, până la ora 21, când plec eu la gară! Mulțumesc! La treabă, la treabă!…

La ora 21 punct Cornescu sună la ușa directorului.

Îi deschide fiul acestuia, un puști vioi, de vreo zece anișori:

— Dumneavoastră trebuie să fiți inginerul Iornescu! Poftiți, tăticu' vă așteaptă!

După ce îl introduce în sufragerie, unde apare și directorul destul de curând, puștiul nu se dă dus.

Parcă ar vrea să întrebe ceva.

— Tovarășe director, spune Cornescu, iată referatele. În esență, se subliniază că… „Studiul merită atenție!… Denotă ta-ta-ta-ta, ridică probleme…ta-ta-ta-ta, prezintă interes… na-na-na-na!” și așa mai departe. Sper că dumneavoastră ați remarcat, la concret, că dacă aplicăm soluțiile propuse de mine, eficiența crește cu…

— Sigur că da! se grăbește să aprobe directorul, e foarte interesant, sunt atinse probleme vitale, de notă preocupări serioase. Merită toată atenția… Deocamdată însă, Cornescule dragă, avem alte probleme! Lasă-le la mine, o să mă ocup eu…

— Mă bucur că l-ați citit cu atenție! Vă mulțumesc, pot să plec?

— La revedere, dragă, și aveți grijă cât lipsesc eu…

— Nene, intervine puștiul directorului, când dai șampania aia?

— Tinel, se poate? se indignează directorul. Nu ți-e rușine? Cum îți permiți?

— Păi, tăticule, nu-i al lui nenea dosarul care mi l-ai dat să tai din el calc pentru aeromodelele mele?!

La pagina 15 scrie clar: „Cine ajunge aici cu lectura primește de la mine o sticlă de șampanie”. N-ai scris matale, așa, nene inginerule?

EXAGEREZI !

— Ați sunat?

— Da! Tovarășa Maricica, fii bună… o cafea și un pahar cu apă minerală. Dar să fie rece!

— Numaidecât! îl primiți pe tovarășul Neagu?

— Cine mai e și ăsta?

— Stagiarul. De vreo trei zile tot încearcă se vorbească cu dumneavoastră. Ați fost mereu ocupat. Ba în ședință, ba…

— Stagiarul! Mda! Să intre. Trebuie să avem grijă de băieții ăștia tineri. Lasă și sticla, tovarășa Maricica! E cald al naibii! Acum ar trebui să fiu la ștrand dar… asta-i! Să intre băiatul ăsta!

Din ușă, tovarășa Maricica îl invită pe stagiar:

— Poftiți, tovarășe Neagu.

Un tânăr cu aspect de om studios, ochelari, început de chelie, cam firav, cu un nod al lui Adam proeminent, se prelinge pe lângă secretară:

— Să trăiți!

— Salut, tinere, salut! Ei, cum merge treaba? Te-ai acomodat? Ia loc, ia loc!

— M-am acomodat. Așa cum mi-ați recomandat dumneavoastră, pentru început, m-am plimbat prin uzină, am luat contact.

— Bravo! Mă bucur! Acum la treabă, la treabă…

— Asta voiam și eu să vă întreb: la ce treabă că, zic eu, m-am plimbat destul, am văzut uzina, procesul de producție…

— Of, tineretul ăsta! Vrei să spui că gata! Ai văzut totul, știi totul…

— Nu, nu vreau să spun asta dar vreau să mă apuc și eu de muncă! Sunt destule de făcut.

— Exact! Ar trebui să treci și pe la serviciul economic, să vezi cum se întocmește o balanță, un necesar de piese…

— Eu sunt inginer metalurgist, aș putea să dau o mână de ajutor efectiv în secție. Mai ales că e nevoie…

— Da, da! Ai dreptate! Uite, chiar am nevoie de un om de nădejde, cu spirit de inițiativă, care să aibă grijă de condică!

— Și v-ați gândit la mine?

— Categoric! Ești tânăr, plin de energie…

— Eu ziceam că… știți, cât am umblat prin secții am constatat câteva, să le spunem, neajunsuri. Am putea să le remediem rapid.

— Neajunsuri? Interesant! Și care ar fi?

— Să vedeți… s-ar câștiga mai mult timp dacă s-ar face o aprovizionare mai ritmică cu piese…

— Vrei să spui că se pierde timp… Cred că exagerezi puțin.

— Nu, nu, uitați, am pus pe hârtie timpii morți și am făcut o propunere…

— E tare cald, nu-i așa? Nu vrei un pahar cu apă?

— Nu, mulțumesc 1 Cred însă că până se eliberează piesele din magazie…

— Să nu exagerăm. Lasă, că aranjez eu asta. Mai ai ceva?

— Da! Cu materia primă… se cam face risipă.

— Risipă! Exagerezi, tinere!

— De loc! Ați văzut ce-i în spatele halei numărul 3?! Cu materialul aruncat acolo se poate executa producția unei zile record.

— Să nu exagerăm! Pierderi admisibile…

— Se pierde multă energie… mașini care merg în gol…

— A, nu! Aici te contrazic! Sunt convins că exagerezi. Mai este câte un caz, poate, pe ici pe colo, dar astea sunt excepții. Să nu generalizăm!

— Să știți că am pus toate constatările mele pe hârtie, eu nu vorbesc în vânt…

— Tovarășa Maricica! răcnește apăsând furios și pe butonul soneriei. Nu e gata cafeaua aia, o dată?

— Imediat v-o aduc ! îi comunică speriată prin ușă Maricica.

— Exagerezi, tovarășe Neagu, exagerezi! mai ai ceva de spus?

— Aș mai avea. Dar, cum văd că nu sunteți deloc de acord cu mine, nu vreau să vă mai deranjez. Mă retrag…

— Stai, frate, unde fugi așa! Uf, tineretul ăsta !

N-aveți răbdare de loc. Ia loc! Bei un pahar cu apă rece?

— Nu, mulțumesc!

— O cafea? Tovarășa Maricica, servește-l, dragă, și pe tovarășu' Neagu, cu o cafeluță!

— Îi fac numaidecât! se grăbește Maricica.

— Deci, spui că sunt neajunsuri? soarbe delicat interlocutorul lui Neagu, din cafea.

— Mde… ce să mai spun și eu?!…

— Spune, frate, spune! Trebuie să recunoaștem! Ce mai, treaba nu merge chiar așa cum ar trebui! E debandadă!

— Ei, nu…

— Ba da! Să spunem lucrurilor pe nume! Dacă nu mă ocup eu de fiecare fleac în parte, se duce de râpă!

— Nu e cazul…

— Ba e cazul! Ce se întâmplă aici, e inadmisibil! E o jale totală…

— Ei, să nu exagerăm!

— Nu exagerez nimic, tovarășe dragă, asta-i realitatea! S-au învățat rău. Nu-și pune nimeni mintea la contribuție. Umblă toți numai după interesul lor, de întreprindere poate să se aleagă praful. E permis, așa ceva?

— Nu știu, cred că…

— Cât o să mai dureze risipa asta, tinere, cât o să mai dureze? Zilnic se aruncă tone de material, producții întregi se aruncă la gunoi! Nu se mai poate!

— Aș spune că exagerați, tovarășe…

— Să nu spui nimic! Situația asta nu mai poate continua așa! Ce-i cu mașinile astea care merg în gol? Ce-i aici? Casă fără stăpân? Noi nu ne putem juca cu treburile astea, tinere! Nu putem și nici nu avem voie!

— Să nu exagerăm! Știți, situația nu e chiar așa de…

— Ba e! Și e mai grav chiar decât îți închipui dumneata! Dar s-a terminat! Gata! Trebuie să luăm măsuri! Noroc cu dumneata! Un tânăr vigilent, energic, metodic! Dumneata, tovarășe Neagu, ești salvarea noastră!

— Vai, dar chiar că exagerați, Tovarășu’ di…

— Nu, nu! Salvatorul nostru! Cum să-ți mulțumesc? Ce pot să fac pentru dumneata ca să mă recompensez? Toată viața îți voi fi îndatorat, o știu!

— Vă rog, nu e cazul…

— Ba e, ba e! Ce să fac eu pentru tine, dragul meu? îmi ești ca un fiu! Cu ce să te răsplătesc?

— Dar nu-mi trebuie nimic, vă spun sincer…

— Ba îți trebuie, îți trebuie! Da’ ce să… cum să…

Aaah! Știu! Mi-a venit o idee nemaipomenită! Dar meriți pe deplin! Viitorul îți este asigurat la înălțimea serviciului imens pe care ni l-ai adus! Dragul meu, scumpul meu băiat, de mâine te ocupi de condică!

CUM O SCOȚI LA VOPSEA

Nu știu dacă se mai poate adăuga ceva la odiseea automobilului. Dacă se mai admit pe ici, pe colo mici tușe, mici nuanțe… Fiind vorba de nuanță, ca și în cele ce urmează, trebuie precizat că, numai cine are automobil și n-are garaj, știe ce înseamnă martiriul în viață.

Zgârieturi, embleme distruse, broaște forțate, par brize sparte, inclusiv caroseria mototolită, iată câteva din nesemnificativele torturi psihologice administrate cu generozitate celor aflați în această situație de crudul destin. Destinul a fost acela care a făcut ca, într-o însorită dimineață de iulie, deci în plin sezon, când Service-urile sunt supraaglomerate, un reprezentant al acestei uriașe majorități, să-și găsească auto mobilul, parcat peste noapte sub un felinar din curtea interioară a blocului, cu o aripă serios avariată, de către un autor rămas total necunoscut.

Victima nu a avut altceva de făcut decât să apeleze la serviciile unităților specializate în acest sens, deci luă drumul „Service-ului”. Înlocuirea aripii nu a constituit o problemă. Problemele au început la vopsit.

— Stima și considerația, se adresă el mai marelui peste vopsitori. Aș avea și eu o aripă de vopsit!

— Vă servim, vă servim, nu e mare lucru! îi așsi gură stimatul și consideratul! Vă costă…

— Am plătit deja! se grăbi victima. Dumneavoastră doar să-mi repartizați un meșter priceput.

— Daaa? Mă rog, zise mai marele, dintr-odată indiferent! Gicăăă! Ia vezi, că dumnealui are ceva pentru tine. Vezi ce poți face !

Gică, un băiat tânăr care, spre deosebire de ceilalți meșteri, avea o salopetă de alergător de curse imaculată dar, tot spre deosebire de ceilalți, care arătau ca niște curcubeie dar lucrau la câte patru-cinci

mașini deodată, se plimba agale de colo-colo cu mâinile în buzunare, întrebă: — Ce culoare să fie, meștere?

— Alb 13.

— Aaa, alb 13! Aveți vopsea?

— Păi, dumneavoastră nu aveți?

— Ba avem, dar nu se potrivește la nuanță!

— Dar eu știam că albul 13 nu se depreciază…

— De unde ați mai scos-o și pe asta? Adică, știți mai bine decât mine? Mă rog, eu v-o fac așa, dar pentru câteva grame de vopsea n-o să încep un butoi…

— Și atunci ce facem? dori să-l împace victima.

— Mergeți și cumpărați! îl îndemnă scurt Gică.

— Dacă nu există altă soluție, atunci… Până la ce oră vă mai găsesc?

— Păi, nu mă mai găsiți! Veniți mâine, la prima oră.

A doua zi, la ora stabilită, adică prima, victima aștepta cu ultima cutie de alb 13, găsită într-unul dintre magazinele de specialitate — cărora le lipsea în acel moment cu desăvârșire această nuanță —, dar Gică avu un moment de slăbiciune când fu să se scoale dimineața și mai întârzie, ca urmare, preț de vreo oră și ceva, însă până la urmă, apăru. În 15 minute se apucă de lucru, în alte 15 pregăti vopseaua, pistolul, în alte 15 aripa și în 2 minute termină și cu vopsitul.

Încântat de asemenea operativitate, fericitul cu aripă nouă se învârtea țanțoș în jurul propriei sale mașini, de pe a cărei caroserie fusese îndepărtată orice urmă a coliziunii când, deodată, îi fu dat s-audă: — A dumitale e?

Un tip cu șepcuță și burticică destul de impozantă îl privea cu doi ochi în care se citea o imensă milă.

— Da, a mea! ezită victima.

— Păi ce faci? Nu vezi că nu se lovesc nuanțele?

Victima holbează ochii, privește în soare, în umbră, de sus, de jos, din lateral și parcă… într-adevăr, nuanțele nu se „lovesc”.

— Nea Gică! fuge el după meșter, nu se prea armonizează nuanțele…

— Ce stric eu? Asta-i vopseaua care mi-ați adus-o, asta v-am dat-o! Eu am terminat!

— Ba n-ai terminat de loc! îl acroșează tipul cu șepcuță. Datoria dumitale e să-i repari omului defectul…

— Eu nu sunt specialist dar știu un meseriaș care îți scoate nuanța la fix! Are mâini de aur…

Remarca, aparținea unui nou personaj care se ața șase la grupul Victimă-șepcuță-Gică, un ins cu o carură impozantă căruia greu ai fi putut să nu-i dai crezare. Gică însă nu se lăsă impresionat: — Dumneata, dacă nu ești specialist, de ce te bagi?

— Nu se poate totuși remedia? încearcă stăpânul mașinii să aplaneze conflictul.

— Așa-i la Service! Eu aveam o trepidație în volan când depășeam 120 la oră, mi-au dat jos cutia de viteze și acum nu mai am trepidații dar nici 120 nu mai prind! în discuție se introdusese acum și o tânără în costum pantalon elegant, cu mănuși de automobilist și ochelari de soare.

Gică le întoarse spatele neglijându-i suveran, iar tipul cu șepcuță se putu desfășura în voie…

— Nuanța asta se scoate cu zeamă de lămâie!

— Exact, confirmă și nespecialistul, dar trebuie și un albuș de ou! Crud!

— Ba, să fie bine fiert, îl contrazise tânăra.

— De unde ați mai scos și asta cu oul? Zeama de lămâie e sfântă! Dați-mi niște zeamă de lămâie și v-o fac eu aici pe loc!

— De unde zeamă de lămâie?. Geme victima.

— Dacă vă duceți după cumpărături, intervine Gică, vă rog să-mi luați și mie 20 de kilograme de ardei capia. La oțet sunt o nebunie!

— O treime oțet și restul miere de albine, dovedește competență și pe acest teren tânăra.

— Miere de albine? se sufocă Șepcuță. Habar n-aveți! Zeamă de lămâie. O lămâie la trei kilograme de oțet și te lingi pe degete! Lămâia e infailibilă, ascultați-mă pe mine! Pe deasupra își păstrează și culoarea! Parcă ar fi naturali…

Ajunși aici, Gică o luă din loc parcă ar fi avut o treabă foarte urgentă iar, când victima întoarse capul spre ceilalți preopinenți, aceștia îi întoarseră și ei spatele, ca și cum nu l-ar fi cunoscut.

Rămas singur, un gust sărat îi semnaliză funcționarea intensă a glandelor lacrimale, fapt ce nu i se mai întâmplase din copilărie, dar

cineva îl trase de mânecă: — Nene, i se adresă un puști care se pierde într-o salopetă unsuroasă, după toate aparențele un ucenic, vrei aripa la nuanță? Ieși cu o bătrână și ți-o face băiatul pe loc!

— Nu ți-e jenă, măi băiețaș, de la vârsta asta te-ai învățat cu… lăsă replica în suspensie victima. Pleacă de-aici!

— Plec, nene, dar și matale, pleci cu mașina bicoloră. Ceea ce s-a și adeverit !

Din când în când, și mai ales atunci când își spală mașina, eroul acestei întâmplări este mistuit de o întrebare: n-ar fi fost totuși bine să încerce cu zeamă de lămâie?!

ATENȚIUNE! BERBECI!

Sunt ultracunoscute cazurile unor turiști care, plecând în scopul bine determinat de a se recrea, au constituit victime sigure pentru cele mai cumplite calamități, transformându-se în adevărate și integrale pachete de nervi, întrucât ori nu au găsit cazare, ori și-au găsit locurile ocupate, ori și-au pierdut baga jele, mașina — uneori cu soacră cu tot, alteori numai soacra — ori câte și mai câte, încât inventarul complet ar putea acoperi zeci și zeci de kilometri de hârtie teletypică.

Sunt informat că specialiștii nu au rămas indiferenți la acest aspect dramatic al turismului și, venind în întâmpinarea acestui gen de catastrofe, au elaborat un element extrem de util care nu trebuie să lipsească din dotarea aceluia ce hotărăște să se avânte în această hazardată aventură. Este un manual pentru prevenirea accidentelor de drumeție, editat în mai multe limbi, preconizându-se desigur atât uzul său intern cât și cel extern.

De exemplu, în ipoteza când turistul intenționează să peregrineze pe soluri străine cum ar fi cel în formă de cizmă, pe baza acestui instrument de lucru, poate să-și însușească și să emită în dulce grai al cantonete lor, precepte ca cele ce urmează: — „Păziți-vă de câini! Păziți-vă de berbeci! Păziți-vă de hoții de buzunare! Am claviculele zdrobite! etc., *etc.* Și cu aceasta trebuie să precizez că, în ultimul timp, berbecii au devenit, se pare, serioase pericole pe drumurile publice din Roma! Deci, atenție!

Într-o altă ordine de idei, turistul se poate obișnui din plecare cu aceea cum că:

— „Mi-e frig ! Mi-e cald! Sunt bolnav! Mi-am pierdut prietenii! Am uitat banii! Am pierdut cheile! Am scăpat trenul! Oamenii ăștia mă plictisesc ! Pleacă! Mi-au furat valizele! Unde este bolnavul? Unde este spitalul? Unde este biroul de obiecte pier du-te? Lama aceasta îmi taie pielea! Nu, m-am tăiat la un deget!” și așa mai departe.

Nu este foarte optimist dar nu acesta este scopul manualului, de a crea o falsă euforie…

În cazul când este Vorba de turism cu automobilul personal, cel în cauză se poate pregăti sufletește, după cum urmează:

— „La cât se ridică amenda? Motorul meu are ra teuri! Motorul are un zgomot! Calează! Trebuie să-mi schimbați bujia, carburatorul, planetarele, discul de ambreiaj!” sau „Veneam din stânga, aveam deci prioritate! N-ați semnalizat! Mi-ați boțit aripa!”

Pentru cei cărora le-ar fi tăiate aripile, le stă la dispoziție capitolul maritim:

— „Am rău de mare! Arătați-mi drumul cel mai scurt până la cabină! Please? Unde sunt pilulele? Mă doare spatele, stomacul, capul, rinichii, oasele! Am migrenă, colici hepatice, grețuri, oreion!”

À-propos, oreion, în limba italiană, se spune „orecchioni”, „morbillo” însemnând rugeolă.

După cum se poate constata, specialiștilor nu le-a scăpat nimic. Turiștii au acum la îndemână un auxiliar prețios care, repet, nu poate lipsi din compartimentul pregătirii moral-volitive al niciunuia dintre ei. Mi-am făcut datoria, v-am prevenit, acum vă doresc „drum bun” și „vacanță cât mai plăcută”.

Cum? L-ați uitat acasă? O, zei! Faceți cale întoarsă cât mai aveți timp!

PANA DE CAUCIUC

Soneria sună alarmant în biroul secretarei.

Cum a venit, șeful a intrat preocupat în cabinetul său și, fără a mai aștepta ritualul cafelușei, a folosit cu nervozitate butonul de apel.

La figura intrigată a secretarei care supraveghea formarea caimacului, șeful comunică lapidar:

— Să vină la mine cei patru: Nazare, Lefter, Izbășoiu și Iftode.

Zis și făcut! Secretara ia ibricul de pe reșou, să nu scape totuși caimacul și, în următoarele două mi nu te, cei patru invitați cu atâta stăruință, își fac apariția în fief-ul șefului: — Să trăiți! Se aude pe patru voci.

— Luați loc! șuieră șeful. Sper că știți pentru ce v-am chemat!…

— Noi?!… Nu!… De ce?!… Ce s-a întâmplat?!

Își manifestă surprinderea, reală sau falsă, nu mai intră în discuție, cvartetul.

— Nu știți?!… Ei bine, să vă amintesc eu! Spre marea mea tristețe, ieri, ați lipsit de la program toată ziua, toți patru. De obicei, lipseați pe rând. Ieri, ce s-a întâmplat? Tocmai ieri, când vă prevenisem că nu admit nicio absență! Știați foarte bine cine trebuia să vină!!!

— Aaa! Ieri! aprobară cei patru și cu vocea și cu înclinarea părții anatomice care servește drept se din al gândirii. Ieri, să vedeți… se îngrămădiră con comitent ei cu explicațiile, dar șeful îi apostrofă fără milă: — Liniște! Să-mi explice fiecare, pe rând!

— Să vedeți, Izbășoiu, începu Nazare.

— Nu Izbășoiu, tovarășe Nazare! Nu Izbășoiu! Dumneata! Dumneata de ce-ai lipsit? Izbășoiu o să se explice singur. E destul de mare pentru așa ceva!

— Asta e, profită Nazare de sincopa șefului, toc mai pentru că știam ce zi este cea de ieri, ne-am vorbit toți patru…

— Ahaaa! explodează șeful. V-ați vorbit toți patru să lipsiți de la serviciu! Frumos, n-am ce zice!

— Nuuu, îl contrazice cu blândețe, ca pe un copil.

Lefter. Ne-am vorbit să venim mai devreme!

— Și, ca să nu riscăm să întârziem, îl completează Izbășoiu, am stabilit să trec eu cu mașina pe la fiecare pe-acasă să-i iau! Știți… transportul în comun…

— Aaa! Acum am înțeles! se preface șeful că îi aprobă. Și când colo, ce să vezi?!… Dimineață, ia mașina de unde nu-i! O prefăcuse o zână rea în bostan 1

— Nuuu! Nu-i adevărat! protestară indignați eroii noștri.

— N-a transformat-o în bostan, tovarășu' șef, vă rog să mă credeți pe cuvânt! declară cu mâna pe inimă Izbășoiu.

— Zău, Tovarășu' șef! Am văzut-o și noi cu propriii noștri ochi! Izbășoiu a venit de ne-a luat pe fie care! întărește Lefter. Pe mine m-a luat ultimul, da știți, eu stau la Cernica și, când să ieșim de la mir în șoseaua națională…

— V-ați ciocnit cu o farfurie zburătoare! îl între rupse șeful agasat.

— Nuuu!

— Eu, să fac accident?!

— El e foarte prudent! sunară replicile din sens opus.

Nazare consideră, în acest moment, că e cazul să pună capăt confuziei:

— Un motiv banal, tovarășu' șef, o pană de cauciuc stupidă, asta a fost…

— Un șofer experimentat, îi taie vorba șeful, schimbă o roată în două minute! Dumitale însă, ți-a trebuit o zi întreagă, tovarășe Izbășoiu.

— Îmi pare rău, se ofensă cel în cauză, eu o schimb în 3 și 40, tovarășu' șef. Dar și rezerva… cum am pus-o m-a lăsat pe geantă. Știu ce vreți să spuneți! Dar eu personal o verificasem cu mâna mea, de cu seară! Era piatră!

— Ghinion, ce mai! răsună simultan pe patru voci.

— Mă rog, să acceptăm această coaliție a forțelor potrivnice ale destinului, nu se lăsă șeful, și totuși…cât timp v-a fost necesar ca să „faceți” o roată?

— Păi… calculează Lefter, el fiind specialist în de meniul cifrelor, aproximativ o oră. A durat că a plecat Izbășoiu cu roata în spate…

— … fiind departe de orice așezare umană, clarifică situația Iftode.

— Și? interogă scurt șeful.

Tot Nazare fu cel ce se erijă în purtător de cuvânt:

— Când s-a întors, a montat-o…

— … În 3 și 40, precizează Izbășoiu, efigie e nedreptății personificate.

— Da! N-a durat mult deloc, îl aprobă purtătorul de cuvânt, și, pentru că se murdărise pe față, știți cum e în asemenea ocazii, îți ștergi mecanic fruntea și te pomenești tehnicolor, a mers să se spele în lac, altă posibilitate neavând.

— Deci, căldură, soare, lac… N-ați mai plecat! nu mai rabdă șeful.

— Se poate?! protestează lezat tot Nazare, noi ne urcasem în mașină când…

— … culmea ghinionului, îl secondează în lamento trioul Iftode-Izbășoiu-Lefter.

— … exact! preia din zbor Nazare. Când ne uităm pe malul lacului, Izbășoiu… nicăieri !

— Îl ademenise o sirenă în adâncuri! își dădu cu presupusul șeful.

Cei patru se privesc uluiți, de-abia atunci parcă dându-și seama că nicio asemenea ipoteză nu trebuie exclusă cu desăvârșire.

— Știu și eu?! își manifestă dubiul Iftode. În orice caz, Izbășoiu ba apărea, ba dispărea, încât am ajuns toți la concluzia că nu știe să înoate, deși fă cuse armata la marină…

— Și cum de nu s-a înecat? se arătă sincer mâhnit șeful.

— S-a aruncat Nazare și l-a salvat! îl lumină Lefter.

— Așa îmbrăcat cum era! aduce noi amănunte Iftode.

— Dar până l-a scos, a înghițit la apăăă!!! creionează cu tușe puternice, tragicul situației Lefter.

— A trebuit să-i facem respirație artificială!

— Bouche a bouche, insinuează șeful, nu i-ați făcut?

— „Bușabuș”, ce-i aia?! se miră cei patru.

— Ultima noutate în materie de salvat înecați:

respirație gură la gură! explică șeful, încântat că i-a băgat în cofă.

— Aaa, păi de-abia i-am deschis gura să-i turnăm puțin coniac, că nu-și mai revenea! lămurește cviprocvoul Lefter.

— De unde coniac?! se arată intrigat șeful.

— De la ospătarii de la restaurant, că au sărit toți când au văzut om la apă! justifică cu oarecare vinovăție Nazare.

— Și… și-a revenit? se arată intrigat șeful.

— Ce să-mi revin, Tovarășu' șef, cred că mi-au turnat pe gât un sfert de litru de coniac! se scuză înecatul.

— Cu forța! subliniază ceilalți trei.

— Cam neverosimil dar, dacă așa a fost, n-avem ce face! Bine că ai scăpat cu viață, Izbășoiule, totuși… cât a durat întreaga poveste? cere detalii cu o mină preocupată șeful.

— Cu totul și cu totul să fi durat cam o jumătate de oră! calculează, din nou, cu voce tare Lefter.

— Și nici n-am vrut să stăm să ne uscăm! își manifestă spiritul de sacrificiu Nazare.

— „Cu tot riscul, mergem așa uzi!", așa a spus Nazare, tovarășu' șef, exclamă admirativ Iftode.

— „Chiar dacă răcim, numai să nu lipsim!", da-da! Așa a spus Nazare, se instituie în ecou și Lefter.

— Așa a spus dar n-ați ajuns! încearcă să verși fiice și șeful, bineînțeles, cu mai puțin succes, el fiind mai mult om de acțiune.

— Exact! Dar nu știți de ce, Tovarășu' șef! exclamă victorios Nazare.

— Exact! Nu știu! conchide acid șeful, nu pentru că ar fi dorit chiar atât de mult să știe ci mai degrabă pentru că i se punea în cârcă faptul că, o dată, nu ar fi știut și el ceva.

— Coniacul! sugerează Nazare.

— Izbășoiu! îl ajută ceilalți pe șefu', cu elemente suplimentare de informație.

— !!… șeful.

— Cine să conducă mașina? îi sare în ajutor ser viabilul Nazare. Izbășoiu… coniac, noi… carnete de conducere ioc!

— Că noi n-am putut pleca în timpul programului să urmăm cursurile de conducere auto! își exprimă regretul, cu un ușor reproș,

Iftode.

— Asta-i! Nu l-am lăsat să se urce la volan sub influența alcoolului! finalizează Nazare.

— Dar, să știți, am vrut să telefonăm…

— Aparatul însă era defect…

— Ne-a înghițit toate fisele…

— Gata! M-ați convins ! oprește avalanșa asigurărilor de probitate șef'. Însă, pentru eliminarea oricărui dubiu, luați de-aici câte o foaie de hârtie și un creion! Da-da! Puteți lua dintre-ale mele. Așa! Și acum scrieți, dar fără să vă uitați unul la altul…La ce roată a avut loc pana?

Cu mult calm, evitând să se privească, Iftode, Izbășoiu, Nazare și Lefter se execută fără a sta pe gânduri nicio secundă. Apoi, cu sentimentul datoriei în plinite, înmânează șefului „lucrurile scrise".

Acesta, cu un zâmbet sardonic pe față, își pune tacticos ochelarii, îi mai privește o dată fix, desigur, pentru a ridica tensiunea, și, în sfârșit, se adâncește în lectura foilor.

Treptat, zâmbetul i se transformă într-o grimasă chinuită…Toți patru indicaseră aceeași roată! Dreapta spate…

Desigur, șefu' a avut atâta prezență de spirit încât să iasă cu fața curată din această încurcătură dar, de fapt, el nu era la curent cu un amănunt… Izbășoiu își vânduse mașina cu o săptămână înainte.

AUTOSTOPIȘTII

Înșirați de-a lungul șoselei, cu sacoșe, geamantane, papornițe, biciclete de copil, televizoare și câte altele, o duzină de bărbați, femei, copii și persoane în vârstă fac semnul bine cunoscut, cu degetul mare în sensul de circulație, la trecerea vijelioasă a fiecărui bolid ce iese din oraș.

O Dacie cam obosită oprește în dreptul unui grup.

La volan, un individ, și el cam obosit, cu o jachă ponosită de piele și pălărie bine trasă pe ochi.

— Până la București! anunță un bărbat care, apucând să deschidă primul portiera, s-a instalat pe canapeaua din spate cu un geamantănaș în mâini.

— Hai, grăbiți urcarea că aici „Staționatul e interzis”, îi îndeamnă conducătorul auto pe cei patru-cinci care se îmbulzesc să intre pe cele două portiere de la bordură. Da’ știți care-i prețul! Douășcinci de persoană.

— Păi, parcă era numai 20!! exclamă primul urcat.

— Condiții de iarnă, vitrege! își pledează cauza cel în cauză. Cui nu-i convine, să ia trenul. Primul vine peste o oră și patrușcinci. Cu locuri rezervate. La casă nu se mai găsesc!

— Luați-mă, maică, și pe mine! se roagă o bătrânică.

— Faceți-i loc și dumneaei, îi regizează conducătorul auto.

— De unde loc?! întreabă o tânără care, urcată ultima, de-abia reușise să închidă portiera. Și mai are și o paporniță cu gâște!

— Ce-ai cu gâștele mele, maică?! se miră bătrânica, îndesându-se voinicește în interiorul mașinii.

— Chiar așa! o încurajă tipul de la volan! Nu numai că au salvat ceva capital în antichitate dar pe varză sunt o nebunie! Cum le dai, mătușă?

— Le dau cadou, unui nepot al meu că-mi procură butelie!

— Cel puțin, luați gâștele în față! protestează tânăra. Uite dumnealui ce comod stă! se referi ea la singurul beneficiar al unui loc înscris în normele de circulație pentru Dacia 1300.

— Pardon! ripostă acesta. Să le țină stăpâna lor că sunt mai familiare. La mine s-ar putea simți în străinate!

— Auuu! M-a ciupit! strigă tânăra disperată.

Derutat de ieșirea stridentă a acesteia, șoferul pune o frână bruscă, cât pe-aci să se întoarcă mașina cu roțile în sus:

— Bine, domnule, e frumos? De ce-o ciupești? i se adresă el tipului cu geamantanul.

— Nu dânsul! Gâsca! se lamentă ciupită.

— Așa-s ele, prietenoase! Mi-e așa o milă că mă despart de ele!!! Le-am crescut de mici! se căină bătrânica.

— Am constatat! Pe propria mea piele! se revoltă tânăra, dorindu-le tacit să ajungă cât mai repede friptură.

— Banii, vă rog! se aude din față.

— Se poate, șefule? exclamă indignat tipul cu geamantul. Suntem oameni serioși…

— Serioși, neserioși, nu mă interesează! Banii înainte! C-am mai pățit-o eu! M-am ales cu mersi!

Și trage pe dreapta, tăind calea unui autoturism care-l claxonează copios.

— Ia te uită și la ăsta! ripostează viguros cel în culpă. Parcă ar fi șoseaua lui! Merg pe unde vreau, e bine? Stai că te plimb eu până la București numai cu faza mare! Și pornind în forță după cel care îl claxonase, pune faza mare și își aprinde cu gesturi nervoase o țigară.

— Vă rog, să nu fumați! Și așa suntem destul de înghesuiți! se aude vocea tinerei.

— Poftim! Vă deranjează fumul! Dar dacă mergeați într-un picior pe scară la cursă, era mai bine?

După ce că circulați cu mașină mică mai faceți și mofturi! Ce v-ați face fără noi?

— Las că și 'mneata câștigi destul de bine de pe urma noastră, i-o trântește cel cu geamantanul.

— Ce vorbești? Da' reparațiile mașinii? Da' ben zina? Da' dacă mă prinde Circulația? Noroc cu micii producători! Când le faci un transport la piață se lasă și ei cu ceva! Hopaaa!

— Filtru! semnalează tipul din dreapta șoferului.

— Na, că mi s-a oprit motorul! Toată lumea coboară și împinge că altfel înghețăm aici!

— Asta ne mai lipsea! bodogănește tânăra.

— Mătușă, ia-ți și gâștele!

— De ce, maică, să împingă și ele?! se miră mătușa.

— Nu, să se ușureze mașina!

Mașina pornește însă fără să împingă nimeni dar, ajuns în dreptul controlului, este invitat pe dreapta.

— V-ați pierdut pasagerii pe drum! îi atrage atenția politicos agentul de circulație. Nu vă e milă să-i lăsați pe frigul ăsta în plin câmp?

— Aaa, păi știți cum sunt oamenii… voiau să facă câțiva pași pe jos să se mai dezmorțească. Așa-s rudele, subliniază cel prins cu mâța în sac.

— Totuși nu face să-i lăsați pe jos! își arată.com pasiunea agentul! Cât vă întocmesc eu procesul vor bal, numai bine ajung și ei.

Pasagerii abandonați își fac loc cu greu printre nămeții de zăpadă. Înfrățiți la greu, fiecare o ajută pe bătrânică, ducându-i câte o gâscă.

— Iată v-au venit și rudele, îi semnalează agentul. Dumneaei e mama dumneavoastră?

— Nu, soacra! Dânsul mi-e văr, ea mi-e fiică…

— Vitregă! scrâșnește „fiica”.

— Păi, e frumos, maică, să ne lași în plin câmp? îl mustră bătrânică…

— Ha-ha! N-ați văzut că am glumit? Dacă nu mă oprea dumnealui, întorceam pe loc să vă iau! Urcați, urcați ! Dă gâștele, mamă soacră! Să le punem bine!

Și le luă afectuos în brațe.

Una dintre gâște, „prietenoasă” cum o educase stăpâna ei, „de mică”, îl ciuguli drept răspuns, cu ace lași coeficient de afecțiune!

— Aoleu! răcni maltratai. Sălbatice!

— Ooo! Dar nu prea vă cunosc! se arătă intri gât agentul de circulație. Ce fel de rude sunteți dacă se comportă așa cu dumneavoastră?!

— Ați văzut?! să le mai faci bine oamenilor! se plânse cel în cauză!

— Adevărat! turnă gaz peste foc interlocutorul său. Dacă mai puneți la socoteală și faptul că vă ridic permisul… chiar nu merită osteneala. Mergeți sănătos… încă douăzeci și patru de ore! După asta… mai circulați și cu autostopul!

PENTRU EVITAREA ORICĂREI CONFUZII

Mobilizare generală, în sala clubului întreprinderii.

Zumzetul vocilor se întrețese cu acorduri ale instrumentelor tarafului, cu fragmente de dans popular pe care schițează cu agilitate câte un început de învârtită vreuna din perechile din echipa de dan suri, cu vocalize melodioase intonate de trioul feminin „Armonia”, de la secția Ambalaj.

În capul mesei, așezată în formă de potcoavă, tronează un personaj important pe care toată lumea îl înconjoară cu deferență.

La un moment dat personajul important se adresează unui individ mărunțel, care nu stătuse o clipă locului:

— Vasilică, a venit toată lumea?

— Să trăiți, toată lumea prezentă. Șase absenți motivați de boală sau în delegație.

— Atunci, să începem! decretează personajul.

Vasilică solicită atenție sonor, cu cuțitul în gâtul unei sticle, obținând o liniște deplină. Ia cuvântul personajul important:

— Tovarăși! Ne-am strâns astăzi aici, în această adunare, cu scopul de a rezolva o problemă de mare importanță pentru colectivul nostru, aș putea spune chiar, o problemă de viață, tovarăși !

Pe finalul acestei fraze, taraful atacă „Mulți ani trăiască.

Oratorul încruntă din sprâncene, Vasilică face un gest scurt cu mâna, de sus în jos, taraful se oprește pe acordul corespunzător lui „Mulți.

— Pentru evitarea oricărei confuzii, continuă personajul, precizez că prezența tarafului aici, alături de noi, se justifică prin spiritul nostru de economie dezvoltat. Noi am aranjat, de altfel, mesele aici, în sala de spectacol, pentru a continua dezbaterile pe marginea punctelor înscrise în ordinea de zi a lucrărilor noastre…

Cei prezenți izbucnesc în aplauze furtunoase, nelăsându-l să termine ce avea de spus.

— Deocamdată, ca să nu pierdem timpul, dumnealor vor efectua o repetiție cu titlu de urgență în vederea susținerii unui viitor spectacol, chiar aici, în fața colectivului nostru. Așa că ei își vor vedea de-ale lor, noi de-ale noastre, într-o colaborare de plină, mișcarea artistică fiind din plin încurajată în întreprinderea noastră. Dar aceasta este o altă problemă pe care o vom lua în discuție la timpul potrivit, când va veni vremea acordării beneficiilor.

Deci, declar lucrările deschise dar, mai întâi, vă rog să-mi permiteți să salut, și în numele dumneavoastră, prezența aici, în mijlocul nostru, a mai tinerei noastre colege, Mândița care, de astăzi, a fost cooptată contabilă, fiind absolventă și noră în devenire a tovarășului contabil șef, în urma căsătoriei efectuate tot astăzi, total întâmplător, cu băiatul dânsului, și el aici, de față, de asemenea, un element de viitor al colectivului nostru.

Mâna lui Vasilică — cea dreaptă — se ridică fulgerător, taraful răspunde la secundă, intonând „Mulți ani trăiască!”, participanții la dezbateri izbucnesc în aplauze frenetice și urale de genul: „Să trăiască!” „Mulți ani cu sănătate!”, „Casă de piatră” etcetera.

Personajul încruntă iar din sprâncene, Vasilică mângâie, din nou, cu sonorități stridente gâtul sticlei și liniștea se reinstalează. Oratorul poate să continue: — Tovarăși ! Să fie clar, nu pentru asta ne-am adunat noi aici. Vă rog! Să nu dăm naștere la confuzii. Noi ne-am adunat aici în vederea unei analize serioase a perspectivelor de viitor, a găsirii celor mai bune soluții prin care să venim în întâmpinarea acțiunii de a demara în viață pentru care se pregătesc aceste două tinere mlădițe ale colectivului nostru.

Iată de ce aștept de la dumneavoastră ca, înscriindu-vă la cuvânt, să fiți scurți și să aduceți contribuții substanțiale la rezolvarea acestei probleme prioritare la ordinea de zi!

În ce ne privește menționez că noi, conducerea, ne-am sfătuit cu socrul mare… pardon, cu tovarășul contabil șef tatăl, și am hotărât să le repartizăm o cotă parte din fondul de premiere în sprijinul efectuării unei călătorii de studii sau, altfel spus, luna de miere, pe o perioadă de treizeci de zile lucrătoare.

Taraful intonează cu entuziasm și din propria inițiativă „Mulți ani trăiască!”

— Liniște, tovarăși! ponderează atmosfera, de astă dată, cu condescendență personajul important, semn că niciun orator nu poate rămâne impasibil la succesul obținut la mase. Liniște! în ce mă privește personal, ca unul ce-mi sunt aproape interesele colectivului, am decis să contribui cu una garnitură mobilă dormitor, stil „Drobeta”, întrucât tânăra pereche beneficiază de un apartament cu patru camere, așa cum se cuvine unor noi încadrați, întreprinderea noastră știind să-și achite datoriile față de oamenii muncii. Apartamentul fiind destul de vast pentru doi tineri singuri, este și firesc să-l dotăm cu cele necesare, în scopul de a înlătura senzația de gol. Sper că nu vrea nimeni să le fie casa goală, nu?

Aplauze frenetice, urale așijderea, mulțimea ridicată în picioare!

Taraful atacă vijelios laitmotivul cunoscut.

Cu palmele ridicate la înălțimea umerilor, oratorul solicită din nou liniște:

— Întrucât sesizez consensul dumneavoastră unanim, vă rog să vă înscrieți la cuvânt, în chip organizat. Deschidem lista înscrierilor. Scurt, tovarăși, și la obiecte… pardon, la obiect!

Și cu aceasta, oratorul ia loc demn, în aplauzele generale.

După o scurtă perioadă de unduire în valurile participanților la „dezbateri”, care aducea oarecum a ezitare, la privirea săgetător intrigată a personajului important, se ridică primul vorbitor: — Vă rog să-mi permiteți ca, luând cuvântul, în primul rând, să mă asociez la cele spuse de antevorbitorul meu, cu toată stima și considerația, dorindu-le celor în cauză la mai mare și mulți ani fericiți!

Taraful încearcă să se asocieze și el dar Vasilică îi curmă elanul. Ațintindu-l cu privirea pe vorbitor, îi dă a înțelege să treacă mai operativ peste partea introductivă și să abordeze fondul problemei.

— În ceea ce ne privește pe noi, eu și cu tovarășa mea am hotărât să ne aducem aportul cu un frigider „Artic” (sic!), ultimul tip, produs recent al industriei noastre de resort! Să-l stăpânească sănătoși!

De data aceasta, tarafului i se îngăduie să se desfășoare în voie.

— Cer și eu cuvântul! agită mina pentru a fi luat în considerație un alt orator. Am deosebita plăcere de a fi întru totul de acord cu antevorbitorii mei și, în ceea ce mă privește…

Să-l lăsăm pe participantul la cuvânt să-și expună punctul de vedere. Să nu ne neliniștim, va fi și el tot la obiect, pare-se, mașină de spălat cu program, și să ne îndreptăm atenția asupra discuției ce se desfășoară discret între personajul important și Vasilică: — Vasilică, o ureche la vorbitor și o mână pe calculator! în permanență, să fii la secundă cu subestima rea încasărilor per total, 'nțeles?!

— 'nțeles, să trăiți! Nicio grijă! Lucrările se desfășoară deosebit de fructuos! Vom depăși recordul de înscrieri la cuvânt obținut chiar și la adunarea generală a oamenilor muncii din primăvară! Peste o sută plus mijloacele fixe reprezentând inițiativa personală. Depășim planul!

— E-n regulă! La final, îmi prezinți bilanțul pe vorbitori! Urmărește-l pe șeful producției! Vezi ce dă din el! Să nu ai scăpări!

În timp ce Vasilică se împotmolește până la gât în asigurări de vigilență, cum că nu-i va scăpa niciunul, neomițând, de altfel, nimic din ce se vehiculează pe tărâmul angajamentelor verbale ale comesenilor, la cuvânt se găsește un diletant care de clară lapidar: — Contribui și eu cu o gâscă de la soacră-mea. Îndopată! Trăiască mireasa!

Taraful trece cam în fugă peste acordurile de rigoare, aplauzele sunt destul de firave incit personajul important nici nu este nevoit să ridice tonul, pentru a se face auzit. Însă se face, cu multă autoritate: — Vă rog, vă rog! Ce-i asta, „Trăiască mireasa"?!… Vorbiți la obiect! Ce? Suntem la nuntă aici? Dați naștere la confuzii!

Intervine primașul salvând situația:

— Să trăiți, astea sunt strigături! Dansuri cu strigături! Echipa de dansuri face repetiție și ea, nu?! Și au în repertoriu și „Hora miresei"!

— Mă rog, mă rog! concede personajul important.

Dar voi nu aveți și altceva în repertoriu? Ceva mai colectiv așa… să participe toată lumea!

— Se poate, tovarășe director! se indignează virtuozul. Noi suntem artiști atestați! Gore ! Ia, zi-i periniță, să repete tot colectivul!

În spațiul din potcoava meselor se încinge o periniță care îi scoală de pe scaune pe toți participanții la dezbateri, transformându-i în fervenți adepți ai mișcării artistice de masă.

După câteva ore de dezbateri în aceeași notă, urmărite de Vasilică, și cu vigilență și cu calculatorul de buzunar la îndemână,

dezbateri întrerupte numai de unele momente active de veritabilă artă coregrafică și vocală — ușoară și populară —, se acordă, din nou, cuvântul personajului important.

Acesta solicită puțină liniște prin ridicarea mânii drepte în care se află o cupă plină cu un rubiniu care face să-ți trosnească măselele:

— Tovarăși! Lucrările ședinței noastre dovedindu-se la înălțimea așteptărilor, declar lista luărilor de cuvânt închisă! continuă repetiția tarafului și a ansamblului de dansuri. Repet, a ansamblului lărgit! Alegeți-vă perechile! Sper că tânăra noastră colegă. Mândița, nu mă va refuza ca partener la formația de dansuri! Sper, de asemenea, să nu iasă vreo confuzie!…

La care, tânăra Mândița:

— Se poate, nașule?!… Să ne trăiești, întru mulți ani!

Taraful se dezlănțuie furtunos.

INTERPRETĂRI

Chiricuță fluieră vesel un cântec de drumeție. Se pregătește de plecare:

— Gata! Plecăm! Și pentru că plecăm, lucrul îl lăsăm ! improvizează el versuri aproximative pe melodia de drumeție. Orice dosărel, hop în sertărel.

Hop-hop, la galop ! Și situațiile, și referatele! Să se odihnească și ele până luni…

Cântecul îi este întrerupt de soneria telefonului.

— Alo! cine e? tovarășa Florescu?… Ce să fac?! Mă pregătesc de plecare. Știți, e sâmbătă și dacă e sâmbătă… Cum?!… Să las umorul și să vin la tovarășu’ director? Da’ e sâmbătă!… Da-da! Am înțeles, nu e sâmbătă! Vin în zbor!

Nu chiar în zbor dar cu destulă velocitate, pentru a folosi un termen înrudit, Chiricuță a ajuns la cabinetul directorului unde fusese chemat atât de urgent.

— Tovarășă Florescu, m-am prezentat! Pot să întru că… știți, mă grăbesc. Fiind sfârșit de săptămână…am programat și eu cu familia o ieșire…

— Așteptați! O să vă introduc când va fi momentul.

— Dar știți cumva de ce m-a chemat?! O să dureze mult? se frământă ca pe ghimpi Chiricuță.

— Nu știu! Știu doar că înaintea dumitale a intrat Sorescu cu un teanc de dosare. Înarmează-te cu răbdare!

— Vai de mine! Mi se duc toate planurile pe apa sâmbetei!

— Vai de dumneata? Vai de Sorescu! îți spun eu că am experiență în chestii d-astea! Cu Sorescu nu-i a bine! Directorul e supărat foc! Pregătește-te să iei în primire!

— Ce vă face să credeți? Știți ceva precis!

— Ce vrei mai precis? Eu miros furtuna din aer! Am eu semnele mele… Trebuie să știi doar să le interpretezi!

— Semne! Aoleu! Ce semne?

— Tovarășu' director a venit de la… gest semnificativ.

— Aha! deduce Chiricuță.

— Și cum a intrat pe ușă a spus sec: „Cheamă-l pe Sorescu la mine!" Textual, așa a spus. E semn rău!

— Dar ce poate să însemne semnul ăsta?

— Păi dumneata nu-l știi pe Sorescu? Cât crede-ai că o să-i mai meargă?! Toată ziua-bună ziua își bagă nasul peste tot, că aia nu merge, că aia trebuie îndreptată! Cică… inovații! Las că știm noi! Ai grijă să nu-i calci pe urme.

— Vă rog, două cafele tari! se aude prin dictafon vocea directorului.

— Vai de mine, se sperie secretara! Două cafele! Tari! Va să zică două cafele tari! murmură ea cu ochii în tavan! Măi, să fie!

— Asta cum mai trebuie interpretat? Spuneți-mi și mie, nu mă mai fierbeți!

— Ei bine, află de la mine că pe Sorescu îl paște…

— O mare nenorocire! îi ia vorba din gură Chiricuță.

— Da' de unde! Un mare viitor! își ia zborul…mai sus!

— Ufff! Mi-a venit inima la loc! Atunci, ce zi ceți? Intru și eu?

— Ai răbdare! Ce crezi că n-o să ai timp să intri la apă?

— Aoleu! Da' de ce să intru la apă?

— Păi, ce crezi, că se poate interpreta din toată vânzoleala asta? Crezi că te-a chemat să te premieze? Sâmbătă, la sfârșitul programului? Ești naiv! Mai bine ia-ți măsurile de precauție necesare! Vezi ce argumente poți să-ți aduci să te salvezi!

— Să mă salvez? De la ce?

— Ce face, frate, Chiricuță, nu mai vine o dată?!

se aude tot în dictafon vocea directorului, cu o ușoară nuanță de iritare.

— Sunt aici! tovarășe director, se repede Chiricuță, deși nu poate fi auzit de cel interesat.

— Tovarășă Florescu, introduceți-mă!

— E aici, tovarășe director, îl anunță în sfârșit, tovarășa Florescu, dând din cap compătimitor, în sens de „Vedeți? Se încurcă rău lucrurile! Am eu semnele mele!”

Chiricuță intră! Ușa capitonată este închisă în urma sa de către tovarășa Florescu ca o ușă de cavou!

Discuția în cabinetul directorului nu durează mai mult de zece minute! Chiricuță iese cu o figură gravă.

— Ei, cum e tovarășu’ Chiricuță? Ce i-a făcut lui Sorescu? Dar dumitale ce ți-a făcut? V-a promovat?

— Nuuu !

— V-a retrogradat?

— Nuuu!

— V-a schimbat?

— Nu!

— V-a sancționat?

— Nu!

— Dar spune o dată, omule, ce v-a făcut? Ah! Mi se bate ochiul! E de rău, precis!

— V-aș spune dar mi-e frică…

— Vai, tovarășu’ Chiricuță, dar știi bine că eu știu să țin un secret! Sunt mută, nu…

— Nu, mi-e frică să nu interpretați greșit!

— Se poate?! Știi doar că eu mă pricep să interpretez! Spune!

— Ei bine, nu știu ce să cred!

— Las că-ți spun eu ce trebuie să crezi, dumneata spune-mi ce s-a întâmplat!

— Să știți că nu a fost ceva grav…

— V-a tras doar o săpuneală! Știam eu!

— Nuuu! S-a analizat situația…

— Ce-am spus eu?!…

— La minister s-a analizat!!

— Asta-i! Sunt furioși foc! Dacă s-a ajuns până acolo… nu-mi mai spune nimic Ne facem toți ba gajul!

— Nu, ni-l facem numai noi, ăștia cu inovațiile…

— Ai văzut?! Ce v-a trebuit, frate, ce v-a trebuit!! Nu puteați să vă vedeți de treabă? Ce-au hotărât la minister?

— N-au hotărât nimic! Au lăsat la latitudinea noastră!

— Ei… atunci poate că se mai aranjează ceva! O să vă dea o mustrare și… poate scăpați!

— Nu, tovarășa Florescu, Ministerul ne felicită pentru aplicarea inovațiilor și rezultatele obținute și ne trimite într-o vizită de documentare. Asta oare cum trebuie interpretat?

COLECȚIONAR DE AUTOGRAFE

Fenomenul colecționării a fost dezbătut la timpul potrivit sub toate aspectele. Arareori, specialiștii în domeniu mai adaugă câte un mic detaliu care, în general, nu prea aduce nimic nou.

Fără a emite pretenția de a realiza, în cele ce urmează, o comunicare cu caracter științific, consider lotuși că am avut șansa să fiu descoperitorul unui caz oarecum ieșit din comun. Este vorba de un colecționar de autografe dar nu orice fel de autografe.

Nu participă la lansări de cărți pentru a smulge o dedicație unui autor „en vogue”, nu scormonește în străfundurile anticariatelor pentru a depista cine știe ce exemplar autografiat, nu fuge după vedete de la care să obțină semnul palpabil al unui contact cât de fugitiv ci, pur și simplu, adună cu pasiune ologrefe din cele mai puțin așteptate.

Totul a început cu colega de birou. Ea era abonată la presa centrală, el nu. Ca atare, în momentul când abonamentul colegei era adus în birou, el, cu nonșalanță, îl subtiliza sub ochii meduzați ai proprietarei și, până nu-l citea până la ultima rubricuță, nu i-l înapoia. Orice încercare de diversificare a procedurii eșuând, într-o bună zi, colega a făcut apel la ultima resursă: privindu-l fix pe sub ochelari, l-a întrebat cu un glas neutru: — Dacă ții neapărat, n-ai vrea și un autograf?

Răspunzând, Da” fără nicio ezitare, dintr-o pornire pe care nu și-o poate explica nici acum, în acea clipă, colecționarul nostru și-a semnat cu propria-i mână sinuoasa elipsă a evoluției sale pe orbita unei cu totul inedite încrengături a colecționarilor: autografe rare, autografe unicat, de-o factură cu totul personală și care nu posedă valoare decât în ochii săi.

Astfel, după autograful colegei de birou, „Cu drag colegului meu, acest ziar ce îmi aparține de drept și de fapt”, a urmat un autograf din partea băiețelului său, al cărui nume apăruse în revista școlii, citat la indisciplinați. Băiețelul, după momentul de stupoare resimțit la cererea bizară a tatălui, s-a grăbit să-i scrie pe un exemplar din revistă, următoarele: „Tăticului meu drag, care numai el mă înțelege!”

Caligrafic.

Apoi, un coleg de birou, primind sarcina să refac una din lucrările pe care, se pare, nu prea o duse la bun sfârșit, s-a pomenit solicitat să i-o ofere e dedicație, în ultima ei formă. Colegul s-a conformat: „Cu multă simpatie, respectatului meu coleg, această mică încercare, al cărei merit nu-mi aparține nici pe departe !”.

A urmat o perioadă de vid absolut dar destinul i-a surâs ! Șansa i-a oferit-o factorul poștal care venise să încaseze abonamentul la televizor. Deci și abonamentul a intrat în galeria autografelor colecționate, fiindu-i necesare eforturi uriașe pentru a-l obține, fac torul poștal neconsiderându-se demn de a da încă autografe.

La un moment dat era pe cale să obțină un auto graf de la un amic scriitor pe care îl urmărise pe parcursul a patru ani de zile în odiseea elaborării și apariției acestei lucrări. Simțea totuși un sentiment de neîmplinire când se gândea la calitatea acestei noi achiziții, când autorul însuși l-a scos din încurcătură, adresând cartea unui viitor ipotetic moștenitor al colecționarului care ar fi urmat să facă parte din școala autorului în cauză. Autograful respectiv a fost conceput cu multă simțire și artă dramatică, el acordând adresantului, care încă nu se născuse, toată prietenia autorului și speranța că îi va deveni un demn urmaș.

Treptat-treptat, colecția a început să se îmbogățească. Au urmat o notă de plată la un restaurant unde a servit masa în deplasare, un bilet de cinematograf la un film de artă numai cu nouă spectatori în

sală. Autograful a fost oferit de către directorul cinematografului celui de al 10-lea spectator al zilei. O copie după caracterizarea anuală, un proces-verbal de contravenție la regulile circulației, un catren foarte vioi de la un cunoscut căruia i-a împrumutat niște bani și încă nu i-a dat înapoi nici acum, o misivă de la nevastă în care îl ruga „cu drag” să-și încălzească singur mâncarea, ea întârziind la cosmeticiană, un loz în plic, necâștigător, un bilet de papagal, o frunză uscată, un pumn de nisip colecționat de pe malul mării în care, o vecină blondă și întâmplătoare pe plajă își scrisese cu degetul cel mare de la picior, numele mic, Didi, și multe, încă multe altele.

Acum visul cel mai îndrăzneț al colecționarului meu este să scrie o carte. El cu mâna lui. Vrea să și-o autoofere, în cel puțin douăzeci de exemplare, sub cele mai diferite formule: „Cu afecțiune, cu colegialitate, cu stimă și considerație etcetera etcetera!”

Până se va apuca să scrie, exersează diverse maniere de semnătură. E pe cale de a definitiva o duzină.

CE MI-AI FĂCUT, AMILCAR?!

Gorunescu își ia inima în dinți, ciocăne cu respect în ușă și… se-aruncă în groapa cu lei:

— Să trăiți, tovarășu’ Popazu! Permiteți?

— Intră, Gorunescule, intră! Care-i problema?

— Nu e nicio problemă…

— Atunci ce e?

— Veste mare, tovarășu’ Popazu!

— Ai câștigat la Loto?

— Mai ceva! Știți că am două fete…

— Să-ți trăiască… Nu te lasă fetele!

— Da, dar un băiat!!!

— Adevărat, dar despre ce e vorba?

— Voiam să vă informez că… vom avea un băiat, tovarășu’ Popazu.

— Felicitări! Sincere felicitări! Mă bucur pentru dumneata!

— Vă bucurați? Ce bine! Mi-ați luat o piatră de pe inimă…

— Nu înțeleg!

— Dacă nu îndrăznim prea mult… se fâstâcește

Gorunescu, eu și soția… și cele două surori v-am ruga…

— Spune, ce dorești: un concediu, mărirea retribuției?…

— Vai, se poate? Mă știți pe mine omul interesului?!… Voiam să vă rugăm să acceptați să dăm nu mele dumneavoastră băiețelului nostru pe care îl așteptăm cu tot dragul… Vă rugăm să-i fiți așa… naș onorific, nuuu…

— Aaa! Asta era deci! se dumirește Popazu. Bine înțeles, nu am nimic împotrivă dar să știți că nici eu nu sunt prea încântat de numele meu. Amilcar!

V-ați gândit cum o să-l alintați, că un copil se mai și alintă?

— Nu vă faceți griji, o să-l alintăm toată ziua, numai să fiți dumneavoastră de acord…

— Dacă țineți neapărat… n-am nimic împotrivă! Să vă trăiască!

— Și dumneavoastră să ne trăiți, scumpe tovarășe Popazu, s-ajungeți să-l vedeți mare alături de noi. Mulțumim din inimă. Să trăiți.

Cu această replică, Gorunescu iese cu o plecăciune adâncă și se îndreaptă radios spre propriul birou în care colegii, Fane, Sile, Nică, se sprijină care cu cea tele, care cu capul, care cu bărbia de mesele de lucru.

— Pe unde umbli, maistre? îl atacă insinuant

Fane.

— Pe un să umble? Pe la șef'! sare cu răspunsul gata pregătit Sile.

Gorunescu nu-i ia în seamă:

— Dragii mei, aflați că în curând marea noastră familie se va mări…

— Ne vine un nou coleg? săriră cei trei.

— Nu! Colegul vostru va avea un… ei, ia să vedem dacă ghiciți ce va avea! Va avea un…

— Un trabant!

— Un coșmar!

— Un accident!

— Nu-nu, râde Gorunescu satisfăcut că nimeni nu ghicește. Va avea un băiat!

Stupefacție generală, aplauze, chiote de bucurie, urări, îmbrățișări, toată, lumea este în culmea fericirii. Se prevestește chef mare.

— Și-ar mai fi ceva! continuă Gorunescu.

— O să ai și o fată!

— Gemeni!

— Quintupleți ca „Oaia cu cinci picioare”! răsună replicile entuziaste ale corului Fane-Sile-Nică.

— Nu! Băiatul se va numi…

— Onedin!

— Bobby!

— Kum-Kum!

— Nu! Amilcar! Tovarășu’ Popazu a fost de acord.

— Amilcaaar?!… bubuie corul F-S-N. (Adică
Fane-Sile-Nică).

— Da, este un nume cu rezonanțe istorice.

Cu lacrimi în ochi, trioul convine că Gorunescu este genial, că are un cap inegalabil și îl roagă din suflet să nu-i uite la nevoie. Gorunescu promite se lemn și… la numai câteva zile, Fane prinde un moment când rămâne singur cu Gorunescu în birou și, scoțând un pachet din servietă, i-l întinde.

— Ce-i asta? întreabă viitorul tată.

— Pentru Amilcar, nea Gorunescule. O pereche de patine să se dea și el pe gheață…

— Păi ce, el e de dat pe gheață, mă Fane?

— Nu-i nimic! Când o fi mai măricel. Eu însă, simt cum îmi lunecă terenul de sub picioare… Specializarea în străinătate! S-a băgat Sile cu intrigi că eu aș fi zis, că eu aș fi făcut… Poate pune o vorbă
Amilcar ăla micu’ la Amilcar ăla mare…

— Sigur că da, Fane dragă, mă duc imediat! însă vezi tu nițel de proiectul ăsta că trebuia să-l dau de ieri și de-abia m-am apucat! Termină-l tu !

La alte câteva zile Sile, prinzând de această dată un moment prielnic, scoate dintr-o sacoșă o minge mare de cauciuc cu picățele roșii și începe s-o bată de parchet: — Ia uite, nea Gorunescule, ce i-a luat băiatu’ lui Amilcar! Să devină fotbalist ca Dobrin! Și jonglează mingea pe cot-frunte-nas.

— Mersi, Sile, acceptă fără fasoane Gorunescu.

Care-i problema?

— Păi știi… problema cu specializarea! De ce să meargă Fane?…

— Să oprim aici filmul discuției pe marginea temeiniciei argumentelor lui Fane, nu interesează decât pe cei în cauză, pentru a ajunge într-un tempo mai susținut la secvența următoare: — Nea Gorunescule, vrei să te plimbi cu trenulețul? întreabă Nică, stând cinchit în mijlocul biroului, înconjurat de șine de cale ferată, poduri, tunele, ca bina cantonierului etc etc, în zumzetul vesel al unui trenuleț electric care aleargă și șuieră cu nespus dinamism. Nu ai nevoie de bilet dacă… te ia Amilcar ăla micu' pe blat!

— Păi, eu sunt de trenuleț?

— Mata nu, dar Amilcar da! Hai să se joace sănătos cu el poate iau și eu trenul și plec așa mai de parte… la specializarea aia de care se tot vorbește atâta!

Și de această dată Gorunescu și-a asumat misiunea rezolvării cazului. Peste următoarele acte de aceeași factură vom sări întrucât este limpede de-acum pentru toată lumea ce înseamnă venirea pe lume a micuțului Amilcar.

Deznodământul!

Unii vor sări și ei că l-au dedus, că Amilcar n-a fost băiat ci a fost tot fată și cum să se numească o fată Amilcar, deci lui Gorunescu i s-au spulberat toate iluziile și, odată cu ale lui, întregului colectiv.

Alții vor spune că pe Amilcar cel mare l-a transferat înainte de venirea pe lume a lui Amilcar cel mic și mecanismul nu a mai funcționat. Alții vor găsi alte poante de final. Îi privește: s-au grăbit și au pierdut !

În realitate Amilcar a venit pe lume la timpul sorocit, a fost băiat, așa cum se preconiza, pe Amilcar cel mare nu l-a clintit nimeni de pe poziția lui ba, în plus, chiar l-a îndrăgit pe cel mic !

În dragostea sa pentru noul tiz, Amilcar cel mare a vrut să-i facă un serviciu lui Gorunescu și i-a făcut: l-a promovat într-o funcție de răspundere la unul din noile obiective ale ministerului respectiv, obiectiv recent dat în funcțiune, într-unul din orășelele de provincie dintr-un punct opus al țării. Acolo, nimeni nu-l cunoaște pe Amilcar cel mic, nici pe cel mare. Pe noul șef al lui Gorunescu îl cheamă Ion.

Se spune că Amilcar cel mic așteaptă un frățior!

„PERSSUASSION”

Eu nu mai am nevoie de cuvinte! Am alte mijloace de persuasiune. Ia, priviți aici: cu pachețelul acesta fac mai mult decât cu un dicționar bilingv, spus sau scris sub formă de cerere. Fiți atenți! mai întâi ciocănesc la ușă! Dar nu așa… cioc! cioc! cioc!…Nuuu ! Muzical, persuasiv, la modul „Fiți atenți, cine vine!”, vocea destinului etc etc: „Ți-ta-ta-ta !”.Ați perceput?! Urmează Tempo 2: Ușa deschisă cu o mișcare largă, elegantă, gen: „Stop! Nimeni nu mișcă! Ia, uitați, cine-a venit! Ghici, cine-i?… Wooody!”

— Săru-mânușițele, tovarășa șef de cabinet! Bosul e… pe fază?

— E aici dar nu primește pe ni… va încerca să spună secretara care e pe jumătate persuadată de când am înălțat-o la rang de șefă de cabinet.

— Nici nu-i nevoie! îi iau razant vorba din gură, eu de fapt nici nu am treabă cu el! Ci cu dumneavoastră! Poftiți! Și cu un gest discret, dar și misterios în același timp, îi pun la îndemâna mânii stingi…ghici ce?!… Pachețelul! Ambalat frumos, hârtie de la cadouri vest, panglicuță cu nod culant etc *etc.*

— Cu mine?! va face ea ochii mari, sau se va face că-i face mai mari decât îi are. (Rimel Coty !) Ce-i asta?! Bineînțeles că nu știe ce-i înăuntru dar e pe cale de a deduce…

— Ce să fie? Un obiect… „neidentificat”! Ha-haha! Pentru dumneavoastră! Ha-ha-ha!

— Bine, dar cu ce ocazie? se lasă ea greu. Nu sărbătoresc nimic, nu e nici 8 Martie, nici…

— Nu-i nimic… așa cu ocazia zilei. Luați-l, luați-l, nu vă jenați!

— Dar ce-i înăuntru?! Chiar mă faceți curioasă! mușcă ea din nadă. Pot să-l deschid?!

— Sigur că da! Asta îi este și destinația: să fie deschis și… să deschidă!

— Ooo! Un flacon cu parfum! E franțuzesc?!…„Perssu-ia-ssion”, va silabisi ea încântată.

— Da, un flaconaș acolo, un fleac… îi dau eu a înțelege că nimic nu-mi e mai străin decât avariția.

„Fleacul” costând de fapt 350 de lei! Dar cine nu riscă…

— Vai, mulțumesc, dar nu trebuia. Cum o fi? Mi roase frumos? răcnește Eva din secretară. N-am folosit niciodată. Eu obișnuiesc Nina Ricci.

— Folosiți, folosiți! Miroase superb! Din pachet.

— Da, e foarte pătrunzător, constată ea pulverizând un efluviu suav în valoare de aproximativ 3 lei și 50 de bani în vânt. Îmi vine bine, nu?! zâmbește galeș Eva.

V-am spus eu? E percutant, nu pătrunzător.

— Vă place, se alintă bucuroasă Eva.

— Mie?!… Dumneavoastră trebuie să vă placă!

Pentru că mie îmi place categoric. Tuturor o să le placă. Ia să facem un test: mai dați puțin, așa, și după ureche… și acum intrați la șef’. Ne vom convinge îndată ce efect are!

— Vai, dar cum să intru așa la șef’ fără niciun motiv?!

— Asta așa e!… Dar stați, tot eu vă scot din încurcătură: luați cererea aia a mea pentru vizita de documentare în străinătate, pe care a scris „Nu”.

Poate scrie „Da”. Acum aveți motiv.

— Păi dacă a scris „Nu”?!…

— Nu-i nimic! mai dați puțin perssuassion” și să vedeți ce convingătoare veți fi! Hai, curaj!

— În sfârșit, dacă spuneți dumneavoastră, intru…

Ați văzut! Eu n-am nevoie de cuvinte! Cu nițel „Perssuassion”… toată lumea e în ton ! V-a plăcut? Rima, că ideea e genială!

Și finalul: ieșirea triumfală a secretarei cu cererea aprobată. Ce v-am spus?! Uite-o, că iese!

— Ei, ce-a spus șef’? I-a plăcut parfumul?

— Șef’ a spus să folosesc în continuare „Nina Ricci”…

NU-ȚI ȘADE BINE CÂND (TE) PLÂNGI

Nici lui Costinescu nu-i șade bine dar el se plânge.

Și-i merge! Cum de-i merge? Asta e mai puțin important. Mai important e cum se plânge! Se plânge la toată lumea!

Nu e zi în care să nu aibă o figură lungă, colțurile buzelor tremurânde, vocea tremolată.

Dacă nu observi, atunci te înghesuie el „în corzi” și te execută:

— Ai auzit ce mi s-a întâmplat aseară?… Ce belea mi-a căzut pe cap!… Numai mie putea să mi se întâmple una ca asta!… Sunt total nenorocit!… Am ajuns la capătul răbdărilor!… îmi vine să-mi trag un glonte în cap!… O să mă arunc în fața unei mașini!…

Și așa mai departe, tragediile se țin lanț. Sub focul de mitralieră al ghinioanelor căzute pe capul bietului

Costinescu simți cum te topești de compasiune și, dacă nu participi barem afectiv la nesfârșita lui durere, poți să te consideri un insensibil — ca să nu spun chiar o brută — până la sfârșitul vieții!

Anul trecut, cam pe vremea aceasta, se deschide ușa și își face apariția șeful nostru, cu o mină foarte preocupată.

— Ce lucrare ai în momentul acesta? mă întreabă el direct.

— Știți, necesarul cu piese de schimb…

— Lași tot la o parte și te-apuci de lucrarea cu pompele. Ia-o la bani mărunți că-i urgența întâia.

Te privește când o termini, mâine dimineață trebuie să fie la minister. La prima oră! Și dă să iasă pe ușă.

— Nu vă supărați! îmi scapă involuntar, dar pompele nu erau lucrarea lui Costinescu?

— Ba da, îmi întoarce șeful peste umăr din ușă, dar are acum un necaz! Vai de capul lui! I s-a rupt bieleta stângă și era să facă un accident de toată frumusețea! Nu-i e mintea, în momentul acesta, la pompe. Mai bine poate afli pe cineva care să aibă o bieletă originală…

Nu am aflat cine avea disponibilă această piesă auto care se găsea în centrul atenției universale, de oarece a trebuit să termin lucrarea cu pompele. Probabil, dacă nu mai mult ca sigur, că buclucașa bieletă a fost găsită totuși, întrucât eu nu am mai auzit vorbindu-se de ea.

Am auzit însă alta!

La câteva zile după povestea cu bieleta și pompele, din nou se deschide ușa și, din nou, își face apariția șeful înnegurat:

— Ce s-a întâmplat cu programarea concediilor de odihnă? întreabă el, uitându-se cu o privire fixă la un punct nedefinit, aflat deasupra capului meu. V-ați îmbulzit toți în lunile iunie, iulie și august. Ați uitat că anul are douăsprezece luni?

— Dacă nu vă supărați, îmi calc eu pe inimă, v-aș ruga să fiți de acord ca eu să plec în iunie. Trebuie a merg cu copiii la mare și atunci e perioada cu reduceri…

— Imposibil! îmi comunică implacabil șeful. În iunie va merge Costinescu! Știți ce necazuri are!

Și-apoi, în următoarele șase luni va fi plecat la specializare în străinătate. Trebuie să aibă și omul ăsta mintea odihnită. Nu ne poate face de râs acolo?

Merge în Olanda, nu-i glumă…

— În Olanda?! întreb eu stupefiat. Păi, în Olanda urma să merg eu. Specializarea e pe profilul meu, circuite electronice. Costinescu e cu pompele…

— I-adevărat! i se subțiară buzele șefului, dar știi și dumneata ce necazuri are Costinescu. Știi cât l-a costat reparația capitală a mașinii? Cu bursa aceasta se mai reface și el din punct de vedere material. Să fim buni colegi!

Am fost bun coleg. Mi-am făcut concediul în octombrie și, în noiembrie, când m-am reîntors din comuna natală, unde am petrecut douăzeci și patru de zile încântătoare, ajutându-mi familia la strânsul

recoltei, am aflat cu cât sporise excedentul necazurilor lui Costinescu!

În Olanda bietul de el își rupsese de la gură, pusese gulden peste gulden și-și cumpărase o mașinuță de ocazie, un Taunus care, se știe, este un automobil serios. Ca să-i poată plăti taxele vamale, colectivul „a hotărât" în unanimitate să fie premiat pentru merite excepționale, să i se acorde o primă trimestrială mai substanțială și beneficiul să îi fie sporit cu câteva procente față de criteriile prevăzute, fiecare dintre noi cedând 50% din suma ce i s-ar fi cuvenit de drept.

Numai că, nici în acest chip, lanțul ghinioanelor nu s-a rupt! Taunusul, ca orice Taunus de ocazie, simțindu-se pe un teritoriu nefamiliar, a început să dea semne de debilizare, lăsându-l ba carburatorul, ba ambreiajul, ba pistoanele, ba câte și mai câte!

Și de data aceasta, i-am sărit toți în ajutor, ca un singur om!

Rând pe rând, au fost epuizate toate variantele: relații, amici, Mica Publicitate, Service auto, garaje, ateliere mecanice, S.M.A.-un și celelalte dar Taunusul, menținându-se în încăpățânarea sa, nu a vrut sub nicio formă să se mai pună în mișcare.

Costinescu a fost nevoit să tragă concluzia — de sigur, frizând disperarea, că a fost excrocat.

În fața deprimării sale totale și imposibil de remediat s-a luat hotărârea de a fi trimis, din nou, la o specializare în străinătate în vederea procurării pieselor de schimb necesare.

Și unde se găsesc mai abitir piese de schimb pentru Taunus decât în țara sa de origine?

O specializare de un an pe plaiuri scandinave constituie o absență destul de îndelungată. Ca urmare, atmosfera sumbră creată de drama automobilistică a colegului nostru s-a mai estompat. Iată de ce reîntoarcerea lui printre noi a constituit o surpriză la care nu s-ar fi așteptat nimeni…

…Într-o bună zi Fifi, dactilografa noastră, venind cu o întârziere apreciabilă la serviciu, din motive personale, a intrat val-vârtej în birou, exprimându-și cu multă plasticitate curiozitatea, și în același timp admirația completă, vis-à-vis de un superb și aerodinamic Alfa-Romeo parcat în fața intrării principale.

Investigații ultrarapide și eficiente au făcut lumină!

Bolidul cu cromuri ce străluceau în bătaia soare lui de-ți luau ochii era al unui „oaspete” cu o dis tinsă vestimentație „retro”, o frizură romantică și o barbă virilă, care lăsa în urma sa, pe unde trecea, efluviile puternice ale unui parfum exotic pe care nările noastre, obișnuite doar cu lavandă sau paciuli, nu le puteau identifica nicicum.

Personajul în cauză era… Costinescu.

Studiindu-l cu atenție am respirat ușurat! Era un om cu totul nou și din alt punct de vedere, cel nervos. Dădea dovadă de multă siguranță de sine ba, mai mult, nu se mai plângea!

Automobilul cu care se întorsese de această dată era nou-nouț, deci nu mai necesita piese de schimb.

Vechiul automobil îi fusese achiziționat, în timpul absenței sale, de către un harnic producător de trufandale la solar și, pare-se, nu în pierdere, pentru Costinescu. Totul părea să se fi aranjat pentru ghinionistul nostru!

Surprizele nu au încetat să se producă!

Extenuat, probabil, de strădaniile depuse întru salvarea bunului nostru renume pe alte meridiane, Costinescu a fost promovat într-un post de conducere în chiar instituția noastră.

Recent am fost la el cu un mic necaz personal.

După ce m-a ascultat gânditor, m-a privit semnificativ și mi-a fredonat:

„Nu-ți șade bine când…”

SURPRIZE DUPĂ CONCEDIU

Reîntors după un odihnitor dar binemeritat re paus petrecut pe malul însorit al mării, bronzat și bine dispus, Grigore G. Grigore a trăit un adevărat șoc, trezindu-se propulsat din postul său în care exercita o funcție de răspundere într-un altul în care urma să exercite o *importantă* funcție de răspundere.

Sub imperiul tuturor senzațiilor specifice ce însoțesc în mod obișnuit orice schimbare de decor.

Grigore G. Grigore s-a prezentat punctual ca un cronometru la noul său loc de exercitare a funcției ce-i fusese încredințate. A bătut la ușă solemn, nu fără un oarecare sentiment de îngrijorare, nu mult

deosebit de cel pe care îl încearcă un ins aruncat în apă fără a ști să înoate dar, Grigore G. Grigore era un bărbat care știa să-și asume cu deplină responsabilitate misiunile ce-i reveneau, oricât de dificile ar fi fost ele. A deschis ușa cu o mișcare hotărâtă și a spus oficial: — Bună ziua, eu sunt…

— … tovarășul Grigore! Știu, i-a curmat scurt replica persoana care s-a prezentat în continuare singură: eu sunt șefa dumneavoastră de cabinet. Vă așteptam. V-am și pus pe masă trei garoafe, din fondurile mele personale, în semn de bun venit. Sper să țineți cont când o să am nevoie de trei zile de recuperare, săptămâna viitoare, cu ocazia căsătoriei ne poate i mele, Gina. Face nunta la Vatra Dornei. Dar asta e o problemă minoră de viitor. Acum să punem la punct câteva lucruri prioritare. Iată care este programul d-tră… dacă îl respectați să știți că o să fie bine! Vă spun eu că am experiență. Până acum am schimbat vreo șase ca dumneavoastră. Deci: la ora 8 vă trimit mașina să vă ia de-acasă…

— Păi, trebuie să fiu la birou la ora șapte…

— Vă rog să nu mă întrerupeți! Ia ora asta sunt la coafor ! Am oră fixă. Aveți nevoie de o șefă de cabinet reprezentativă și eu trebuie să ajung înaintea dumneavoastră aici ca să pun în ordine treburile curente.

— Dar sunt delegați din provincie care…

— De ăștia se ocupă Tovarășu' Mateescu. Dumneavoastră aveți probleme mai importante. La ora 8 și 15 să fiți aici că vă servesc cafeaua! Amăruie cu năut și cu zaharină că trebuie să aveți grijă de linia dumneavoastră. De la această oră în sus nu mai sunteți aici pentru nimeni: sunteți la minister.

— Și dacă mă caută ministerul?

— Vă rog să rețineți cum procedăm: toate con vorbirile telefonice le recepționez eu. Dacă semnalizez o dată… e Ministerul. Dacă sun de două ori e soția. Când sun de trei ori nu răspundeți. Înseamnă că e o persoană care e necesar să se convingă că eu am toată bunăvoința dar că nu sunteți în cabinet.

Ăștia sunt de obicei beneficiarii, vă evit eu însă orice contact direct.

— Dar dacă vine cineva cu o problemă urgentă?!

— Așteaptă! Eu îl programez în audiență peste 4 — 5 zile și, între timp, problema devine depășită. Dar să știți că nu vine nimeni, i-am învățat eu cu ordinea. Mai departe: la ora 14, dacă nu se întâmplă nimic deosebit, și nu se întâmplă, puteți pleca acasă. Îmi trimiteți iute mașina înapoi că am de făcut cumpărături, pentru protocol, și eu stau cam departe.

— Bine dar…

— Cred și eu că va fi bine! Dacă respectați cu strictețe acest program, totul va fi în ordine și nu vom avea niciodată vorbe. Sper că nu doriți să avem vorbe!!!

— Nu, nu, nici vorbă!

— Perfect! Acum e ora 7 și 15, astăzi voi face o excepție, vă servesc cafeaua cu trei sferturi de oră mai devreme dar, vă rog, altă dată să nu se mai întâmple…

— Mulțumesc, numai că…

— Niciun „numai că”! N-aveți nicio grijă, programul este infailibil, l-am verificat personal în de cursul timpului. V-am spus că am experiență.

— Vă cred și să știți că nu aș avea nimic împotrivă dar vedeți… nu cred că o să mă pot adapta…

— Ați fi primul!

— Ce să fac, eu sunt o fire mai dificilă…

— Și pot să știu și eu ce nu vă convine?

— Cafeaua! Eu nu beau cafea dimineața, beau ceai!

DACĂ AȚI MAI FI RĂMAS O ZI-DOUĂ

După terminarea programului de acțiuni planificate în cadrul deplasării într-una din întreprinderile industriale proaspăt date în funcțiune, delegatul a fost invitat să viziteze procesul de producție propriu-zis. Asta e, n-ai cum să te sustragi. O asemenea vizită durează cel puțin două ore, ți se oferă cu ne miluita detalii tehnice pe care nu le vei reține niciodată, vei da peste aceleași utilaje care fac același zgomot, peste același interes indiscret manifestat prin priviri curioase, chicote înfundate, coate date pe furiș. Arborezi o privire competentă, adică te uiți fix în ochii interlocutorului, dai din cap cu gravitate, lași din când în când să se audă câte un „Interesant!”, plin

de semnificații, variind ca nuanțe de intonație și cauți să mai câștigi câte un pas spre ieșire.

— Iar aici își desfășoară activitatea rodnică una din tinerele noastre cu care ne mândrim!

— Desigur, își spune în sinea sa oftând delegatul, a învățat, a muncit, a contribuit, a depășit, a participat etc *etc.*

Ei, nu, surpriză, tânăra în cauză e înaltă, blondă, are ochi mari albaștri, un ten catifelat ca o petală de floare, indiferent floarea, e mlădioasă, are picioare frumoase, are ținută, rasă și se exprimă și coerent. Ce caută aici?

— De unde ești, fato?

— Păi de-aici, din apropiere, din comună. E vorba de comuna învecinată care tinde să se contopească cu orășelul în plină dezvoltare economică.

— Aaa! De-acolo de unde se face țuica aceea teribilă…

— Nemaipomenită, intervine forul local însoțitor.

— Păi să treceți odată s-o gustați, zice fata. Pe noi ne găsiți imediat cum intrați în comună, a treia casă pe dreapta.

— Trecem, trecem, promite fără prea multă acoperire delegatul.

— Ce păcat că nu mai rămâneți o zi-două, începe refrenul binecunoscut, forul local însoțitor. Ați fi putut trage o fugă chiar acum. Tot se termină schimbul, sunteți și cu mașina…

— Păi… de ce nu?! se hazardează delegatul, mai mult în dorința perfidă de a vedea expresia gaz delor în această situație.

Gazdele salvează însă situația: tânăra primește dispoziție să oprească pe loc agregatul și să-și vadă de oaspeți! Ospitalitatea bine cunoscută nu se dezminte nici în ruptul capului.

Și mașina înghite kilometrii, cu tânăra ospitalieră și cu oficialitățile în cauză, care încep să glumească cam în doi peri întru destinderea atmosferei caracterizată printr-o stare de uluială totală, instaurată în urma întorsăturii bruște a lucrurilor.

— Ați văzut ce repede am ajuns? Cât întoarceți dumneavoastră, eu am și anunțat-o pe mama.

Casă gospodărească, nouă, grădină îngrijită, totul sclipește de curățenie.

— Poftiți! Bine ați venit!

Mobilă modernă, TV *etc.*

— V-ați pomenit cu musafiri pe neanunțate!

— Casa cu fete…

— Casa cu fete?

— Da, vine numaidecât și sora mea. E contabilă la Ceape. Da' serviți!

— Bună țuică!

Țuica e într-adevăr nemaipomenită, gazdele primitoare, fetele se ocupă de musafiri. Mama s-a retras, are treburi. Și vremea zboară. Lumea se destinde, mai o glumă, mai încă una… Stați să vă spun și eu pe aia cu… Ha-ha-ha!… Hi-hi-hi!

Unul dintre oficiali simte un elan deosebit către natură. Iese la aer.

— Mai luați!

— E grozavă! Buuuh!

Oficialul se întoarce. Figură prelungă. Se strecoară pe scaunul de-alături. Discret, la ureche:

— Tovule, știi ce e în curte?

— Ce-i în curte?

— Parastas!

— Poftim?

— Da, parastasul de an al tatălui!

— Vă mulțumim, ne-a făcut plăcere, scuzați pentru deranj!

— Plecați? Nu mai stați?! Pregătisem și…

— Mulțumim, e târziu… mai avem și alte vizite…Mulțumim pentru ospitalitate… încă o dată, scuzați pentru deranj…

— Nu face nimic, maică! Să fie de sufletul mortului…

„A SPUS TOVARĂȘU' PICHIRE…"

— Unde ne-ntâlnim, nea Pichirică?!

Așa îl alintăm noi pe conducătorul auto al vehiculului cu care suntem dotați pentru deplasări. Dânsul, de fapt, numindu-se: Pichire.

— La cârciuma din centru! veni cu promptitudine indicația.

Și pornirăm la transpunerea ei în viață. Numai că era duminică seara și, ca orice local public care-și îndeplinește cu destoinicie menirea, restaurantul „Brebenelul", din centrul localității unde ne

găseam în deplasare, era arhiplin. Nicio masă liberă ba, chiar niciun scaun.

Consultări febrile „în culise”, la care participă și un reprezentant al unui organism de îndrumare și control financiar de la centru, afiliat accidental grupului, duseră la concluzia că nu puteam, sub nicio formă, abandona punctul fix al întâlnirii cu conducătorul nostru auto, riscând să ratăm contactul stabilit…

După alte consultări, am fost delegat — ca „mai tânăr, mai frumos și mai cu priză” — să procur obiectul mult visat cu patru picioare: masa. Scaunele urmau a fi depistate de fiecare în parte, prin mijloace proprii.

Fără a mai sta mult pe gânduri, vizez un tânăr de tat cu un smoking impecabil și o mină mai predispusă — după părerea mea — la dialog și-l abordez ca pe o veche și bună cunoștință: — Maitre, suntem un grup în delegație. Între noi se află și tovarășul Cutare de la…! Fii bun, vrem și noi o masă!

— Nu există! îmi răspunse „Maitre”, puțin impresionat de acroșajul meu subtil, și, clădind pe un ante braț, într-o arhitectonică fără cusur, douăsprezece farfurii cu mici și cotlete apetisante, inclusiv murăturile aferente, îmi întoarse spatele, dispărând meteoric din fața ochilor mei meduzați.

În fața lipsei mele de succes, sarcasmele echipei au plouat asupră-mi torențial, nemaifiind nici „tânăr, nici frumos, nici cu priză”, dar le-am suportat cu stoic spirit autocritic.

Situația era însă critică. Ce facem dacă nea Pichire mai întârzie?! Să-l așteptăm afară, în ger, nu cadra cu standingul nostru. Și-apoi ce te faci cu orgoliul?

Unul dintre noi a propus, plin de ingeniozitate, să ne gândim la o soluție și tocmai începusem s-o facem, când se aude:

— Nu v-am spus că nu există mese? Ce mai încurcați circulația?

Complet derutat de această dură apostrofă, involuntar l-am invocat pe cel care ne vârâse în încurcătură:

— Să vedeți, a spus Tovarășu’ Pichire să-l așteptăm aici. Până nu vine dânsul, noi nu plecăm!

— Aaa! zâmbi inexplicabil „Maître”. De ce n-ați spus așa de la început? Gicăăă! mai pune o masă!

Ca din pământ, tangente cu pista de dans, apărură o masă și scaunele necesare. În clipa următoare aveam în mână niște pahare care aduceau a vază pentru flori, admirând sclipirea aurie a berii „Casino”; în cinci minute atacam plini de aplomb câte un cotlet la grătar cum nu mai văzusem de la nunta unei ne poate de-a mea măritată cu un medic veterinar. Chi filele erau pufoase, se topeau în gură, salatele, un miracol — trufandale în plină iarnă — iar apetitul nostru… pantagruelic.

Uitasem total de întâlnirea cu nea Pichire. Atmo sferă era antrenantă, solistă tânără și frumoasă, ba avea chiar și ceva voce, orchestra nu era foarte gălăgioasă, ne încinsesem binișor la petrecere când… de odată constatăm că ni se terminase berea.

Fără a considera aceasta o problemă, fac un gest discret spre picoliță și-i șoptesc dezideratul.

Încruntând ușor din sprâncenele arcuite artistic, tânăra în cauză îmi comunică, tot discret, că trebuie să ia legătura cu Gică.

Solicitat în același sens, Gică cere răgaz pentru a se consulta cu „Maître”, iar acesta din urmă, cu multă părere de rău, în glas și privire, ne transmise întreaga sa compasiune izvodită din faptul că, fiind ora închiderii, barul nu mai eliberează bere sub nicio formă, hotărâre considerată și de el personal ca absurdă dar, în fața căreia nu-i mai rămânea decât să se încline.

La auzul acestora, comeseanul nostru, reprezentantul organismului de control și îndrumare financiară, se ridică hotărât în picioare și se îndrepta spre bar.

Conchidem că rezolvarea nu va întârzia și, într-adevăr, la câteva minute, apăru cu fața radioasă și brațele pline de sticle.

— Ei, îl flatarăm noi, cine are priză… are!

— Da’ de unde?! ne combătu el râzând cu gura până la urechi. Când i-am spus cine sunt, barmanul a devenit și mai intransigent.

— Și atunci? Cum i-ați învins cerbicia? ne manifestarăm noi curiozitatea.

— Dacă ghiciți… lăsă el vorba în suspensie, dându-ne a înțelege că nu ne va trece prin cap, oricâte eforturi am face, stratagema folosită.

Încercând o scurtă investigație interioară în această direcție, ne declararăm învinși și îl implorarăm să ne dezvăluie misterul.

— Simplu! declară el abia stăpânindu-și râsul. I-am șoptit la ureche că „a spus Tovarășu’ Pichire” să ne dea cinci sticle de bere și barmanul s-a executat pe loc și fulgerător. Eu am făcut o glumă dar s-a prins, după cum vedeți! își încheie el vesel, destăinuirea.

Cum a apărut nea Pichire, ne-am interesat ce ascendent moral are el asupra lucrătorilor de la „Brebenelul”.

Dezicându-se total de așa ceva, tot nea Pichire ne-a asigurat că în localitatea cu pricina nu există niciun personaj cu influență și cu nume similar.

Misterul a rămas nedezlegat, cu timpul toată povestea transformându-se în legendă. Nimeni nu mai scotea o vorbă fără a apela și la expresia: „A spus Tovarășu’ Pichire ceea ce ne făcea să ne distrăm ca niște copii.

Până într-o zi, când, aflându-mă la volanul Daciei mele și intrând într-una din arterele principale (de circulație), tăind și dunga continuă, și fața unui lung șir de autoturisme care circulau reglementar, am fost invitat, printr-un fluierat scurt, pe dreapta, de către agentul de circulație aflat cu totul întâmplător în acel punct.

— Actele! sună scurt prima parte a dialogului nostru.

Partea a doua a sunat cam așa:

— 50 de lei amendă și permisul suspendat pe două luni.

În secunda următoare, operațiunea de redactare a procesului verbal de rigoare era începută, eu îmi lua sem adio de la carnetul de conducere și mă pregăteam să scot și cei cincizeci de lei solicitați, când, soția mea, de pe scaunul din dreapta, deschide portiera și-mi spune, încruntată: — Ce ai de gând?

— Nimic! Fii calmă! încerc s-o persuadez eu, nu cumva să înveninez și mai tare situația.

— Ce să „fiu calmă”?! Nu sunt de loc. Fără carnet cum faci aprovizionarea cu Lactosan pentru aia mică?

Vorbește imediat cu Tovarășu’! mă înghionti ea semnificativ.

— Care „tovarăș? întrebă impasibil interlocutorul nostru potrivind mai bine indigoul între foile procesului-verbal.

Soția mă îmboldi din ochi să găsesc o soluție salvatoare iar eu, din automatism, pronunțai, fără să vreau:

— Tovarășu’… Pichire!

— Poftim! Luați-l! îmi împinse în mână permisul agentul de circulație. Dar altă dată să fiți mai atent!

N-am mai apucat să-i mulțumesc! M-am urcat la volan și am demarat atât de iute incit era cât pe-aci să-mi uit și nevasta în plină stradă.

În final, se impune o precizare: în relatarea mea am respectat adevărul întru totul, cu excepția nume lui personajului central, Pichire! Deci… atenție la acordarea priorității.

DE UNDE VĂ CUNOSC?!

Căldură, soare, îmbulzeală.

Ștrandul e luat cu asalt. Un loc pentru prosop se câștigă cu greu. Vrând-nevrând intri în „sufletul” vecinului. Care este viril, cândva a făcut sport, are părul ca o perie și ceas, la care se uită din zece în zece secunde.

Vecina este blondă, machiată artistic, coafată proaspăt, cu multă grijă față de persoana proprie. Trup dăruit de natură și ceas. La care se uită din treisprezece în treisprezece secunde.

Treptat, printr-o formulă matematică pe care n-am înțeles-o niciodată — vezi problema cu cele două trenuri care pleacă din puncte diferite, cu viteze diferite și se întâlnesc la mijlocul drumului — gestul privirii ceasului s-a produs simultan. Comicul situației i-a făcut, tot simultan, să pufnească în râs. El bărbătește, cu hohote, ea, mai discret, feminin. Din privirea care i-a aruncat-o și din zâmbetul păstrat pe buze, el a înțeles că trebuie să facă primul pas, fiind bărbat, și că nu va fi respins. Și îl făcu: — Se pare că v-a dat „plasă”!

— Și dumneavoastră!! I se pare ! returnă ea mingea.

Și dialogul a început. Nu în genul „Tanța și Costel”, nu în genul „conversație cu pretenții artistico-absurde”, ci mult mai simplu, firesc și omenesc: — Mi se pare că vă cunosc de undeva! i se adresa ea, privindu-l fix.

— Tot ce e posibil! Sunt o persoană foarte cunoscută! recunoscu el cu multă seriozitate.

— Serios? făcu ea ochii mari.

— Da! Nu știți? Eu sunt cel care a văzut lumina zilei într-o noapte! preciza el, privind-o cu subînțeles.

După ce a meditat puțin, ea a izbucnit în râs, dându-și capul de păpușă pe spate, și i-a spus:

— Faceți glume bune!

— Nu sunt de mine ! Eu numai le reproduc! O știți pe aia cu „întâlnirea”?

— Care, că sunt mai multe? se arătă ea interesată.

— Doi tineri, așa ca noi, el și ea, aveau întâlnire. Fiecare cu întâlnirea lui…

— Și amândoi au luat plasă! se distră ea cu toată ființa.

— Exact! Dacă o știți, de ce mă lăsați s-o mai spun? Dacă o știți, de-acum înainte, vă rog să-mi spuneți, ca să nu fiu penibil. Nu vreau să râdeți numai așa, din curtoazie.

— De acord! a declarat ea.

Și el a început. A început să-i spună anecdotă după anecdotă, la care ea râdea impunându-și să nu lăcrimeze, ca să nu-și strice rimelul. Foarte multe, marea majoritate, le auzea pentru prima oară.

Astfel, fără a discuta despre artă, despre cărți, despre filme, fără a-și povesti viața sau a-și descrie gusturile, și-au descoperit foarte multe elemente comune. Fapt sesizat de el cu multă filosofie,

oferindu-i în acest chip explicația la întrebarea ei, care revenea cu asiduitate: — Și totuși, de unde vă cunosc?!…

Spre apusul soarelui, când au plecat de la ștrand, el îi spusese peste o sulă de anecdote, ea râsese fără întrerupere și ajunsese la concluzia fermă că îl cu noaște foarte bine de undeva — îl simțea foarte familiar —, descoperind în plus că mai au ceva în comun și anume pasiunea pentru plimbările îndelungi și pe jos.

Pe la ora douăsprezece noaptea, se găseau pe o bancă în fața blocului ei. El continua să spună înec dote, ea continua să râdă cu hohote. Uitaseră total de persoanele cu care ar fi trebuit să se întâlnească fiecare la rândul său.

La o anecdotă mai comică, ea a râs atât de tare încât, de la o fereastră, un cap somnoros i-a apostrofat, proferând diverse comentarii la adresa celor care tul bură liniștea nocturnă. Capul somnoros a încheiat: — Dacă vă arde de râs, găsiți-vă alt loc! Intrați dracu' în casă!

Și au intrat ! De unde el nu a mai ieșit nici până în ziua de azi, având încă multe anecdote de povestit.

ROMEO, JULIETA Și… BALCONUL

Interpreta, plină de sensibilitate, „dă tot", după o expresie consacrată în lumea teatrului:

„Trei vorbe, drag Romeo și… somn bun.
Dacă iubirea-ți calcă drum cinstit
Spre cununii, trimite-mi veste mâine…"

— Stop! Opriți! Julieta, unde te uiți, dragă?! În stele?! Romeo e jos! Tu ești în balcon! Apleacă-te în față!

Din întunericul sălii, vocea regizorului ridică încordarea la maximum.

— Ce să fac, maestre, dacă până la ora asta n-am repetat niciodată scena balconului cu balcon?! exclamă neputincioasă interpreta.

— Și mâine e premiera! Cum o să mă cațăr eu în balcon dacă nu am repetat niciodată? toarnă gaz peste foc Romeo.

— Asta nu e treaba mea! Eu urmăresc să redau fidel spiritul lui Shakespeare, eu sunt regizor, nu mă ocup de tâmplărie ! Poftiți încă

o dată!

— „Îndată, vin! Dar dacă nu te bate

Gând bun, atunci te rog…”

Julieta nu mai apucă să spună ce-l roagă pe Romeo, pentru că în scenă intră, târând cu zgomot o scară și fluierând o melodie gorjenească autentică, un bărbat între două vârste cu o bască trasă pe ochi, cu un șorț cam murdar și un creion de tâmplărie după ureche.

Julieta reacționează violent:

— Aaah! nu! Așa nu mai pot! Cum să te mai concentrezi în condițiile astea?! Balconul nu e gata, ești deranjat în orice moment, eu nu mai pot! Nu mai joc! M-am săturat! Nu mai vreau!

Regizorul reacționează și mai violent:

— Ce-i debandada asta? Cine mai e și ăsta? Re gia tehnică! Alo! Ce păzești, dumneata, omule?

Ce caută individul ăsta în scenă, când repet eu? Eu repet Shakespeare, domnule. Eu fac artă nu… nu… Aici nu suntem la piață…

— Să vedeți, maestre, el e tâmplarul! șoptește parcă ar deconspira un mare secret regizorul tehnic, aplecându-se mult spre întunericul din sală, gata-gata să cadă în fosă.

— Și ce-mi pasă mie? Eu repet, eu am mâine pre mieră! Cum să lucrez dacă mă tulbură cine vrea și cine nu vrea?

— A venit să ia măsură… pentru balcon!!!

În tot acest timp tâmplarul își vede de treabă și de fluierat ca și cum nu ar fi el în persoană mărul dis cordiei.

— Cuuum? De-abia acum vine să ia măsură? Și când o să fie gata? Omule, dumneata știi că mâine avem premieră?

— Ce-aveți? întreabă imperturbabil tâmplarul.

— Premierăăă! vine urletul din sală. „Romeo și Julieta”. Scena balconului! Cum să-i declare dragoste Romeo, Julietei, fără balcon?

— De un să știu eu? dă din umeri cel căruia i se pun atâtea întrebări capitale. Eu acum avui timp, acum venii. Vreți balcon, vi-l fac, dar trebuie să iau măsură.

— Inconștiență! trece într-un diapazon și mai ridicat regizorul. Uite cu cine trebuie să lucrez eu!

Chemați directorul! Să vină imediat aici! Eu renunț! Muncești ca un rob și poftim: nu-i gata bal conul! Să vină imediat directorul, să ia

măsuri!

— Imediat, maestre, îl chem imediat! se aferează regizorul tehnic care dispare ca o rachetă, temându-se probabil și pentru integritatea sa corporală.

— Maestre, irupe în pauza momentan creată Julieta, între timp trag și eu o fugă până la bufet că sunt surecitată, să beau o cafea, poate-mi revin…

— Cafea! De cafeaua dumitale îmi arde mie! Dar eu beau cafea? Eu iau masa? Eu dorm? Nu, Julieta! Eu mă îmbolnăvesc montând Shakespeare, făcând artă, eu…

— Maestre, intervine Romeo diplomatic dar și în intenția de a-și pune propria persoană la adăpost de furtuna care se adună pe moment ce trece, atunci, eu sunt aici, în culise, când aveți nevoie de mine…

— N-am nevoie de nimeni! Plecați toți, luați-l și pe ăsta, să nu mai văd pe nimeni! Directorul! Să vină directorul!

— Ce e, frate? Ce-i zarva asta? Pentru toate fleacurile mă deranjați pe mine? Eu sunt directorul teatrului, am probleme importante, se poate? își face apariția în scenă de-a dreptul revoltat directorul, un om autoritar și care nu admite replică.

— Tovarășe director, începe ceremonios și cu un calm impus regizorul, vă informez în chip oficial că eu renunț! Mâine e premiera și balconul nu e gata!

Nici nu s-au apucat de lucru! De-abia acum, când eu sunt în plină repetiție, vine dumnealui să ia măsură! Este ceva de neconceput! Eu am terminat! Bună ziua!

— Stai, așa Tovarășu'! Dumneata ești tâmplarul? Ascultă, tinere, unde te trezești, dumneata? Dumneata-mi dai spectacolul peste cap? De ce nu e gata balconul? Mie să-mi aduci imediat balconul, că alt fel…

— Altfel ce? manifestă o curiozitate stinsă interpelatul.

— Altfel nu răspund de nimic! Cum îți permiți? Te dau afară cât ai zice pește!

— Da? Păi de când aștept eu asta! Am plecat imediat! Descurcați-vă cum știți! Am eu unde să mă duc. Locuri mult mai bune! Unde se poate face un scăunel, o măsuță, o bibliotecuță… Mai scot și eu

ceva suplimentar. Aici n-ai nici barem un capăt de scândură să faci o poliță la o bibliotecă… Sănătate!

— Alo, Tovarășu'… tinere, meștere! Stai puțin, frate! Păi, se poate? Dumneata ești un om sensibil! Dacă lucrezi la noi înseamnă că ai chemare pentru artă! Păi, se poate? Ce-o să spună publicul nostru drag? Ce-o să spună Shakespeare, titanul dramaturgiei universale? Ne lași fără balcon? Ce-o să facă tinerii ăștia care se iubesc, Romeo și Julieta?

— Nu, că n-or muri dacă n-o să aibă balcon!!

— Ba mor, frate, mor! Dumneata nu știi ce trage die trăiesc copiii ăștia!!!

— Ei, asta-i bună! Atâția n-au balcon și nu mai mor! Ei de ce să moară?

— Frate, ăștia mor precis! întreabă pe cine vrei !

— Mor! Mor categoric! N-au nicio scăpare! Fără balcon sunt morți! Pe cuvântul meu că mor! Hai, bă Mitică, nu mă crezi? Am citit eu piesa până la capăt și mor precis! îl înconjurară cu replici persuasive toți cei aflați în scenă, pe sceptic. Pus pe gânduri, pare a fi pe cale să se lase înduplecat: — Păi, dacă așa stă situația… da' sigur mor?

— Sigur! răcnesc toți într-un glas.

— Să vedem ce putem face! Dar să știți că până mâine nu poate fi gata, că în seara asta am un eveniment în familie!

— Vai de mine ! sări regizorul, dacă mâine nu e gata îi ai pe conștiință!

— Și odată cu ei și pe noi! supralicită directorul.

— Nu, nu pot! Mi-e imposibil!… Doar dacă în loc de balcon să adaptez eu repede cerdacul din piesa aia cu țărani! Că-i gata făcut!

— Nu se poate, se revoltă regizorul! Scena se pe trece la Verona… în evul mediu, într-un castel! Ce să fac cu cerdacul țărănesc la Verona?!…

— Păi atunci… uite ce e! Fac o schelă și spunem că castelul e în renovare… Și Julieta stă pe schelă…

— Dacă nu există altă posibilitate, cred că va trebui să ne mulțumim și cu schela, conchide directorul grăbit să încheie discuția dar n-are șansă. Julieta iz bucnește în lacrimi: — Nu vreau pe schelă! De 20 de ani aștept rolul ăsta… scena balconului, și acum să mă cocoț pe schelă?

Nu vreau! mai bine mai aștept douăzeci de ani…

— Nu se poate! Denaturăm spiritul lui Shakespeare… Dacă ar auzi, s-ar întoarce pe partea cealaltă în mormânt! se opune vehement regizorul!

— Ce denaturăm? Nu denaturăm nimic! Modernizăm! De ce, neapărat balcon? îl luă la sigur pe „Maestru” tâmplarul! Adoptăm o viziune modernă…

Nu trebuie să ne cramponăm de chestii de astea tradiționaliste… Asta-i! O coborâm pe Julieta cu balonul! Pe ăsta îl avem de la piesa aia cu cinci săptămâni… Nu trebuie să mai muncesc la el și mâine, dați premiera… V-am salutat, că mă grăbesc!

— Cu balonul?!… Dar e o idee colosală! Nu s-a mai gândit nimeni la așa ceva…

— Vai, ce bine! îmi pun și eu costumul acela de cosmonaută care-mi scoate silueta în evidență, din piesa aceea care nu s-a mai jucat, cum îi spune, frate?!…

— Și eu cum ajung la Julieta în… balon? se revoltă Romeo.

— Asta-i problemă? începe să exulte regizorul. Cu deltaplanul, tinere, cu deltaplanul! Dragii mei. Shakespeare e mare, e permanent, e actual! Dar când e vorba de idei… lăsați pe mine: drama tineri lor din Verona se perpetuează în epoca spațială! Va fi un triumf! Cronicile vor deborda de elogii. Va fi un succes monstru! Gata! Gata pauza! începem repetiția! Cine nu ne poate ajuta să nu ne încurce ! Dumneata ce cauți în scenă?

— Eu? Păi eu sunt tâmplarul… am venit să iau măsură pentru balcon. Am fost chemat…

— Cine te-a chemat, tinere, cine te-a chemat? Eu nu folosesc balcon în „Romeo și Julieta”… Eu am viziunea mea personală… o viziune modernă… Eliberați scena! Poftiți! Julieta! Scena balonului de la capăt!

CUM S-A RATAT FILMUL SECOLULUI

Scenariul era gata scris, gata aprobat, era o creație nemaipomenită. Regizorul era nemaipomenit, un profesionist de înaltă clasă, operatorul era nemaipomenit, un artist de cea mai înaltă clasă, secretara de platou, directorul de producție, întreaga echipă

cu garderobiere și electricieni era nemaipomenită, interpreta rolului principal era născută pentru acest rol, întreaga distribuție era formidabilă, fiecare actor fă cea rolul vieții sale, lipsea un singur element, și acela era interpretul rolului principal. Niciunul din actorii care dețineau de ani buni rolurile principale masculine nu era socotit adecvat, nici în travesti nu se întrevedea vreo șansă de a se rezolva problema, era necesar un neprofesionist, un ins care să aducă pe ecran, de la el, de acasă, naturalețea și spontaneitatea atribuite cu generozitate de către scenariu. Era un film care se adresa direct cetățeanului de pe stradă, povestea din film putea fi și a mea și a dumitale și a oricăruia dintre noi.

S-au dat anunțuri la ziar, la radio și televiziune, s-au făcut concursuri de selecție… nimic! Nu era de găsit! Filmările erau foarte întârziate dar se conta pe un miracol care să-l scoată din neant pe mult visatul interpret, după care realizarea filmului ar fi fost doar o problemă de o zi-două-trei!

Căutând și iar căutând, a venit vara și s-a luat concediu.

Regizorul și operatorul și-l petreceau pe litoral, efectuând lungi plimbări în slip pe țărmul mării, pe plajele supraaglomerate, ochii cercetându-le cu atenție fiecare chip, fiecare siluetă. Nici aici nu-și permiteau nicio clipă de răgaz. Și, cum era de așteptat, într-o bună zi s-a produs revelația !

— El e! au spus amândoi, într-un glas!

Și s-au repezit ca niște tigri asupra unui individ grăsuliu cu o burticică respectabilă, cu început de chelie care, alb ca brânza, în mijlocul unei familii numeroase, la fel de albe, împărțea sfaturi, recomandări, rugăminți, scatoalce la pușți, jucării, sandvișuri, ci-co, găletușe și lopățele, ștergându-și din când în când transpirația abundentă care-i intra în ochi.

— Ești exact omul care ne trebuie, l-au luat din scurt cei doi, regizorul și operatorul, măsurându-l pe toate părțile, luându-i luminozitatea, poze din profil și din față și încă multe altele specifice acestei operațiuni.

— Cred că mă confundați! se bâlbâi cel în cauză.

— Ești interpretul ideal! Va fi un film… rupere!

— Eu… film?!… râse jenat tot cel în cauză.

— Exact! Intelectual spre vârsta a doua, burticică, început de chelie… „un peu avachie”, cum spune francezul, nici nu mai avem nevoie de probe!

— În lumina crepusculară care cădea perpendicular când bea din sticla de ci-co, era nemaipomenit. Am ochiul format, întări operatorul…

— Cred că glumiți!

— Da’ de unde! Eroul nostru este un funcționar oarecare. El duce o viață monotonă, este incapabil să omoare o muscă, are amețeli când se uită pe fereastra blocului, dacă nu-i vine autobuzul stă în stație până îi vine, n-are spirit de acțiune… Asta-i! Dumneata întreg!

— În film el suportă un șoc…

— … cauzat, îi ia vorba regizorului din gură, operatorul, de întâlnirea fortuită cu ea! I se poate întâmpla oricui…

— Ea este superbă ! Femeia pe care și-o visează orice bărbat încă din adolescență și pe care nu o întâlnește decât unul la un milion! Ea, la început, îl ignoră!

— Dar el face adevărate fapte de vitejie, va sări de la etajul XI fără parașută, va zbura legat de un elicopter, va străbate înot o mare…

— Două mări, îl corectează celălalt.

— Se luptă cu mâinile goale cu mai mulți dintr-odată, cu o panteră neagră, cu una roz și va învinge…

— Hă-hă, râse „interpretul mult visat”, păi pentru asta vă trebuie așa un Florin Piersic, un… Eu care în viața mea n-am omorât o muscă… cum să fac față!?…

— Știm! N-ai condiție fizică! Asta era și condiția primordială pentru interpretul acestui rol… în final însă, peripețiile prin care trece îl transformă într-un om energic, cu o voință de fier, cu o forță ieșită din comun, învață să se cunoască!

— Și ea se îndrăgostește de el pentru că acum îi remarcă calitățile și ce a făcut el pentru ea…

— Gata! Semnează contractul!

— Dar n-o să mă ajute balamalele în vecii vecilor să fac eu isprăvi de astea! fugi ca… de tămâie, omul nostru.

— Ba, ai să poți! începi de azi să te antrenezi!

Pentru început, alergări! Alergi până la capătul celălalt al litoralului. Mâine dublezi și zilnic mai adaugi câte un tur! Nu te menaja! Noaptea ridică ceva greutăți, haltere… După masa de prânz, zilnic lecții de karate cu unul dintre cascadorii noștri… Spontaneitate, spontaneitate dar trebuie bine regizată! Gata, la treabă! Baftă! Te-am făcut mare!

— Pregătește-te să dai autografe!

Cei doi plecară, iar neprofesionistul nostru își luă contractul în serios și se puse pe alergat, ridicat greutăți, karate și alte povești din astea pentru întreține rea condiției fizice.

Peste o lună de zile, secretara de platou l-a anunțat telefonic să se prezinte la filmare.

Când să intre la filmare pe platou, o femeie cu un vraf de dosare sub braț i-a spus:

— Pentru cascadori e complet!

Interpretul mult visat i-a explicat atunci că el este ce este și, la strigătul alarmat al persoanei cu dosarele, și-au făcut apariția regizorul, operatorul și ceilalți: — Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Uitați-vă la el! exclamă deznădăjduită femeia.

— Cine-i ăsta? întrebară exasperați cei doi.

— Interpretul!

— Ce-ai făcut, nenorocitule? întrebară într-un glas regizorul și operatorul. Unde ți-e burta? Ne-ai distrus filmul!

Funcționarul anonim, care ducea o viață monotonă, care amețea când se uita pe fereastră și nu făcea nici doi pași fără autobuz, se transformase într-un „superman” capabil să figureze în orice peliculă americană de acest gen.

Să mai faci filme cu neprofesioniști!

REVELION PE MALUL LACULUI

Două siluete, încotoșmănate ca la pol, luptă din răsputeri cu gerul nopții, cu umbrele lugubre ale copacilor care desenează monștri înfricoșători pe suprafața sumbră a lacului, cu scrâșnetele și gemetele crengilor prinse în gheață. Luptă din răsputeri sărind pe loc și suflând în pumni.

Original început de an! La mai puțin de o oră până când orologiul universal va marca trecerea în noul an, să dârdâi de frig pe malul unui lac!!! Dar, se știe: cu cât începutul este mai inedit, cu atât și restul drumului va fi mai la fel. De inedit. Cel puțin așa își imaginează siluetele în discuție. Căci discută între ele: — Crezi că or să vină? strănută silueta care, după glas, poate fi identificată ca aparținând sexului feminin.

— Și-ncă cum! Știu ei ce revelioane organizează nea Fane, replică răgușit cealaltă siluetă care-și indică singură identitatea.

— Da’ și tu! Ce idee avuși să-i chemi aici…

— Taci ! o întrerupe Fane, parcă s-ar auzi ceva…

— Semnalizează și tu cu farurile!

— Ce ți-am spus? încep să apară! Uuu! semnalizează vocal Fane spre automobilul ce se apropie.

Derapând controlat, vehiculul frânează și descinde o pereche care se repede cu entuziasm sonor la cei ce așteptau, îi congratulează, îmbrățișează, bat pe umeri, în exclamații șuvoi: — Am nimerit, am nimerit! (ea.)

— Suntem primii? (el.)

— Bine v-am găsit! (ea.)

— Hai să vă pupăm ! Ce idee, nea Fane, ce idee! (el.)

— De când îmi doresc așa un revelion! Uite, Georgică, nea Fane om cu idei, nu… ca tine! auziți, dragă, al meu hotărâse să facem revelionul la părinți! Ai mei, bineînțeles, că maică-sa… Noroc cu voi!

— Mai vine o mașină! anunță silueta încotoșmănată de sex feminin.

— Ăștia cu Dacie trebuie să fie Mironeștii. Tănțico, scoate tăria, că-l știi tu! râde Fane spiritual.

— Uuu! Ahooeee! răsună corul exuberant al primilor veniți. Aici suntem!

Noii veniți sunt luați în brațe, pupați *etc.*

— Vai, de când nu ne-am văzut. Unde-ați dispărut, mă! V-ați dat la fund!

— Ei, ce să mai vorbim, fraților, nu știți cum e la noi? se lamentează Mironescu.

— Când am primit invitația voastră, intervine Mironeasca, am crezut că e o păcăleală. „Dacă vreți să petreceți un *revelion* de neuitat, fiți prezenți la orele 23 și 15, la piatra fulgerată de pe malul lacului”! Noroc că era semnată!

— I-am spus eu că nea Fane nu se ține de glume când e vorba de revelion, pune lucrurile la punct Mironescu.

— Și” atunci am contramandat, că noi eram organizați la „Inter”. Să știți că mor de nerăbdare…

— Stați să vină și ăilalți și… își încarcă tonul de promisiuni Fane.

— Cine trebuie să mai vină?

— Grigoreștii și gata…

— Vin, vin, uite-i! exclamă primii sosiți, Cici și Georgică pe numele de alint.

— Da! Ei sunt ultimii întotdeauna! constată cu detașare jucată Mironeasca, după care intră și ea în hora pupat-îmbrățișat-congratulat.

— Ne scuzați, exclamă ultima venită, dar n-am avut cu cine lăsa cățelul… L-am adus cu noi, sper că nu deranjează…

— Ce să deranjeze, dragă, ce să deranjeze, doar am venit pe malul lacului, nu? exclamă cu voce înaltă partenerul persoanei cu cățelul. Eu mi-am adus și undița cea nouă, o minunăție de instrument. Nea Fane, ești mare. Dacă mi-ar fi dat mie chestii din astea prin cap, eram departe acum! O partidă de pescuit în noaptea de revelion e ceva care merită să fie povestit și la nepoți! îi fac zob pe cei de la birou.

Hai, să te mai pup o dată!

— Grigoriță, taică, încearcă să intervină Fane dar Grigorească îi ia vorba din gură:

— Eu n-am avut costum special și nici timp suficient să mi-l comand, așa că am venit cu vizonul și cizmele astea îmblănite…

— Afurisita! își spune în sinea ei Cici. A venit cu blana și aici, numai ca să ne epateze!

— Păi, dacă e vorba de pescuit, protestează Mironescu, eu nu sunt pregătit.

— Dar nu e vorba… încearcă din nou Fane să explice dar Georgică se simte dator să-i sară în apă rare:

— Da’ ce-ți imaginezi tu, mă băiatule, că ne-a chemat nea Fane la o treabă ca asta fără să ia el toate măsurile de precauție?

— Eu am auzit, se vârî Cici în vorbă, că cel mai bine se pescuiește cu prostovolul.

— Cine nu se pricepe să nu se amestece, sună rece replica lui Grigorescu. La vreme de iarnă, copca e sfântă. Faci o gaură în gheață și peștii vin buluc să se oxigeneze. N-ai altceva de făcut decât să-i culegi cu mina. Scumpico, dă tu toporișca să-mi fac copca! Unde e locul meu, nea Fane?

— Eu, ca să fiu sinceră, am cam înghețat, se miorlăie Mironeasca.

— Las că are nea Fane vreun carburant pe la îndemână și ne vine inima la loc, la moment! Se în serie pe linia previziunilor anterioare Mironescu.

— Și eu aș lua ceva, nu de alta dar e noaptea de revelion, îl susține Georgică.

— Cici, scoate șampania, dragă!

— Șampania, fix la miezul nopții, când vom sărbători sosirea noului an concomitent cu captivarea primului meu biban, bocăne în gheață cu îndârjire Grigorescu.

— Mie mi s-a făcut cam somn…

— Cine a vorbit de somn? se repede Mironescu! În lacul ăsta nu sunt decât crapi și carași. Nu există pui de somn!

— În orice caz, eu dacă aș prinde un pui de somn, cât de mic, aș fi foarte fericită! se auzi din nou glasul somnoroasei.

— Mă rog, cum crezi, dar degeaba mă contrazici. Așa-i femeia! Niciodată nu crede ce-i spune bărbat'. Am spus că nu e somn în balta asta, nu e! Nicio icră măcar!

— Dacă ați rostit acest cuvânt, intervine Grigoreasca, trebuie să vă spun că anul trecut noi am făcut revelionul la „Europa". În meniu erau și icre negre…

— Atunci cel mai bine ar fi fost să mergem să pescuim la cherhana. Precis picau niște icrișoare! Eu zic să lăsăm fleacurile și să ne-apucăm de treabă.

Mie, nea Fane, dacă îmi dai un cancioc, îți bat toate recordurile la pescuit! devine energic Georgică.

— Cancioc, auzi vorbă! La vremea asta să pescuiești cu canciocul ! Mai bine cu ceasul și cu făcălețul!

Acesta era, bineînțeles, Grigorescu, expertul în pescuit.

— Eu nu sunt mare „expert" ca dumneata, dar pun pariu pe ce vrei că-ntr-o jumătate de oră, îți scot cu canciocul mai mult pește decât ai să pescuiești cu undița aceea nemaipomenită în tot anul care vine.

În tot acest timp, Fane încearcă să pună lucrurile la punct dar tirul replicilor nu admite întrerupere.

— Ei, asta-i bună! Am ajuns să primesc lecții de pescuit de la cineva care habar n-are la ce servește canciocul! Află, stimabile, că am câștigat patru con cursuri de pescuit viteză pe plan local și nu cu scula asta perfecționată! Ca să știi!

— Acuma… s-avem iertare! Dacă începem să ne lăudăm cu isprăvile noastre pescărești, unde-o să ajungem! Eu am prins astă vară un crap care aproape mă doborâse și nu mai spun nimic! Mi-a rupt undița dar tot i-am venit de hac! Avea peste 15 kilograme, chiar 15 și 300!

— Eu am auzit că crocodili se găsesc în jungla africană. Nu știam că trăiesc și în lacul nostru…

— În condițiile astea, se enervă Georgică, eu vă doresc un revelion plăcut, fără mine! Nu accept să fiu jignit! Hai, dragă, că îngheață și antigelul dacă mai stăm mult pe-aici…

— Copii, fraților, oameni buni! încearcă să-i tempereze Fane.

— Ba, pardon, eu v-am salutat! Dacă știam pentru ce vin aici, nu-mi lăsam eu organizarea mea, își strânge sculele Grigorescu! A bon antandu saliu! Și demarează.

— Iubitule, s-a terminat? Plecăm? se trezește din moțăială somnoroasa. Pa, copii, v-am pupat! Ce bine m-am distrat! An' nou cu bine!

— Fraților, unde plecați, e revelion! Am hotărât să-l petrecem împreună! Ce-a fost asta, Tănțico? se căinează Fane total năucit.

— Prietenii tăi! După ce că-i invităm să petreacă revelionul la noi, pleacă fără să zică barem la revedere!

— Și nici n-am apucat să le spun de ce i-am chemat!

— Hai, pornește motorul, că stă tot satul și ne-așteaptă pe noi care umblăm după cai verzi pe malul lacului! bodogăne cu năduf Tanța. Lumea își așteaptă inginerul la revelion, la Ceape, și el… auzi!

Partidă de pescuit! Uuuf!

CAMBUZIERULUI MEU

Când o carte este gata, se obișnuiește să se dedice cuiva. Eu nu aveam cartea, nu aveam nici dedicația, aveam doar o datorie de onoare față de un personaj care m-a însoțit în toate peregrinările mele imaginare pe mările și oceanele lumii. Căci, asemenea tuturor, la o anumită vârstă eram un aprig navigator pe care setea de aventură îl purta, după fiecare carte citită, pe coama valurilor

înspumate, de-a lungul și de-a latul globului, prin cele mai neprevăzute peri peții. Am fost, pe rând, căpitan de corabie, botman, mus, căpetenie de corsari sau descoperitor de noi te ritorii, și, în toate aceste minunate isprăvi, aveam lângă mine, partener de neînlocuit, cambuzierul.

El era cel ce-mi servea o cina copioasă în clipele de răgaz, el era cel ce-mi aducea un grog fierbinte în momentul critic al furtunii, el găsea resurse neașteptate de subzistență când eram eșuați pe-o insulă pus ție, el…

Ei bine, tocmai el, cambuzierul meu, n-avu șansa de a se transforma din ficțiune în realitate și aceasta datorită inconsecvenței mele în materializarea visurilor adolescenței.

Cum am rămas însă un peregrin convins, cambuzierul m-a însoțit de-a lungul întregii mele existențe, sub diverse întruchipări. Sub întruchiparea tuturor celor care, în clipele de răgaz, petrecute undeva în afara universului meu cotidian, aveau darul dea în tocmi pe loc și la momentul nevralgic, adevărate des fătări gastronomice, acele minunate „prânzuri la iarbă verde” care au constituit subiecte de inspirație pentru artiștii tuturor epocilor.

Nu trebuie să se înțeleagă că aș fi produs în pagi nile anterioare un tratat culinar! Achitându-mi datoria față de „cambuzierul” rămas permanent în umbră, mi-am propus să întreprind un periplu incomplet al unor universuri în care, pentru a ajunge, trebuie să pornești la drum. Nu neapărat cu transatlanticul, cu “concorde”-ul, cu „Săgeata albastră” sau cu vreun alt mijloc de transport. Nici măcar cu piciorul. Doar cu imaginația.

Dacă am ajuns la țintă sau „am bătut câmpii”, asta rămâne la latitudinea, cititorului. Eu mă consider doar revanșat față de… CAMBUZIERUL meu.

Cuprins

De la o glumă / 2
Esențial este ghidul / 5
Febra călătoriei / 9
Cum se întocmește un traseu / 11
Reclama… sufletul turismului / 14

Prioritate la bilete / 17
Pagubă în ciuperci / 20
Apa trece… / 21
Urmele vorbesc / 24
Un loc retras / 25
Cinematografică / 27
Șantierul — sursă de inspirație / 29
Romantic de toamnă / 31
În ritm alert / 33
Să mori de râs / 34
Am venit și eu… așa / 37
Scrisoarea / 40
Legea lui OM / 42
De-a autobuzul / 44
Sensibilitate / 46
Non tirare la maniglia / 47
De ce nu sunt pescar / 50
Acces la mare / 52
Să ne facem daruri!… / 55
Tango de apropiere / 58
Masa de revelion / 60
Adevăruri dureroase / 62
Moda retro / 63
Iarba verde de lângă casă / 67
Bingbang! / 69
De la o peniță / 71
Peregrinările unui pian / 73
Vizita de documentare / 74
Când dai șampania?! 76
Exagerezi! / 78
Cum o scoți la vopsea / 80
Atenție! Berbeci! / 82
Pana de cauciuc / 83
Autostopiștii / 87
Pentru evitarea oricărei confuzii / 90
Interpretări / 93
Colecționar de autografe / 96

Ce mi-ai făcut, Amilcar?! / 97
„Perssuassion” / 100
Nu-ți șade bine când (te) plângi / 102
Surprize după concediu / 104
Dacă ați mai fi rămas o zi-două / 106
„A spus Tovarășu’ Pichire…” / 107
De unde vă cunosc?! / 110
Romeo, Julieta și… balconul / 112
Cum s-a ratat filmul secolului / 116
Revelion pe malul lacului / 118
Cambuzierului meu / 122

EDITURA SPORT-TURISM

Se știe! Rîsul e sănătos! Activează un număr impresionant de mușchi. Ai fețel! Ținînd cont de aceasta, unii rîd toată ziua, cu motiv sau fără. Alții însă poartă pe față o imobilitate totală. Din motive personale, de bună seamă. Nu-mi place să mă amestec în viața nimănui dar dacă, citind această carte, unii dintre ei și-ar desimobiliza barem 2—3 la sută din mușchii faciali, fără a emite pretenția că am contribuit la sănătatea omenirii, aș încerca un puternic sentiment de bucurie.

Înduioșător, nu?

Lei 6,75

Notes

[←1]

În atenția celor care nu au cunoștință de această lege și care ar fi predispuși să mă desființeze din punct de vedere ortografic sau din alte puncte: OM-ul despre a cărui lege este vorba în relatarea de față nu are nicio legătură cu cel care își intercala un „h” între cele două sunete care îi compun fonetic numele, nici cu unitatea de măsură a electricității căreia i l-a împrumutat. (N.A. 1).

[←2]

Mânec — locul unde se mâneca, se înnopta, se rămânea peste noapte. Expresia la origine suna : „Nici în clinul dealului, nici în mânec“. De aici a derivat „mâneca". Inexplicabil dar asta e. De aici se poate trage concluzia că cei care au contribuit în chip substanțial la crearea (eram să scriu „croirea") limbii române, au fost croitorii. (N.A. 2).

[←3]

Factotum — adică încarcă, descarcă, aleargă, dispare, se duce, vine, cunoaște pe toată lumea, servește pe cine vrea, promite ce vrei și ce nu vrei, și uneori chiar... se ține de cuvânt !